

GERALDINE MCCAUGHREAN

Çeviren: Candan Bayraktar

A young boy with a feather in his hair, wearing a dark jacket and a large, light-colored cape, stands in a dramatic, fiery landscape. He is holding a sword and looking towards the viewer. The background is a bright, orange and yellow glow, suggesting a sunset or a fire. The overall mood is adventurous and intense.

Peter Pan
Define Avında
TEK GERÇEK DEVAM

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

4
baskı

Düşler Ülkesi yeniden çağırıyor...

Peter Pan gibi olağanüstü bir kitap yazan çocuk kitapları yazarı böyle bir başarıyı nasıl taçlandırabilir? Kitabının gelirlerini bir çocuk hastanesi yardım sandığına bağışlayarak. J. M. Barrie de öyle yaptı. *Peter Pan*'den gelecek geliri Great Ormond Street Hospital Children's Charity'ye bıraktı. Onlar da, *Peter Pan*'in yayımlanışının yüzüncü yılında bu güzel öykünün devamının yazılması için bir yarışma düzenlediler. Elinizdeki kitap, bu bakımdan özgün *Peter Pan* kitabının ilk ve tek resmi devamı olarak yayımlanıyor ve ilk kitaptaki öyküye denk bir serüven sunuyor. Bu kitabın gelirleri de söz konusu vakfı destekleyecek biçimde kullanılacaktır.

ISBN 975-458-884-8

9 789754 588842

KDV dahil fiyatı
12 YTL

Peter Pan
Helping sick children to get better

OXFORD
UNIVERSITY

Great Ormond Street
Hospital Children's Charity | GOSH

Registered Charity No. 235825 © 1989 ★ 2006 GOSH

GERALDINE MCCAUGHREAN
PETER PAN

ÖZGÜN ADI
PETER PAN IN SCARLET

ORİJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
KISALTILMADAN ÇEVİRİLMİŞTİR

© 2006 THE SPECIAL TRUSTEES OF GREAT ORMOND STREET HOSPITAL CHILDRENS CHARITY
(CHARITY REG. NO. 235825)
ILLUSTRATIONS COPYRIGHT © 2006 DAVID WYAT

BU KİTAPIN TELİF GELİRLERİ DÜNYA ÇOCUKLARI İÇİN ÇALIŞAN
GREAT ORMOND STREET ÇOCUK HASTANESİ VAKFINA GİTMEKTEDİR.

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2006

AKÇALI AJANS ARACILIĞIYLA ALINMIŞTIR.

ÇEVİREN
CANDAN BAYSAN

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

RESİMLEYEN
DAVID WYATT

GRAFİK UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

1.-4. BASKI: 8.000 ADET, EKİM 2006
Genel Yayın Numarası: 1001

ISBN 975-458-884-8

BASKI
YAYLACIK MATBAACILIK
(0212) 612 58 60

LİTROS YOLU FATİH SANAYİ SİTESİ NO: 12/197-203
TOPKAPI, İSTANBUL

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
MEŞELİK SOKAĞI 2/3 BEYOĞLU 34430 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskulturyayinlari.com.tr

GERALDINE
MCCAUGHREAN

Peter Pan
Define Aunde

DAVID WYATT

Great Ormond Street Hospital Children's Charity
desteğiyle

TÜRKİYE \$ BANKASI
Kültür Yayınları

'Kaşiflerle birlikte olmaktan çok hoşlanırım.'
J. M. Barrie

BU KİTAP NASIL OLUŞTU

Önce bir oyundu. Sonra kitap oldu. Peter Pan, Yirminci Yüzyıl'ın ilk yıllarında James Matthew Barrie'yi birdenbire Britanya'nın en çok kazanan yazarı yapan bir başarı öyküsüdür.

1929'da Barrie en çok beğendiği hayır kurumuna görülmemiş bir bağışta bulundu. Peter Pan üzerindeki tüm haklarını bir çocuk hastanesine (Great Ormond Street Hospital for Sick Children) devretti. Bu, oyunu sahneleyen ya da *Peter Pan ve Wendy* adlı kitabı satın alan herkesin, Barrie yerine hastaneyi daha varlıklı kılması demekti. Geçen yıllar, bunun, Barrie'nin asla hayal edemeyeceği kadar değerli bir armağan olduğunu gösterdi.

2004'te, Great Ormond Street Hospital, *Peter Pan ve Wendy* kitabının devamının yazılmasına ilk kez izin vermeyi kararlaştırdı. Peter'in Düşler Ülkesi'ndeki serüvenlerini sürdüren öyküyü yazacak birini bulmak üzere bir yarışma düzenlendiğini, dünyanın her yerinden isteyen her yazarın bu yarışmaya katılabileceğini duyurdu. Geraldine McCaughrean, düşündüğü serüvenin özeti ve örnek bir bölümü ile katıldığı bu yarışmayı kazandı. Yazdığı kitaba *Peter Pan in Scarlet* adını verdi. *Peter Pan Define Avında* adıyla dilimize kazandırdığımız bu kitabı, artık siz de okuyabilirsiniz.

Sakin evler ve baslangiclardan
Keşfedilmemiş sonlara kadar.
Başka bir şey yoktur kazanılan:
Yalnız kahkaha ve bir de dostlar.

Hilaire Belloc

ÇEVİRMENİN ÖNSÖZÜ

J. M. Barrie 19. Yüzyıl sonlarında doğdu ve en önemli yapıtlarını geçen yüzyıl başlarında verdi. Bunlardan biri de Peter Pan'dir. Peter Pan'in öyküsü hem uzun hem de karmaşıktır; bir çırpıda doğmamıştır.

Çok bilinmeyebilir ama, Peter Pan yayınlandığı yıl olarak kabul edilen yıldan önce başka adlar altında da Barrie tarafından yazılmıştı. Bizim tanıdığımız biçimi de, büyük bir olasılıkla, başka ad altında yayımlanmış ve hatta tam biçimini daha sonraları almıştır. Yine, genel olarak bilinenin aksine, başkaları tarafından daha sonra yazılmış başka Peter Pan öyküleri de olmuştur.

Bu dediklerime ilişkin kısa bir tarihçeyi biraz sonra vereceğim. Daha önce, o ilk kitabın kısa bir özetini yapmak istiyorum çünkü, bu önsöz kitabımızın ayrılmaz bir parçası değil ve tümünü okumak istemeyebilirsiniz ama, kitabı tam hakkıyla ya da kolaylıkla izleyebilmek için, ilkinin öyküsünü biraz olsun bilmek gerekiyor...

Geçen yüzyıl başlarında Londra'da Kensington Bahçeleri adlı parka yakın bir yerlerde yaşayan Wendy Darling adlı kız çocuğu, rüyalarında, hep çocuk kalabilmeyi başaran ve Çingirdak adlı küçücük bir periyle dolaşan Peter Pan'i görmeye başlar. Sonunda Wendy ve iki kardeşi, Peter ve periye eşlik edip Düşler Ülkesi'ne

uçar ve orada Kayıp Çocuklar diye adlandırılan altı çocukla tanışırlar.

Bu on kişi ve bir de peri, adada yaşayan Kızılderililer, korsanlar, deniz kızları, başka periler ve çeşitli hayvanlar ile birçok serüven yaşar. Büyük bir düşmanları vardır: Kaptan Kanca. Bizimkiler, korsan Kanca ve adamlarıyla giriştikleri çatışmalarda tutsak olurlar, tutsak alırlar, kaçarlar, kovalarlar ama, sonunda Peter Pan'in Kanca'yı bire bir bir çarpışmada denize atması ve korsanın bir timsah tarafından yutulmasıyla büyük düşmanlarından kurtulurlar.

Wendy ve kardeşleri artık geri dönmek isterler. Adada tanışıp birer kardeş gibi kaynaştıkları çocuklar da, onlarla birlikte Darlingler'in Londra'daki evine uçarlar. Aile bu altı Kayıp Çocuğu evlat edinir; çocuklar büyür ve herbiri kendi mutlu yuvalarını kurar. İşte, kitabımız bu noktada, Düşler Ülkesi günlerinden yaklaşık 20 yıl sonra, arada, bizim bugün ikincisini de yaşamış olduğumuz için Birinci Dünya Savaşı diye adlandırdığımız, Büyük Savaş bittikten sonra başlıyor.

Bu kısa özet, sizin elinizdeki kitabın öyküsünü izlemenizi kolaylaştıracaktır. Ancak bu, özgün Peter Pan'in okunmasını da engellememeli. Çünkü, kitap bir serüven anlatımı olarak yazılmış olmakla birlikte, aslında bir çocuk kitabı ve en büyük özelliği de bu.

Nedir çocuk kitaplarını diğer kitaplardan ayıran temel özellik? Öğretici olmaları. Coğrafya ve tarih hakkında, kültürler ve sanat hakkında, davranışlar ve anla-

yışlar hakkında birçok bilgi içerirler. Geçen yüzyılın başında yazılmış olmakla birlikte bugün bile geçerli olan birçok bilgi içeren Peter Pan, bazı konularda yaşamımızı biçimlendirecek önermeler yapıyor: Dostluk, kardeşlik, sevginin gücü, vb. hakkında ama, belki de en çok çocuk kalabilmenin erdemi hakkında... Okunmadıkça hakkıyla anlaşılamayacak türden.

J.M. Barrie 1860'ta İskoçya'da Kirriemuir adlı kasabada doğdu. Bir dokumacının on çocuğundan dokuzuncusuydu. Edinburgh Üniversitesi'nden arkadaşları Arthur Conan Doyle ve Robert Louis Stevenson'la birlikte üniversite gazetesini çıkardı. Daha sonraları Nottingham ve Londra'da gazetecilik yaptı ve bu iki büyük yazarla olan dostluğunu sürdürdü.

Barrie, henüz 28 yaşında roman yazmaya başlamıştı; o sıralar hâlâ doğduğu kasabada oturuyordu. İlk romanlarının çok beğenilmiş olmasına karşın, onlardan "Tıngırtılar" diye söz ederdi. 1901'den sonra ise tiyatro yapıtları da üretmeye başladı. Daha 1891'de bir Henrik Ibsen oyununun parodisini yazmış ve oyun Londra'da büyük başarı kazanmıştı. Peter Pan adıyla da ilk kez, 1901'de yazdığı Küçük Beyaz Kuş adlı "tıngırtı"sında karşılaşırız.

Barrie'nin bir tiyatro oyuncusuyla mutsuz bir evliliğı vardı. Çocukları olmadı. Londra'da yaşarken köpeğini gezdirmek için her gün gittiğı Kensington Bahçeleri'nde, bakıcılarının arabada gezdirdiğı iki çocukla kar-

şılaşırdı. Bunlar, Davies ailesinin beş oğlundan ikisiydi. Önce çocuklarla, sonra da tüm aileyle çok yakın ilişkiler kurdu. Daviesler'in çocuklarına anlattığı öykülerle, Peter Pan karakterini daha da geliştirdi. Çocuklardan birinin adı Peter idi ve Pan'in ise Yunan mitolojisindeki aşk tanrısından esinlendiği düşünülmektedir. Davies'ler genç yaşta ölünce, çocukların bakımını üstlendi. Kardeşlerden biri, çok genç yaşta, savaşta öldü. Bir başkası da yine delikanlıyken yaşamını kaybetti.

Barrie küçükken, 14 yaşındaki ağabeyi David bir buz pateni kazası sonucu ölmüş, annesi derin bir matem gömülmüştü. Barrie, bu nedenle, daha küçücük yaşta hayatını annesini mutlu etmeye adanmıştı. Peter Pan kişiliğindeki büyümeyen çocuğun bir başka esin kaynağının da, küçük yaşta ölen bu ağabey olduğu söylenir; çünkü o annesinin gözünde ölmemiş, hep 14 yaşında kalmıştı.

Peter Pan'in 1901'de kazandığı büyük başarı üzerine, Davies çocuklarına anlattığı öyküleri geliştiren Barrie, 1904'te *Peter Pan ya da Büyümeyen Çocuk* adlı oyunu yazdı. Oyun aynı yıl Londra'da sahnelendi ve karışık tepkiler aldı. Bununla birlikte, Peter Pan karakterini kullanmayı sürdüren Barrie, 1906'da *Küçük Beyaz Kuşun* bir bölümünü *Peter Pan Kensington Bahçeleri*'nde adıyla yeniden yayımladı. Ad yaygınlaşıyor ve tanınır oluyordu. 1911'de oyunu romanlaştırdı ve *Peter ve Wendy* adıyla yayımladı. Bu kitap, büyük ün kazanacak ve sonraları sadece *Peter Pan* olarak tanınacaktır. Ki-

tabın gördüğü beğeni o kadar büyüktü ki, yazar Londra'lı çocuklara bir teşekkür armağanı vermek istedi. Böylece, 1912 yılında bir Mayıs gecesi, George Framp-ton'a yaptırdığı Peter Pan heykelini, Kensington Bahçeleri'ndeki büyük havuzun yakınlarına diktirerek onlara sürpriz yapmış oldu.

Barrie, toplumsal konulara da ilgi gösteren bir yazardı. 1909'da ve 1911'de hükümetin sansür girişimlerine karşı yürütülen kampanyalarda yer aldı. 1913 yılında baronet yapıldı. 1924'te, Peter Pan'in haklarını Londra'daki Great Ormond Street Hospital (GOSH) adlı hastanenin çocuk sandığına bağışladı. J.M. Barrie 1937 yılında öldü.

İlk Peter Pan filmi 1924 yılında, sessiz sinema döneminde çekildi. 1950'de ve 1954'te müzikalleri yapıldı. 1955'te ilk televizyon gösterimi gerçekleşti. 1953 yılında ilk çizgi filmi, 1989 yılında da ilk animasyon filmi yapıldı. Bunların tümü ilk yapıtın değişik uygulamalarıdır.

Ancak, Peter Pan karakteri benzer ya da ilgili öykülerin romanı, oyunu ya da filmi olarak da işlenmiştir. 1987'de Gilbert Adair, Peter'in deniz altında Kayıp Çocuklar'la yaşadıklarını *Peter Pan ve Yalnız Çocuk* adıyla romanlaştırdı. 1991 tarihli Kanca adlı filmde, büyümüş Peter Pan Düşler Ülkesi'ne dönüyordu. 2001 yılında yayımlanan Yağmurdan Sonra: *Peter Pan'in Yeni Serüveni* adlı J.E. Somma romanında, zamanımızda geçen öykü-

deki Peter'a, kurtardığı üç çocuk tarafından, büyümenin yanlış bir tarafı olmadığı anlatılır. 2002'de yapılan *Düşler Ülkesi'ne Dönüş* adlı çizgi film, 1953'tekinin devamı niteliğindedir; öykü, İkinci Dünya Savaşı sırasında, Peter'la Wendy'nin kızı Jane arasında geçmektedir. 2004 yılındaki *Düşler Ülkesi'nin Peşinde* adlı film ise, Kaptan Kanca'yı temel almaktadır.

Bunların yanında, J.M. Barrie'nin yarattığı karakteri ya da temayı temel olarak almamakla birlikte, onlardan etkilenen ya da onları çağrıştıran daha birçok başka yapıt da vardır. Elinizdeki kitabın yazarı, *GOSH* tarafından dünya çapında düzenlenen bir yarışmaya katılan 200'ü aşkın çocuk kitabı yazarı arasından seçilmiştir. Kitap, aynı tarihte 34 ülkede birden yayımlanmıştır.

Candan Baysan
Ankara, Temmuz 2006

*Tüm kaşiflere ve
elbet sevgili J.M. Barrie'ye*

BİRİNCİ BÖLÜM

Eski Çocuklar

John, 'Yatmayacağım!' deyince, karısı irkildi. Çocuklar asla yatmak istemez ama, John gibi yaşını başını almış olanlar, genellikle, akşam yemeklerini bitirir bitirmez kuştüyü yastık ve yorganlarının peşine düşer. John yeniden, 'Yatmayacağım' dedi ve bunu öyle haşin bir tavırla söyledi ki, karısı onun bayağı korktuğunu anladı.

Şefkatle, 'Yine rüya görmeye başladın, değil mi?' dedi. 'Ah şu mesele.'

John gözlerini ovuşturarak, 'Kaç kere söyleyeceğim? Ben rüya görmem! Kendi evimde bile lafıma inanılmıyorsa, ne yapayım?' dedi.

Karısı John'un saçsız, parlayan kafasını okşadı ve

Peter Pan Define Avında

yatak örtülerini düzeltmeye koyuldu. John'un tarafında, örtülerin altında bir tümsek gördü. Bu, ne bir termofor, ne bir oyuncak ayı ne de bir kitaptı. Bayan John örtüleri kaldırıp baktı. Bir palaydı.

Başını sallayıp içini çekti. Palayı götürüp kapının ardına, John'un ropdöşambrının ve ok torbasının yanına astı. O da, kocası da bir sorun yokmuş gibi davranıyorlardı; tıpkı bütün büyükler gibi. Oysa ikisi de için için biliyordu: John yine Düşler Ülkesi'nin rüyasını görmeye başlamıştı. Hani erik hoşafı içildiğinde, geride, kassenin etrafında çekirdekler kalır ya, John da her rüya gördüğünde, ertesi sabah yatakta bir şey unutulmuş oluyordu. Bazen bir kılıç, bazen bir mum ya da bir yay, bazen de bir şurup şişesi ya da silindir bir şapka. . . Rüyasında denizkızlarını gördüğü geceden sonraki gün merdivenler bütün bir gün balık koktu. Gardırop bir yığın rüya süprüntüsüyle doluydu—çalar saat, şu tek gözü kör korsanların taktığı bağ, tüyden Kızılderili başlığı, üç köşeli korsan şapkası. (En kötü geceler John'un rüyalarında Kaptan Kanca'yı gördüğü gecelerdi.)

Bayan John, sert ve hızlı darbelerle yastıkları kabartırken aniden bir tabanca patladı. Bu ses tüm evde yankılandı. Gürültü yüzünden komşular uyandı, köpek korktu. Kurşun, odanın içinde dolanıp abajurun ayağından sekti ve bir vazoyu paramparça etti. Bayan John, iki parmağının ucuyla tabancayı yastığın altından dikkatle çekip aldı ve yığının içine bıraktı, sanki bayat bir girozu tutup atarmış gibi.

Kocası, kapı aralığından 'Ne kadar da gerçekler!' diye mırıldandı. 'Bu alçak rüyalar bayağı GERÇEKLER!'

Londra'nın değişik semtlerinde ve hatta Fotheringdene ve Grimswater'a kadar uzanan yerlerde eski çocuklar da benzer rüyalar görmekteydi. Genç ve şapşal çocuklar değil, büyümüş çocuklardı bunlar. Duygularını pek de açığa vurmeyen bu şen çocuklar, banka memuru, makinist, çilek yetiştiricisi ve oyun yazarıydı; hatta biri Parlamento seçimlerine katılmıştı. Sıcacık yuvalarında, ailelerinin ve dostlarının arasında, rahat ve güvende olduklarını düşünüyorlardı. . . Ta ki rüyalar başlayınca kadar. Artık, her gece rüyalarında Düşler Ülkesi'ni görüyor ve sabahları da yataklarında bu rüyalarından kalan eşyalarla uyanıyorlardı—kamalar ya da halat kangalları, yaprak yığını ya da bir kanca.

Pekala bu rüyacıların ortak tarafları neydi? Sadece bir tek şey. Hepsi de daha önce Düşler Ülkesi'nde çocuklardı.

Yargıç Dütdüt, iri bıyığını bükerek, 'Hepinizi toplama-
mın bir nedeni var; bir şeyler yapmalıyız!' dedi. 'Böyle
olmayacak! Bu iş artık çok uzadı! Olmaz böyle! Her şeyin
bir haddi var! Bir şey yapmalıyız!'

Piccadilly dolaylarındaki Centilmenler Kulübü'nün
dinlenme salonunda çorbalarını içiyorlardı; kahverengi
bir çorba—kahverengi takım elbiseler giymiş beylerin
kahverengi portrelerinin asılı olduğu kahverengi oda.

Peter Pan Define Avında

Şömineden yükselen duman da havada salınırken kah-verengi bir sis gibi görünüyordu. Yemek masasının üstünde çeşitli silahlar, bir ayakkabı topuğu, bir kep, bir çift dev kuş yumurtası vardı.

Muhterem Tüysıklet düşünceli bir biçimde onlara dokunurken, 'Sabahın kıyılarına vuran, gecenin enkazı!' dedi (fakat Muhterem Tüysıklet zaten bir gece kulübünde klarnet çalıyordu ve şairliğe hevesliydi).

Yargıç Dütdüt, 'Bayan Wendy'i arayın! Bayan Wendy ne yapılması gerektiğini bilir!' dedi. Ancak, Bayan Wendy elbette çağrılmamıştı; hanımlar Centilmenler Kulübü'ne giremezler.

Bay Küçükbey, 'Uyuyan yılanı uyandırmayalım derim,' dedi ama kimse ona teşekkür etmedi çünkü Centilmenler Kulübü'ne yılanlar da giremez.

Bay John, 'Beyin maddeden üstündür!' diye vurguladı. 'Tüm yapacağımız *daha çok* çabalayıp rüya görmektir!'

İkizler mahzun bir biçimde, 'Onu denedik,' dediler. 'Bir hafta boyunca bütün gece uyanık oturduk.'

Bay John, merakla, 'Peki n'oldu?' diye sordu.

'İşe giderken Londra otobüsünde uyuyakaldık ve Putney'e varıncaya kadar da rüya gördük. İndiğimizde ikimiz de savaş için boyanmıştık.'

Muhterem Tüysıklet, 'Ah, ne kadar büyüleyici,' dedi.

İkinci İkiz, 'Dün gece Koy'u gördük,' diye ekledi.

İçten gelen bir iç çekme ve mırıltı dolandı. Eski Ço-

cuklar'ın her biri son zamanlarda rüyalarında Koy'u görmüş ve ıslak saçlar ve kamaşan gözlerle uyanmıştı.

Bay Küçükbey, 'Devası var mı Kıvırcık?' diye sordu ama, Doktor Kıvırcık arzulanmayan rüyalar salgınına karşı hiçbir tedavi bilmiyordu.

Yargıç Dütdüt, 'Bir şikayet dilekçesi yazmalıyız!' dedi. Ancak, kimsenin bildiği bir Rüyalar Bakanlığı yoktu ya da bir Kâbuslar Devlet Bakanlığı bulunup bulunmadığını bilmiyorlardı.

Eski Çocuklar, hiçbir şeyi çözemeden ve bir oyun planı yapamadan, sessizliğe gömüldüler ve sonunda koltuklarında uyuyakaldılar. Kahverengi kahve fincanlarından kahverengi damlalar kahverengi halıya damlıyordu ve hepsi de aynı rüyayı gördü.

Gökkuşaklarının yansımaları, aralarında ve çevrelerinde deniz yılanları gibi kıvrılırken denizkızlarıyla elim sende oynuyorlardı. Derken, daha derin ve karanlık bir yerden, yumruları ve pullu derisiyle ayak topuklarına sürtünen, kaygan, iri bir yaratık geldi. . .

Uyandıklarında, Eski Çocuklar'ın elbiseleri sıırılsıklamdı. Centilmenler Dinlenme Salonu'nun ortasında da, kuyruğunu sallayıp duran ve yakaladığına dişlerini geçirmek için ağzını açıp kapayarak yüzüstü dönmeye çabalayan muazzam bir timsah, sırtı üstünde debelenip duruyordu.

Centilmenler Kulübü kırk üç saniye gibi rekor bir süre içinde boşaldı ve ertesi gün de her yerdeki üyeleri müdüriyetten bir mektup aldı.

'Peter Pan Define Avında

Centilmenler Kulübü
Brown Sokağı, Piccadilly,
Londra W1

23 Nisan 1926

Kulübümüzün 23 Nisan'dan
yaklaşık 1999'a kadar tadilat nedeniyle
kapalı kalacağını teessürlerimizle
bildiririz.

Her zaman emrinizde,
Müdüriyet

Sonunda işi açıklayabilen, elbette Bayan Wendy oldu. 'Rüyalar, Düşler Ülkesi'nden sızıyor,' dedi, 'bir şeyler bozulmuş olmalı. Rüyaların durmasını istiyorsak, ne olup bittiğini bulmamız gerekir.'

Bayan Wendy yaşını başını almış, akli başında bir kadındı. Derli toplu bir kafaya sahipti. Haftanın altı gününde rüyaların evi kirletmesine izin vermezdi. Ancak, yedinci gün için o kadar emin değildi. Son zamanlarda, uyanıklıkla uyku arasındaki geçiş bölgesinin titrek ışığını görme hevesiyle, erkenden yatar oldu. Kapalı göz kapaklarının ardından, kendisine doğru yüzecek gelecek bir rüyayı bekliyor—tıpkı, bir zamanlar, yıldızların arasından fırlayıp gelen küçücük parıltıyı, yatak odasının penceresinde umutla beklediği gibi. Her

yatağa gidişinde, Koy'un görüntüsü ya da Düş Kuşu'nun sesi düşüncesiyle kalbi daha hızlı çarpar oldu. En çok da, Peter'i özliyordu; bunca yıl önce Düşler Ülkesi'nde bıraktığı dostunu.

Düşler Ülkesi şimdilerde kendisini her yerde ve her zaman hissettiriyor ve araya giren engelleri delip geçiyordu. Rüya filizleri uç veriyordu. Her şey yolunda gitmiyordu. Bayan Wendy, bunu her nasılsa hissediyordu.

İkizler'den biri, 'Rüyalar belki de mesajdır,' dedi.

'Belki de uyarıdır,' dedi öteki.

Dr. Kıvırcık, stetoskobunu kendi alnına dayayıp içerdeki rüyaları dinlerken, 'Belki de belirtidir,' dedi.

Wendy, 'Öyle olmasından çok korkuyorum,' dedi. 'Düşler Ülkesi'nde bir şeyler bozuldu beyler. . . işte bu nedenle, geri gitmeliyiz.'

İKİNCİ BÖLÜM

Önce 'Bir Peri Bulun

'Geri gitmek mi!?

Düşler Ülkesi'ne mi? O gizemli adaya, bütün o deniz kızlarının, korsanların ve Kızılderililerin olduğu adaya mı gitmek? Eski Çocuklar homurdandılar, horozlandılar ve sonunda yanakları rüzgarda dalgalanan bir bayrak gibi titremeye başlayıncaya kadar başlarını iki yana salladılar. Düşler Ülkesi'ne geri gitmek mi? . . . Asla!?

'Budalalık!'

'Komik!'

'Saçma!'

'İmkansız!'

'Ben meşgul bir adamım!'

Bayan Wendy, pembe misafir odasının kasvetli havasında çayı bitenlere yenisini koyuyor ve salatalık sandviçleri ikram ediyordu. İtiraz çığlıklarına kulak asmadan, 'Gördüğüm kadarıyla, üç sorunumuz var,' dedi. 'İlki, artık çok büyüğüz. Düşler Ülkesi'ne çocuklardan başkası uçamaz.'

Yargıç Dütdüt, 'Elbette!' dedi, yeleğinin gerilen düğmelerine bakarak. Yıllar geçtikçe, gerçekten çok büyümüştü; her yönde.

Bayan Wendy, 'İkincisi, zaten artık uçamayız,' dedi.

Bay John, bir çocuğun yapraklardan yapılmış elbiseyle uçarak gelip yaşamına karıştığı ve ona uçmayı öğrettiği geceyi anımsayarak, 'Eh işte, gördün mü?' dedi. Yatak odasının açık penceresinden gecenin içine, onun açık avuçlarına atladığı anda kalbinin, neredeyse duracağını da anımsadı. Gökyüzünün karanlığında, yarasaların radarlarına yakalandığı, soğuktan donduğu ve şemsiyesine sıkı sıkıya sarılarak zaman zaman dalarak süzülmediği geceyi. . . Ah, o sıralar ne kadar da cesurdu! Bayan Wendy, gümüş tutacakla bir küp şekeri fincanına bırakınca, daldığı anılarından sıçradı; düşünceleri ay ışığının huzmeleri arasında kaybolmuştu.

'Ve uçmadan önce de,' diyordu Bayan Wendy, 'peri tozuna gereksinmemiz var.'

Muhterem Tüysiklet, pantolonundaki ekmek kırıntılarına bakarak, 'O zaman, açıkça olanaksız,' dedi; boğazına bir lokma kaçmıştı. Peri tozunu anımsadı; onun,

Peter Pan Define Avında

cildinde su damlacıkları gibi parıldamasını da. Bunun, damarlarında yarattığı karıncalanma duygularını anımsadı. Bunca yıldan sonra bile, hâlâ anımsıyordu.

Bayan Wendy, 'Sanırım, gideceğimizden kimseye söz etmemek en iyisi,' dedi, 'sevdiklerimizi üzebiliriz. Ayrıca, gazetelerin dikkatini de üzerimize çekeriz.'

Onunla tartışmak olanaksızdı ve dolayısıyla, Eski Çocuklar güncelerini açıp **Yapılacak İşler** başlığı altına dediklerini yazdılar:

- **Büyümüş olmamalı.**
- **Nasıl uçulduğunu anımsanmalı.**
- **Peri tozu bulmalı.**
- **Karımıza uyduracak mazeret düşünmeli.**

Bayan Wendy, 'Sanırım haftaya Pazar en iyisi' dedi. 'O akşam dolunay var ve çocukların da okuldan alınma işi olmayacak. Şansım varsa, şu soğuk algınlığım da geçmiş olur. Eh beyler, Haziran'ın altısı diyelim mi? Gerekli işlerin tümü için, sanırım size güvenebilirim?'

Eski Çocuklar güncelerine şunu da eklediler:

Pazar, 6 Haziran.

Düşler Ülkesi'ne seyahat

Sonra da kalemlerini emerek, Bayan Wendy'nin ne yapmaları gerektiği konusunda diyeceklerini bekleme-ye başladılar. Wendy bilirdi. Değil mi ki, soğuk algınlı-

ğına karşın, yapılacak işleri anımsamak üzere bir günceye bile gereksinimi yoktu; o bilirdi!

Ertesi gün, Bayan Wendy soğuk algınlığı yüzünden dışarı çıkamadı ama, Eski Çocuklar kendilerini Kensington Bahçeleri'nde, ellerinde kelebek kepçeleriyle bir aşağı, bir yukarı dolaşırken buldular. Peri aramaktaydılar.

Sert bir esinti vardı. Beyaz ve yumuşak bir şey, Bay Küçükbey'in yüzünü yalayarak uçtu. Bay Küçükbey çılgılığı bastı: 'İşte bir tane! Beni öptü!' Beyefendilerin hepsi uçan şeyin peşinden koşturdu. Rüzgar artıyor, peşi sıra başka beyaz tanecikleri de uçuruyordu. . . Ta ki gökyüzü, kar tanelerine benzeyen pamukçuklarla doluncaya kadar; havada dönerek dans ediyor, ortalığı aydınlatıyorlardı. Eski Çocuklar sağa sola koşuşturup çimenleri ezdiler, kepçelerini perilere savururken arada birbirlerini avladılar ve bağırıştılar, 'İşte bir tane!'

'Al sana—AHH!'

'Bakın, bir tane daha!'

Ancak, kelebek kepçelerini yokladıklarında, tüm buldukları, yazın ilk karahindibalarının tüylü, kabarık tohum yumaklarıydı. Bütün bunların arasında bir tanecik bile peri yoktu.

Gün boyunca aradılar. Güneşin alçalması ve parıldamaya başlayan kent ışıklarının üstünde sığırcıkların

Peter Pan Define Avında

toplanmasıyla birlikte, Kayıp Çocuklar da Kensington Bahçeleri'nin çalılıkları arasında pusuya yattılar. Gök-üzünde ilk yıldızlar görülmeye, pırıltıları parkın gölü- ne yansımaya başladı. Derken, ortalık birden kanat çırpmalarıyla doldu!

Pusuya yatmış olanlar, saklandıkları yerden zafer sevinciyle fırlayıp koşuşturmaya, ellerindeki kepçeleri savurmaya başladılar.

'Yakaladım!'

'Vay canına!'

'İncitmeyin sakın!'

'Ay! Yaptığınıza dikkat edin efendim!'

'Bana bak! Vay be, amma güzel!'

Ancak, kepçelerini tersine çevirdiklerinde bulduklarının sadece titrensinek, pervane ve mayıssinekleri olduğunu gördüler.

Bay John, 'Ben bir tane buldum! Kesin! Tartışmasız!' diye bağırdı ve yakaladığını hapsedebilmek için melon şapkasını kafasına geçirdi. Diğerleri etrafına toplanıp itiş kakış görmeye çalıştılar. Şapkayı çıkarırken herkes nefesini tuttu; Bay John başparmağı ve işaret parmağıyla şapkasının saten astarının kırıışıkları arasından bir şey çıkartıp, görebilmeleri için burunlarına dayadı—yanardöner mor, parlak, büzülmüş, türkuaz bir yaratık. . .

Topu topu bir kız böceği.

Bay John parmaklarını açtı ve hayal kırıklığına uğ-

ramış sekiz çift göz, sevimli yaratığın, önce çırpınarak sonra da dans edercesine suya doğru uçuşunu izledi.

Doktor Kıvırcık, 'Bir perinin olduğunu bile sanmıyorum. . .' demeye başlamıştı ki, diğerleri üstüne çullanıp onu yere yıktılar ve elleriyle ağzını kapadılar.

Bay Küçükbey, dehşet içinde, 'Söyleme! Sakın öyle bir şey söyleme!' diye bağırdı, 'Hatırlamıyor musun? Perilere inanmadığını söyleyen her kimse, bir yerlerde bir perinin ölmesine neden olur!'

Doktor, 'Onlara inanmadığımı söylemedim ki!' dedi; bir yandan da elbisesindeki kırışıklıkları düzeltiyordu. 'Tüm söylemek istediğim, burada, bu gece, bu parkta bir perinin olduğunu sanmadığımdı. Pantolonum çamurlandı, bileklerimi böcekler ısırды ve hâlâ akşam yemeği de yemiş değilim. Şimdilik bırakabilir miyiz?'

Eski Çocuklar, kendilerini çevreleyen alacakaranlığa bürünmüş parka ve uzaklarda göz kırpan sokak ışıklarına baktılar. Ayakkabılarının tabanlarını kontrol ettiler; ola ki kazayla bir periyi çiğnemiş olabilirler mi diye. Parkın büyük havuzunun suyuna baktılar; ola ki suya yansımakta olan yıldız ışıklarından biri, orada yüzmekte olan bir periye ait olabilir mi diye. Hayır, değildi; ne peri ne de peri tozu vardı. Belki de sonunda Düşler Ülkesi'ne gitmekten kurtulacaklardı.

Bay John, 'Böylesi daha iyi' dedi, 'zaten saçma bir fikirdi.' Ancak, kimse yanıtlamadı.

Muhterem Tüysiklet cebinden, gökkuşağının tüm renklerinde parlayan bir sabun köpüğü çıkardı. 'Dün

Peter Pan Define Avında

gece rüyamda deniz kızlarıyla su topu oynadığımı gördüm,' dedi, 'Uyandığımda yastığımda bunu buldum.'

Köpük patladı ve kayboldu.

Parkın çıkışına vardıklarında kapıların kilitlenmiş olduğunu gördüler. Eski Çocuklar, kapının üstünden tırmanmak zorunda kaldılar. Yargıç Dütdüt en güzel tüvit ceketini yırttı.

Sonunda işi halleden gene Bayan Wendy oldu. Ertesi gün önlerine düşüp Kensington Bahçeleri'nin yolunu tuttu. Keten bir pardösü ve bir tüy takılmış olan harika bir şapka giymişti.

Kardeşi, 'Ama dün buraya bakmıştık!' diye itiraz etti, 'Bir tek peri bile yoktu!'

Bayan Wendy, 'Peri aramıyoruz ki,' dedi, 'çocuk arabası bulmamız gerekiyor!'

Yirmi yıl önce park, bebek arabalarıyla ve onları aşağı yukarı sürüp içlerini bol temiz havayla dolduran bebek bakıcılarıyla dolu olurdu. Şimdilerde ise bebek bakıcıları pek kalmamıştı. Zaten topu topu üç tane vardı; çocuk arabalarını itiyor, ördekleri besliyor, bebeklerin burnunu siliyor ve çimenlerin üzerine atılmış çingirakları topluyorlardı. Eski Çocuklar'ın hep canını sıkmış olan bir manzara . . .

Bir zamanlar, Kıvırcık, Dütdüt, Küçükbey, Tü, sıklet ve İkizler de bu çocuk arabalarındaki bebeklerdendi-

ler. Bir zamanlar, onların da battaniyeleri sıcacık ve sıkıca örtülür, onlar da yeni doğmuş bebeklerin mas-mavi gözleriyle mavi gökyüzünü seyrederlerdi. Fakat, arabalarından düşmüşlerdi.

Kaybolmuşlardı. Sahipsiz kalmışlardı.

Kayıp eşya bürosuna götürülmüşler ve bebek oldukları için de 'B' harfi altına kaldırılmışlardı; açıklamasızlar için A ile cansızlar için C harfleri arasına. Kimse onları aramamış ve bir hafta sonra da Düşler Ülkesi'ne postalanmışlardı. Orada, diğer Kayıp Çocuklar'a katılmışlar, annelerinden uzakta, onların eğitiminden yoksun büyüdükleri için de, oyundan yemeklerle yetinmek ve başkanları Peter Pan'le birlikte çeşit çeşit serüvene atılmak zorunda kalmışlardı.

Bir çocuk arabası geçerken, Bay Küçükbey, 'Ah, kı-zım, lütfen o çocuğa iyi bakın!' demekten kendini alamadı, 'Kayıp Çocuk olmanın çok da kötü bir tarafı olmayabilir ama, yine de arabasından düşmemesine özen gösterin lütfen! Kayıp çocuklar her zaman bizim kadar şanslı olmazlar! Hepsi Bay ve Bayan Darling tarafından evlat edinilmezler ve Pazarları kremalı tartla beslenip kutsanmaz ve üniversiteye gönderilmezler!'

Bebek bakıcısı, 'Eh, ben de zaten hiç kaybetmedim!' diye terslendi, 'Bana emanet edilmiş bir çocuğu kaybedeceğimi söylemek istemediğinizi umarım bayım! Sanki edermişim! Sanki hiç. . .' Ancak, tam öfkelenmeye başlayacaktı ki, arabadaki bebek ağlamaya koyuldu.

Peter Pan Define Avında

Bayan Wendy arabanın üstüne eğilmiş, şapkasındaki tüyle bebeği gıdıklamaya uğraşıyordu.

Bebek bakıcısı, 'N'apıyorsunuz hanımefendi?' diye sordu, 'Onun tüylere tahammülü yoktur!'

Bayan Wendy, 'Hay Allah,' dedi. Kendine kızılıyordu, için için de bebeğe. 'Bay Tüysıklet, orada öyle dikilip durmayın! Şarkı söyleyin!'

Muhterem Tüysıklet de (hatırlarsanız bir gece kulübünde klarnet çalar) birdenbire, tüm planın başarısının şimdi yapabileceklerine dayandığını fark etti. Çocuğu kucacağına aldığı gibi şarkı söylemeye başladı.

'Orfe flütüyle, flütüyle ağaçları. . .'

İşe yaramıyordu. Bebek daha da çok ağlamaya başladı.

'Ah, York'un ulu iyi dükü, on bin adamı vardı. . .'

Bebek hâlâ feryat etmekteydi.

'Bahçeye gel Maud,

Gece kara yarasa uçtu!'

Bebek bakıcısı, sestem ürken ve etrafta bir polis memuru arayan bakışlarla, 'Gördünüz mü yaptığınızı!' diyerek onu azarladı.

Bay Tüysıklet, bir dizi üstüne çöktü: *'Ane! Ane! Gülücüğün için gölcüğe göçerim, A ne cí ğim!'*

Ve bebek birden gülüverdi!

Gülüşü, bir şişeden lıkır lıkır dökülen su sesi gibiydi. O denli tatlıydı ki, bebek bakıcısı bile kıkırdadı ve ellerini çırptı. *'İlk gülüşü, nazar değmesin!'*

Eski Çocuklar'ın hepsi, aynı anda ve tek bir hare-

ketle şapkalarını çıkardı. Hatta Bayan Wendy bile şapkasının iğnesini açtı. Sonra da bebek bakıcısının hayretten açılmış gözleri önünde bebeği arabasına geri atıp, atlaya zıplaya Kensington Bahçeleri'nin dört bir yanına dağıldılar; ellerindeki şapkaları başlarının üstünde sallayıp duruyorlardı.

Bebek bakıcısı, 'Eh!' dedi, 'Şu dünyanın haline bakın!'

Onu, savaş anıtının yanındaki turuncu çiçek tarhında yakaladılar—minik, mavimsi, oyuncak bebek görünüşlü, kızıl saçlı ve bal rengi gözlü—bir peri! Yumurtasından yeni çıkmış bir ardıkuşu gibi o da, *deminki bebeğin gülüşünden doğmuştu*; bilirsiniz işte, tüm periler gibi.

Eski Çocuklar yorgundular ve nefesleri kesilmişti ama zafer kazanmışlardı.

Bayan Wendy, onun zaten adıyla doğduğunu bilmeden, ona Con Brio dedi.

Peri, öfkeli bir biçimde, *'Adım Alışverişçi'dir!'* dedi, *'Ayıracı, açam!'*

Bunun üzerine, onu parkın büyük havuzu yanındaki Serpentine Çay Evi'ne götürüp, dondurma, yulaf gözlemesi kırıntıları ve soğutulmuş çayla karnını doydurdular. Sonra da, doğulu bir derebeyi gibi, Bay John'un melon şapkasının içinde taşıyarak eve götürdüler. Cadogan Meydanı'ndaki eve ulaşıncaya kadar şapka hafifçe dağlanmıştı ama yarı yarıya da peri tozuyla dolmuştu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elbiselerimizi Değiştirelim

Bay John, 'Çingirdak'ı bilir misin?' diye sordu.

Ateşböceği, *'Her şeyi bilirim.'* dedi, *'Çingirdak nedir ki?'*

Wendy, minik peri için abajurdan bir çadır yaptı. O da sert bir kışa karşı tedbirli olmak üzere erzak depoluyordu.

Bay Küçükbey, 'Daha Haziran'dayız,' diye hatırlattı.

Ateşböceği, *'ÇOK uakırım.'* diye cevabı yapıştırdı. Bunu çoktan fark etmişlerdi; Ateşböceği zaten Chesterfield kanepenin düğmelerini sökmüş, kurşunkalemlerin ucundaki silgileri çıkarmış, zil kordonunun püskü-

Elbiselerimizi Değiştirelim

lünü koparmış ve Bay Tüysıklet'in papyon kravatını yürütmüştü. Tam bir sincap gibi odanın içinde zıplıyor, gördüklerini kokluyor ya da yalıyor ve yemek çöplerini yağmalıyordu. *Çingirdak nedir? Sanıtlasanız!* diye yineleyip duruyordu, *İhmal edilen perilerin öldüğünü unutmayın.*

İkizler, yıllar önce Düşler Ülkesi'nde Peter Pan ve onun sadık dostu peri kızı Çingirdak ile yaşamış olduklarını anlattılar. Özellikle de Çingirdak'ın ne kadar cesur olduğunu vurguladılar; ne kadar kinci, haylaz, kıskanç, güzel ve...

Ateşböceği, araya girdi *Benim kadar değil, değil mi?* dedi, *Kimse benim kadar güzel değildir ya da ac!* Bunu der demez de bir mumu fitiline varıncaya kadar kemirdi, ta ki mum yapıştırıldığı tutacağından kopup devrilinceye kadar.

Tüysıklet 'Çingirdak'ı nasıl olup da tanıyabileceğini de pek anlayabilmiş değilim ya, seni afacan!' dedi, 'Topu topu dün doğmuş olduğuna göre. Ayy!'

Ateşböceği, Tüysıklet'in başparmağını ısırmişti. *Çok geri olduğum için, ondan bitirim! Omuş bitmiş her şeyi bitirim. Ben mi, bir arunun iğnesi gibi gerideyimdir!*

Tüysıklet, perinin ısırıldığı parmağını emmekteydi. 'Eh, ben de küçük boyuna göre olağanüstü büyük yalanlar söylediğini bilirim.'

Kızıl saçlı peri çocuk zevkten dört köşe oldu ve ellerini dışa doğru zarif bir biçimde eğerek iki büküm bir reverans yaptı. O andan itibaren kendini Tüysık-

Peter Pan Define Avında

let'e adadı; değil mi ki, Tüysiklet onun yalanlarının büyüklüğüne hayrandı. . .

Bayan Wendy'nin, yeniden küçülünceye kadar uçmaya çabalamamaları gerektiğine ilişkin tüm uyarılarına karşın, Eski Çocuklar denemeden duramadılar. Hatta, Yargıç Dütüdt Ateşböceği'ni yakaladığı gibi, sanki bir kalıp sabunmuş gibi, üstüne başına sürdü. Sonra da kollarını açıp bir kuş gibi uçtu!

. . . Aslında büyük bir devekuşu gibi. Ya da, hayvanat bahçelerinde gördüğünüz, fırsatını buldukça sizi ensenizden gagalayıveren şu tüyleri birbirine karışmış Güney Amerika devekuşları gibi. Tüysiklet ise, kollarını çırparak, hantal bir biçimde 200 metre kadar uçtuktan sonra nefessiz kalıp, nesli tükenmiş kuşlardan biri gibi, yerde gezinmekle yetinmek zorunda kaldı.

Bir tazı kadar ince ve formunda olan Doktor Kıvrık, bir elektrik direğinin tepesine kadar uçmayı becerdi; ancak cesaretini yitirince oradan bir merdivenle kurtarılması gerekti. Bayan Wendy merdiveni yerine kaldırırken, kararlaştırdıkları gece her şeyin yolunda gideceği konusunda onlara güvence verdi; ama hiçbiri bundan emin değildi.

Elbiselerimizi Değiştirdik

Günlerin geçmesini sabırsızlıkla beklediler; aynen doğru tren seferini bekler gibi. . . Derken, 6 Haziran geldi ve Düşler Ülkesi'ne doğru yola çıkmak üzere o sefere atladılar. Ateşböceği onlara bunun nasıl yapılacağını anlatmıştı; elbiselerini değiştirmeleri gerekiyordu.

Londra'nın değişik semtlerinde ve hatta Fotheringdene ve Grimswater'a kadar uzanan yerlerde oturan Eski Çocuklar, tavan arasındaki eski valizlerini açıp sahip oldukları tüm cesaretlerini çıkardılar. Bankalarına uğrayıp, yıllar boyu biriktirdikleri tüm gözü pekliği çektiler. Elbiselerinin cepleri ve kanepelerin kuytularına kaçmış tüm kahramanlıkları topladılar.

Yine de yeterli görünmüyordu.

Karılarına çiçek, çocuklarına oyuncak aldılar; komşularının pencerelerini bile yıkadılar. İşyerlerinden izin aldılar. En yakınlarına ve sevdiklerine kerelerce mektup yazıp yırttılar çünkü, ALLAHISMARLADIK sözcüğünün nasıl yazıldığını bir türlü bulamadılar.

İkizler'den ilkinin evinde ikiz oğulları yıkıyordu ve küvette birbirleriyle su kavgası yapırlarken, babaları banyo zeminindeki elbiselerini yürütüp gecenin karanlığına karıştı.

Bitişik evde, ikinci İkiz aynı yumurta ikizi oğullarına yatmadan önce dua etmeleri için talimat veriyordu, 'Ellerinizi bitişirin, gözlerinizi kapayın'—derken okul uniformalarından birini aşırıp ayak parmaklarının ucuna basarak odadan çıktı.

Peter Pan Define Avında

Doktor Kıvırcık Fotheringdene'deki evinde, oğlunun ragbi takımını çalmak üzere uzanmıştı ki, evin yavru köpeği ondan önce davrandı. . . Gömleğin yakasına yapıştı ve bırakmadı. Bunu bir oyun sanan hayvancağız hırlayıp inliyordu ve çekiştirdikçe ayak tırnakları cilalı zemine sürtünüp ses çıkarıyordu. Çocuk doğrulup— 'Kim var orada?'—dedi. Kıvırcık'ın gömlekle birlikte yavruyu da kapıp kaçırmaktan başka yapacağı bir şey kalmamıştı.

Bay John'un evinde masal saatiydi. Bay John, çocuklarını uyuttuktan sonra onlara son bir defa baktı ve elinde yürüttüğü denizci kıyafetiyle kapıdan sıvıştı. Merdivenlerin alt ucunda, suç aletiyle yakalandı. Bayan John, onu beklemekteydi. Elbette biliyordu. Bay John, yolculuk hakkında tek bir sözcük bile etmemiş olmasına karşın, karısı biliyordu. Onlar bilir. Dolayısıyla ona, hazırladığı yemek paketini, bir çift temiz çorabı ve diş fırçasını uzattı. Hatta, denizci kıyafetini ütüleyip giymesine bile yardım etti. 'Hoşça kal canım,' dedi ve sevgiyle öpüp kapıya kadar geçirdi, 'Peter Pan'e selamlarımı söylemeyi sakın unutma.'

Yargıç Dütdüt ise sadece kızları olduğunun bilincine günün oldukça ileri saatlerinde vardı. Sorunu fark edince telaşlandı, adamlıktan çıktı. Parmakları pos bıyıklarına gitti ve sanki taşınmakta olduğu bir evde geride bırakmak zorunda olduğu kedisini okşarmış gibi onları sıvazladı.

Elbiseselerimizi Değiştirelim

Küçükbey. . . Eh, Bay Küçükbey'in yüreği elvermedi. Çocukların arka yatak odasındaki ranzalarının yanında durup da miniklerinin masum yüzlerini görünce, onlar olmadan hiçbir yere gidemeyeceğini anladı—*asla*. Düşler Ülkesi yolculuğu fikrinden orada, o anda vazgeçti. Hatta ufaklıkları uyandırıp, 'Düşler Ülkesi'nin sizden daha aziz olabilecek neyi var?' diye sordu da.

Ve Muhterem Tüysiklet Darling. . . Eh işte, o şimdi zarif dairesinde tek başına, sadece klarnetini okşayarak oturuyor ve düşünüyordu. Ateşböceği onlara yeniden küçülmelerinin sırrını anlattığında, Tüysiklet başını eğip hiçbir şey dememişti. Günlerin ilerlemesini beklemiş, Düşler Ülkesi'nin rüyalarını görmüş ama, hiçbir şey dememişti. Diğerlerinin kendilerini serüvene hazırlamak için yaptıklarını, peri büyüsü için her gün Ateşböceği'nin abajurdan çadırının tozunu aldıklarını, gitmeye hazırlandıklarını görmüş ve yine de bir şey dememişti. Şimdi ise, koca dairesinde, klarneti dizlerinde sessizce oturuyordu.

Başkalarının oyununu bozacak türden biri değildi. O nedenle hiçbir şey dememişti. Onlar da—edinilmiş kardeşleri—unutmuşlardı; Tüysiklet'in dul olduğunu ve *hiç çocuğu olmadığını*—giysilerini ödünç alabileceği ve kendisini yeniden çocuk yapabilecek çocukları olmadığını unutmuşlardı.

Peter Pan Define Avında

Tabii ya, öyle yapılırdı. Başkalarının giysilerini giydiğinizde, o başkası olursunuz; bunu bilmeyecek ne var? Eh, o zaman, eğer çocuklarınızın giysilerini giyerseniz, yeniden onların yaşına geleceğiniz bilinen bir şeydir.

Eski Çocuklar, gardıroplarda, süpürge dolaplarında, sokak lambalarının ışığında giysilerini çekiştirerek, kafalarını küçücük yaka deliklerine, ayaklarını minik futbol ayakkabılarına sığdırarak, dikişleri, teyelleri gerekerek, kuşaklara takılarak, cüzdanlarını, dolma kalemlerini düşürerek, yavru köpekleri ceplerine tıktırarak, hopluya zıplaya, düşe kalka, çocuklarının giysilerinin içine giriyorlardı. Yargıç Dütdüt'ün nasıl olup da bir kız tuvaletine ve bale pabuçlarına sığdığını merak edebilirsiniz. Bütün diyebileceğim, dolunay parlıyordu ve büyü bir şeyler oluyordu; böylece tüm kopçalar takıldı ve tüm düğmeler iliklenebildi.

Kafaları Düşler Ülkesi'yle ve kaçmak düşünceleriyle meşguldü. Asıl şaşılacak olan, koşarlarken artık yerdeki su birikintilerini ve çamurları savuşturmaya çalışmakta oluşlarıydı; bilakis, gözüne gözüne basıyorlardı. Parmakları parmaklıklarda sekiyor, gözleri parlıyor ve dudakları da iradeleri dışında ıslık çalıyordu.

Doktor Kıvırcık, aklının başından kum gibi süzülüp boşaldığı ve yerini maytap ve havai fişeklerin doldurduğu gibi bir duyguya kapıldı. İkizler birdenbire birbirlerinin en sevdikleri masalları hatırladılar. Yargıç Dütdüt artık gözlüklerine gereksinmesi olmayan bir kız olduğunu fark etti ve parktaki tırmanma kemerin-

Elbiselerimizi Değiştirelim

den sarkıp sallanırken dişinin ağrımadığını gördü. Fakat, neredeyse sakalları çıkmaya başladığından beri hiç kesmediği, hem de pos bir bıyığa alışmış olduğu için üst dudağını artık olağanüstü çıplak duyumsuyordu; sanki elinden, okşayacağı hamsteri alınmış gibi.

Eski Çocuklar enselerine peri tozunu sürdükçe, kısa ve dik saçları parmaklarının arasında gümüş rengi alıyordu—elbette Dütdüt'ünkiler dışında; çünkü onun uzun sarı saç örgüleri vardı ve akli hep bale hareketlerine gidiyordu.

. . . Ancak, Muhterem Tüysiklet'in çocuğu yoktu. Dolayısıyla lüks dairesinde oturup ömrünün otuz yılının her birini omuzlarında duyumsuyordu. Gece, kravatını çıkartıp erkenden yattı. Rüyasında Düşler Ülkesi'ni görmeyi umuyordu.

Bayan Wendy'ye gelince, eh, o ev halkına hitaben bir mektup yazıp uzaktaki bir dostunu ziyaret etmeye gittiğini ve pek yakında döneceğini anlattı. Kızı Jane'nin giysilerini giymeden önce kızın kombinezonlarını yamadı, günün hatalarını lastik silgiyle sildi, yastığının altına gizlemek üzere mutlu bir rüya ördü ve dualarını da harf sırasına koydu. Sonra da hasır sepetine bir iki yararlı şey koyup üzerine ayçiçekleri ve iki tavşan resmi işlenmiş olan küçük, temiz, askısız, omuzları açık elbisenin içine giriverdi.

Peter Pan Define Avında

Uyumakta olan kızına, 'Düşler Ülkesi o kadar boğucu sıcaktır ki,' dedi, '... Olağanüstü! Tam üstüme oturdu.' Soğuk algınlığının son hapşırığıyla irkilip, çıkardığı geceliğinin cebinden hızla bir mendil aldı ve elbisesinin hafif kabarık yeneine tıktırdı. Sonra da balkona süzülüverdi. . .

Payına düşen peri tozunu saçlarına sürerken, yapılacak iş listeleri, yaş günleri, politika ve daktilo, şiiir ve yemek tarifleriyle birlikte aklından çıkıp gitti. Kocasını bile sisler arasında kaybıldı. Kızı Jane değil, elbet. Asla, hiçbir durumda. Bir an için bile. . .

Uçan bir çocuk sürüsü, Kensington Bahçeleri'nin semalarında, güz aylarında göçmeye hazırlanan kuşlar benzeri toplandı. Sırtüstü süzöldüler, yüzükoyun kollarını ve bacaklarını çırpıldılar, High Sokağı bacalarından yükselen sıcak havanın üstüne uzandı ve dumandan kirlendiler. Thames Nehri üzerinde açılmaya başlayan birikmiş sis parçası öksürmelerine neden oldu.

Baykuşlar şaşkınlıkla göz kırptı. Sütununun tepesindeki Amiral Nelson teleskopunu sağlam gözüne tuttu. Ünlülerin heykelleri, dayandıkları ayaklarını değiştirdi. (At sırtındaki biri neredeyse yuvarlanıyordu.) Devriye gezen polisler kahkaha çığlıkları duydular ama tutuklayacak kimse bulamadılar.

Wendy, 'Küçükbey nerede?' diye seslendi.

Ateşböceği, 'Gelmüyor!' dedi.

John, 'Tüysiklet nerede?' diye sordu.

Elbiselerimizi Değiştirelim

Ateşböceği, neşeyle coşku içinde, 'Gelmiyor!' diye bağırdı.

'Maalesef geliyorum!' Tüysıklet havada kıvrılarak ve dalgalı saçları peri tozuyla parıldayarak aralarına kattıldı. Etekleri dokuz yaşının dizkapaklarını örten ve kolları da parmaklarından sarkan bir gömlek giyiyordu. Elinde de, düelloya hazırlanan birinin kılıcını tuttuğu gibi, klarnetini tutuyordu. 'İşte, yatağın ayakucuna gittim, anılıyor musunuz? Yirmi yıldır yapmamıştım! Dosdoğru ayakucuna ve de ötesine! Gördüğünüz gibi, hatırlıyorum! En dibe gitmeyi göze alırsanız herhangi bir yerden çıkabilirsiniz! Pekala, şimdi hangi tarafa, Ateşböceği?'

Peri, 'Ben ne bilecekmisim?' diye terslendi. Fakat, geri kalanlar onun yerine yanıtladı: 'Sağdan ikinci sokağa gir ve sabaha dek dümdüz git!'

Gitmelerinden sonra ay battığında, yağmur, ünlem işaretleri halinde boşaldı.

Uzaklara uçtukça, büyüklük günlerini unutup Düşler Ülkesi günlerini anımsamaya başladılar. Güneş! Birdirbir! Piknikler! Kafalarına hayaller ve heyecanlar doldu. İçlerinde duyguları fışırdadı, kasları gerildi. Neredeyse yolculuğa neden çıktıklarını hatırlamayı unutacaklardı.

'Kızılderililer savaş yolundalarsa, ben de katılırım!'

Peter Pan Define Avında

'Çingirdak bizi görünce sevinir mi?'

'Ah, o da mu olacak, su Çingirdak da?'

'Hediyesini verdiğimde Peter'ın yüzünü görmek isterim!'

'Deniz kızlarını görmeye sabırsızlanıyorum!'

'Çingirdak da olacak mı dedim. Şimal edilen perilerin öldüğünü biliyorsunuz.'

'Umarım dövüşecek yeni alçaklar vardır!'

'Yeni Kayıp Çocuklar da olur mu dersiniz?'

Bunu düşününce, ani bir sessizlik oldu. Bu, elbet mümkündü! Bebekler arabalarından hep düşer ve bebek bakıcılarının da bunu fark etmedikleri konusunda adları çıkmıştır. Küçükbey, Kıvırcık, İkizler, Tüysiklet ve Dütdüt'ten beri Peter Pan büyük bir olasılıkla çevresinde yeni bir çete oluşturmuştur.

Kıvırcık, 'Yeraltındaki ev hepimizi alır mı dersiniz?' diye endişesini dile getirdi.

İkizler, 'Diğerleri bizi içeri bile almayabilir!' diye fısıldadılar.

'Alsalar iyi olur, yoksa kapıyı kırarım!'

Wendy, huzursuz bir havada, 'Kayıp Kızlar bile olabilir,' dedi, 'Kızlar, şimdilerde, benim bebek olduğum günlerdekinden çok daha budala.' Kayıp Kızlar olmasını istediğinden emin değildi; düzgün bir biçimde büyümişlerse, kızlar pek... evcimendir.

Ateşböceği, aralarına sıcak bir kül gibi düşüp, neşyle, *'Çok fazla gelince. Peter Pan belki de bir kısmınızı'*

ayırıp keser! Peterler burunla tanır, değil mi?' diye fikir yürüttü ve aralarında daha küçük olanlar, korkudan sapsarı kesildiler.

Wendy, 'Wendy Evi'ni unutmayın,' diye sakinleştirdi onları, 'yeraltındaki ev çok kalabalıksa, biz de orada otururuz.'

Dütdüt, 'Evet, ve bizi kimse durduramaz!' diye ilan etti. 'O Wendy Evi'ni Wendy için biz kendimiz yaptık. Bir Wendy de kendi Wendy Evi'ne alınmazlık edilemez!'

Bir bulut yığını gürültüyle ana yola girdi ve trafik sıkışıklığına yol açtı. Ateşböceği aralarına daldı ve bulutlar ayrılıp dağılıncaya kadar her birini ısırıp soktu. Bulutlar dağıldığında, aşağıya baktılar ve gördüler. . .

DÜŞLER ÜLKESİ!

Çemberi olmayan bir daire, köşesiz kare, sınırsız bir ada: Düşler Ülkesi. Hayal gücü onu denizin dibinden çekip çıkarmış, gün ışığına kavuşturmuştu. Şimdi kötü rüyalar onları buraya çağırmıştı: Çocukların asla büyümekleri yere!

Bilmiyorlardı ki (belki ilgilenmiyorlardı da) her birinin evinde, tuvalet masaları ya da banyo raflarında unuttukları saatleri tam bu anda durdu. Çünkü, bir çocuk Düşler Ülkesi'ndeyken zaman durur.

Peter Pan Define Avında

Yürekleri ağızlarına geldi. Böyle bir başka yer yoktu! Tüm dünyada, Düşler Ülkesi gibi olan bir yer yoktu! Ve işte, aşağıda, gözlerinin önüne serilmiş halde, tümüyle ve eksiksiz olarak, baştan aşağı ve kesinkes...

değişmiş.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tek ve Yalnız Çocuk

Sabahın parlaklığına doğru uçuyor olmalarına karşın, Wendy ince askısız giysisinin içinde titreyiverdi; güneş ışığı anımsadığından daha ince ve daha soluktu. Gölgeler daha uzundu—bazı kaya dikitlerin ve çam ağaçlarının, her biri bir başka tarafa düşen, üç ya da dört gölgesi vardı. Wendy, gelmekle ne kadar doğru bir şey yapmış olduklarını anladı; Düşler Ülkesi'nde yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Düşler Ormanı'nın üzerinden uçarlarken, altlarındaki altın rengi, turuncu ve kırmızı ağaçlar denizi kıpır kıpır dalgalanıyor, arada sırada güzel yaprakları ve dal-

Peter Pan Define Avında

ları kopup savruluyordu. Rüzgarda ya da savaşlarda devrilmiş ya da değişik açılarda yatmış Kızilderili totemleri, sarmaşık ve asma dallarıyla bağlanmıştı. İri ökse otu yumakları ağaçların tepelerinde Çin fenerleri gibi yuvarlanıyordu. Güzeldi. . . ama hiç kuş civıltısı duyulmuyordu.

Kayıp Çocuklar Birliği'nin bir zamanlar kamp ateşi yakmak ve savaş kabinesini toplamak için bir araya geldiği açıklıklar yok olmuştu. Yerlerinde ağaçlar büyümüş, denizdeki bir çukur gibi kaybolmuşlardı. Pusuya yatmış kurtlar varsa bile, görünmüyorlardı. Savaş yoluna çıkmış Kızilderililer varsa, onların da savaş yolları görünmüyordu.

John, 'Yeraltındaki evi ya da Wendy Evi'ni nasıl bulacağız?' derken aslında herkesin aklından geçeni söyledi. Ancak, endişeleri yersizdi çünkü, hemen o sırada kırmızı duvarları ve haki yosunlu çatısıyla küçük evi görüverdiler. Bacasından çıkan duman aralarından kıvrılırken, el ele tutuşup dikkatle yaklaştılar.

Wendy Evi bir ağacın uzamış bir dalı üzerinde dengede duruyordu—ormandaki tüm ağaçlardan bir kilise kulesi tepesi kadar daha yüksek olan bir ağacın dalında.

Tüysıklet, 'Ne komik,' dedi, 'o zamanlar, evimizin içinden çıkan bir ağacımız vardı, şimdi ise ev, bir ağacın içinde!'

John, 'Bir ağaç nasıl evin içinde olabilir?' diye homurdandı.

'Ama vardı! Anımsamıyor musun? Hani, yeraltındaki evde? Düşsel Ağaç! Her sabah yer düzeyinden keserdik ve akşam yemeğine kadar, masa olarak kullanabileceğimiz yükseklikte büyürdü.'

İki dal arasına gerilmiş çamaşır ipine, rüzgarın savurduğu bir önlük, bir bayrak ve bir çorap tekiyle birlikte incecik bulutlar da tutturulmuştu.

Wendy bağırdı, 'Benim önlüğüm!'

Uçan çocuklar kapıyı vurdular, pencereleri tıklattılar ve bacanın tepesinden bağıştılar. Ancak, kimseler yoktu. Gece uçuşunun yorgunluğunu duymaya başlamışlardı.

Wendy, 'Bizi kapıda bıraktı!' diye bağırdı. 'Tüm dediklerinden sonra! Ben mi, bense yaz kış yatak odamın penceresini kapatmadım! Düşler Ülkesi'nden döndükten sonra, asla!'

Kıvırcık, 'Sisli havalarda da mı?' diye sordu.

Wendy, kabul etmek zorunda kaldı, 'Eh, belki sisli havalarda kapatmışımdır. Londra sisinin ciğerlerimize ne kadar zararlı olduğunu bilirsin.'

Tüysiklet ekledi, 'Yatağın tüyleri içinde nefes almaya çalışmak gibi.' Dolayısıyla, ev sahibinin, neredeyse bir Londra sisini andıran bulutlardan korunmak için pencereleri kapatmış olabileceğini fark ettiler.

Tüysiklet, periye, 'Bacadan içeri gir de sürgüleri aç' dedi ve Ateşböceği bir anda bacadan aşağı süzülürdü. (Uzun yıllar önce John'un silindir şapkasından yapılmıştı; tepesi çıkarılmış ve dumanı gökyüzüne savuran

'Peter Pan Define Avında

baça.) Beklediler, beklediler. . . Bir şey olduğu yoktu. Dütdüt, kirle sıvanmış pencerelerden birini saç örgülerinden biriyle sildi. Açtığı küçük delikten içeriye bakınca, Ateşböceği'nin, dikkati dağılmış bir havada, bir pardösü askısında sallanarak eline geçirdiği bir ceke-tin düğmesini yemekle meşgul olduğunu gördü. 'Aptal yaratık,' dedi.

Wendy, eve girmek için başka bir yol denemeleri gerektiğini anladı. 'Wendy Evi'ni siz Kayıp Çocuklar yapmıştınız,' dedi. 'O zaman, onu yıkmak için de tam hakka sahipsiniz.' Böylece, bir kez daha kapıyı nazikçe çaldıktan sonra, parmaklarını köşe kirişlerine geçirip arka duvarı yerinden söktüler.

Karşılarında, kılıcını çekmiş, başını geriye atmış, yüzünde korkunç bir bakışla kendilerini bekleyen bir çocuk buldular. 'Kollayın kendinizi, kâbuslar! Kale duvarımı yarabilirsiniz ama ben o deliği sizin cesetlerinizle dolduracağım!' Hem oydu hem de değil; Peter Pan. Üstünde, ince yapraklardan oluşan giysisinin yerinde, alakarga tüyleriyle akça ağaç ve frenk asmasının kızıl güz yapraklarından yapılmış bir ceket vardı.

Wendy araya girip, 'Tamam Peter, tamam,' dedi, 'eski dostlarını böyle mi karşılıyorsun?'

'Eski olan dostum yoktur!' diye bağırdı, elinde çekilmiş kılıcıyla dikilen çocuk. 'Bir çocuğum ve eğer bir şeyler büyürse onları eski boylarına getirmesini bilirim!'

Peter'in kendisini tanımadığını gören Wendy'nin göz

pınarlarında yaşlar birikti ama, o da kafasını geriye attı. Sert bir biçimde, 'Aptallaşma,' dedi, 'Sen Peter'sın ve ben de Wendy'yim ve gelmemizin nedeni. . .'—hatırlamak için kafasını çatlatıyordu—'tehlikede olduğunu düşünmemizdir.'

Peter, ona şaşkın şaşkın bakarak, 'Nasıl yani "tehlikede"? Başımda, beni yemek için bekleyen yamyamların tenceresinde kaynamakta mıyım, öyle mi?'

'Hımm, belki tam öyle değil ama. . .'

'Köpekbaklılarıyla dolu bir denizde gemiden mi düştüm?'

'İmkansız ama, yine de. . .'

'Yuvasındaki aç yavrularını beslemek isteyen dev bir kartal tarafından, gökyüzünde mi taşıyorum?' Besbelli, Peter aslında tehlikede olma fikrinden hoşlanmıştı. Bu dediklerinin hiçbirinin başına gelmediği de belliydi. Wendy, kendini aptal gibi duyumsamaya başlamıştı; bu duygudan hiç hoşlanmazdı.

Wendy, 'Dualarını ediyor musun?' diye sordu (en az, insanın yüzüne doğrultulmuş bir kılıç kadar korkutucu bir soru).

'Eh, başkalarınınkini etmediğime göre!' diye onu tersledi Peter.

Ve ilk kez onlara dosdoğru bir baktı. Kılıcı indi ve yüzü kocaman bir gülüşle ışıldadı. 'Hah! Geldiniz ha? Rüyamda sizi gördüğümü düşünüyordum. Son zamanlarda çok sık gördüm sizi rüyalarımnda.' Suçlayan bir bakışla ekledi, 'Çok büyümüştünüz.'

Peter Pan Define Avında

İkizler, aceleyle duvarı yerine koydular; Wendy Evi'ne sığmayacak kadar büyümüş olmadıklarını kanıtlamak istiyorlardı. 'Ne kadar şanslısın Peter! Ağaç tepelerinde yaşamamanın üstüne yoktur! Evi buraya senin için periler mi taşıdı?'

'Hiç de bile,' dedi, 'öyle şeyler yapmazlar, tembel minik haylazlar. Millete, kendilerinin taşıdığını söylediler ama, tümüyle benim eserim!' (Aslında, kayıtlara doğru geçmesi için söyleyebilirim ki, bu iş Düşsel Ağaç'ın marifetiydi. Peter, onu her sabah kesme zahmetine girmemişti. Böylece, büyüüp durmuş, yeraltındaki evden çıkıp gün ışığına kavuşmuştu. Dallarından biri Wendy Evi'ni kucaklayıp, onu koruluktaki tüm ağaçlardan daha yukarıya taşımıştı.) 'Neden geldiniz demiştiniz?'

Wendy, 'Elbette bahar temizliği için!' dedi; uzun açıklamalardan çok daha kolaydı bu.

Peter, umursamazca kılıcını fırlatıp bir köşeye attı. 'Çok istiyorsanız, kâbusları temizleyebilirsiniz.'

Wendy, Peter'in kâbuslarının tam olarak neye benzediğini bilmiyordu ve bu nedenle tavan köşelerindeki siyah örümcek ağlarını süpürdü. 'İşte, hepsini temizledim,' dedi ve peşinden ekledi, 'biz de kâbuslar görüyorduk; Düşler Ülkesi hakkında. Bir şeylerin bozuk gitmekte olabileceğini düşündük.'

Ancak, ya Peter'in haberi yoktu ya da Düşler Ülkesi'nden sızan rüyalara aldırılmıyordu; Düşler Ülkesi'nde, paylaşabileceği yeterince rüya vardı.

Wendy, özenle, 'Dışarıdaki şeyler, biraz. . . değişik,' dedi.

Fakat, elbette Peter Düşler Ülkesi'ni, yazın yeşilleri kadar, güzün kırmızı ve altın renkleriyle de seviyordu ve bunda bir yanlışlık görmedi. Wendy ısrar etmedi. Belki de yanılmıştı ve bozuk olan bir şey yoktu.

Dütdüt, 'Her şey yolunda mı; iyisin değil mi Başkan?' diye şefkatle sordu. Bir yandan da nabzını yokluyor, alnına dokunup ateşine bakıyordu. 'Çünkü değilsen, doktorculuk ve hemşirecilik oynama olanağımız doğar da!'

Peter, 'Ölüyorum!' diye haykırdı, bir eliyle yüzünü kapatarak.

Wendy, elemle bağırdı, 'Ah işte, biliyordum! Bir şeyin doğru gitmediğini biliyordum! Umarım, yanılıyor-sundur!'

Peter, inleyerek, 'Sıkıntıdan ölüyorum' dedi. Derken, fikrini değiştirip ayağa fırladı. 'Fakat madem ki burada olduğunuzu hayal ettim, dünyanın en güzel serüvenlerine atılabiliriz! Peşinden de, aynı zamanda hem korkutucu, hem ürpertici, hem de sağır edici bir biçimde öttü:

'Kuk-ku-rii-kuu!'

Sonra da onların uzun süredir uzaklarda olduğunu unuttu. Dütdüt'ün kız olduğunu ya da Tüysıklet'in klarnet çalabildiğini bile fark etmedi. Küçükbey'in yokluğunu da.

Peter Pan Define Avında

Ona bakarsanız, Michael'ın yokluğunun da farkında değildi.

Wendy, 'Başka kimse yok mu?' diye sordu, 'Yeni Kayıp Çocuklar? Ya da Kızlar?'

Peter, hemencecik, 'Kuralları bozunca onları geri yolladım' diye yanıtladı, 'ya da öldürdüm.' Bu, olası değildi ama, onun olağanüstü insafsız biri gibi görünmesini sağladı. *Yolunu bulup Düşsel Ağaç*'in tepesine çıkmış olsalar da, Kayıp Çocuklar şimdi ortalıkta değildiler. Yıllardır, Peter tek çocuk olagelmmişti—yalnız çocuk—gölgesi ve kuşlarla yıldızlardan başka kendisine eşlik edecek kimsesi olmayan Düşler Ülkesi'nin tek ve yalnız çocuğu.

Kıvırcık, tüm çekmecelere baktıktan sonra, 'Çingirdak nerede?' diye sordu. Peter omuzlarını silkti, sonra da kaçıp gittiğini söyledi.

Ziyaretçilerinden biri gözüne takıldı. Kıvırcık'ın cebinden başını çıkarmış olan yavru köpeği gördü ve 'Nana'yı yıkadınız da çekmesine mi neden oldunuz?' dedi. Darling çocuklarını en son bir köpekle gördüğü sefer, yanlarında Nana vardı; bebek bakıcısı olarak çalışan koca Newfoundland köpeği. Yavrucuk, akıllı davrandı, kendisinin harika Nana'nın torununun torunu olduğunu belirtmedi. Sadece Harika Çocuk'un öne uzattığı avuçlarında oturup o kadar çok peri tozu yaladı ve öyle güzel şeyler düşündü ki, uçup tavana yapıştı.

İkizler, 'Çingirdak nerelerde?' diye sordular. Ama Peter, topu topu omuzlarını silkeledi ve huysuzluğu ne-

deniyle onu bir eşek arısına çevirdiğini söyledi. Buna da kimse inanmadı.

Peter, kılıcının kabzasını ileriye doğru uzattı, 'Önce, büyüme işleriyle uğraşmayacağınıza yemin etmeniz gerekiyor.' Hepsi söz verdi. O zaman, Peter onları Pan Birliği'nin üyeliğine kabul ettiğini bildirdi ve ekledi, 'Yarın gidip tehlikeli ve korkunç derecede cesur bir şey yapacağız!'

Dütdüt en tatlı kız edasıyla ellerini çenesinde birleştirip gülererek, 'Ah, evet Peter! N'olur yapalım! Keşfe çıkalım! Adına da Dütdüt'ün Keşfi diyelim; herkes yürümeğinden geçeni arasın ve öldürücü düşmanla çarpışsın ki, biriniz de benim yüreğimi kazansın!'

Peter'in bakışları bir süre Dütdüt'e takıldı. Planın beğenilecek yerleri vardı ama, ne yazık ki, Peter'e ait değildi. Küçük ağız gerildi. Hemen peşinden dudaklarını büzerek, istasyondan ayrılmakta olan bir trenin düdüğü gibi öttü—'Herkes binsin!'

Wendy Evi bir anda Trans-Sigobya Ekspresi'nin bir vagonuna dönüştü. Çölden ve bozkırdan sarsılarak geçiyor, aylar ve müzik kutuları taşıyor ve çarıçeye patentli bir cendere götürüyordu. Dipsiz geçitler üzerindeki sallapati köprülerden yalpalayarak geçiyor, zifiri karanlık tünellere dalıyordu. Haydutların, soyguncuların saldırısına uğradı; hatta bir seferinde utangaç korsan Gülbaba bile gemisiyle saldırdı. Moğolları ve mamutlara binmiş Orta Asyalıları geride bırakıp, bagajlarını yemeye çalışan mavi üniformalı hayaletler is-

Peter Pan Define Avında

tasyonunda durdu. Bir semaverden et suyu şerbeti içtiler. John, oltasını vagonun penceresinden dışarıya sarkıtınca neredeyse at büyüklüğünde bir somon yakaladı. Birileri acil yardım kordonunu çekip treni durdurunca (bu sık sık oluyordu) pencereden sarkıp çamaşır ipine asıldılar ve sonunda trenden indiler. Hepsi oyundu elbet ama çok da heyecanlıydı!

Oyun büyüsunü yaptı, Düşler Ülkesi işini gördü. Londra'dan iyi niyetlerle yola çıkmış büyükler, neden gelmiş olduklarını tümüyle unuttular; yeniden çocuk olmuşlardı. Kâbusları, kuruntuları, Düşler Ormanı'nın sonbaharını dert etmeyecek kadar iyi vakit geçiriyorlardı. O gece Trans-Sigobya Ekspresi'nin bagaj raflarında uyudular. Öyle yorulmuşlardı ki, raf ağlarının yanaklarında çarpı işareti gibi izler bırakmasından bile rahatsız olmadılar.

Fakat, John yatarken freni çekmeyi unutmuştu ve saatler sonra tren Vladivostinopleburg istasyonunda tamponlara çarpıp durunca, Düşsel Ağaç öyle bir sarsıldı ki, köklerinin yakınındaki toprakların hepsi gevşedi.

Grimswater'da, raflardaki tabaklardan biri düştü. Fotheringdene'de bir bebek ağıladı.

Wendy, sarsıntıdan uyanınca bir süre olduğu yerde yatarak Ateşböceği'ni seyretti. Peri, kendi minik partiklerinin bağcıklarını kemiriyordu. Aklına Peter'in dostu peri Çingirdak geldi. Acaba, periler ne kadar yaşar? Kaplumbağalar kadar mı, yoksa kelebekler kadar mı?

Sonbaharda kanatları dökülüp baharda yerine yenileri mi çıkar? Ya da eşek arılarının yuvaları gibi kışları ufa-lanırlar mı? Kesinlikle olamaz. Bir kere, Düşler Ülke-si'nde kış yoktu ki; değil mi? Bunu, fısıldayarak Ateş-böceği'ne de sordu, 'Periler ne kadar yaşar?'

Ama Ateşböceği, hiç düşünmeden ve kuşku duyma-dan bağırdı, 'Elbet sonsuza kadar yaşarsınız!' Herkesi uyan-dırmıştı.

Tüysiklet, uyku sersemi, 'Ah, sen ne büyük bir ya-lancısın!' diye inledi. Bunun üzerine Ateşböceği, gülüm-seyerek ve yerlere kadar eğilerek onu selamladı.

Geceleyin, çamaşır ipindeki bulutlar rüzgarda çırpınıp parçalanmış ve dağılıp gitmişti. Onların yerine siyah fırtına bulutları asılmıştı ve şimşek çaktıkça takırda-yıp ışıyorlardı. Wendy Evi'nin altındaki orman çalkala-nıyor, dalgalanıyor, uçuşan yapraklar pencereleri yala-yıp gidiyordu.

Peter, korkusuzca dışarıya, dalların arasına fırladı ve çalı çırpı toplayıp ocakta çok güzel bir ateş yaktı; kibrit yerine hayal gücünün parıltısını kullanması ateşi daha da güzelleştirmişti. Sonra, Wendy'nin anlattığı heyecanlı deniz öyküleri o kadar inandırıcıydı ki, İkiz-ler'i deniz tuttu ve hayali öğlen sütlerinin tadı da rom gibi geldi. Dışarıda, karga yuvaları bir bütün halinde ağaçların tepesinde uçuyordu ama fırtınanın sarstığı

Peter Pan Define Avında

Düşsel Ağaç'taki İkizler, 'ev yüksekliğindeki dalgalar arasında yelken açmaya hazır olduklarını' duyurdular. Kıvırcık ise dalgaların tepe yüksekliğinde olmasını istiyordu. John, altta kalmadı ve dağ gibi dalgalar arasında yüzmek istediğini açıkladı. Sonra, herkes Peter'e döndü. Yumruğunu başının üstüne kaldırdı ve 'Ben ise MEHTAP kadar yüksek dalgalarda yüzerim,' dedi, 'sonra da denizin dibinde!'

İşte o zaman sanki gemi direği kırılıyormuş gibi bir ses çıktı ve Wendy Evi tümüyle yan yattı. Pan Birliği taban boyunca kayıp bir yumak halinde ateşin ve yavru köpeğin yanına yığıldı. Birbirlerine tutunup yerçekimine direnmek üzere mutlu düşüncelere dalmaya çabalandılar. Ama, bu zordu ve hepsi birer birer anladı ki, Düşsel Ağaç'ın kendisi de bir bütün olarak yatıyor, devriliyor, kendinden geçiyordu. . . DÜŞÜYORDU.

Ağaç düşerken, Wendy Evi üzerindeki kontrolünü kaybetti ve ev boşluğa uçtu. Her şey altüst oldu; duvarlar çatının, çatı da pencerelerin üstündeydi. Dallar, evin duvarlarına saplandı, ev daha kalın dallara takıldı. O kalın dallar da evin ağırlığına dayanamayıp kırılınca, ev düşmeye devam etti. Fırıl fırıl dönerek orman zeminine doğru dalan, içi insan dolu bir kutuya benziyordu. John akıl edip acil durum kordonuna sarıldı. . .

Ancak, işe yaramadı; yere çakıldılar.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dütdüt'ün Keşif Gezisi

Neyse ki, fırtına Wendy Evi'nden önce belki milyon tane yaprağı ormanın dibine sermişti. Yere çakılmaları, suya dalmaları gibi bir şapırtı sesi çıkardı; su bile biraz daha sert olabilirdi. Battıkça battılar; sonra da sürgünlerden, yapraklardan ve eski kuş yuvalarından oluşan sünger onları yukarıya kaldırdı. Ne kadar hasar olduğunu saptamaları olanaksızdı çünkü sürgünlerin arasından pek az ışık sızıyordu. Sadece, öfkeyle sağa sola fırlayan Ateşböceği'nin pırıltısıyla, üstlerine çöken karanlık biraz hafifliyordu. Pan Birliği toparlandı ve ne yapmaları gerektiğini düşünmeye başladı. Wendy her birini çağırıp sakatlıkları olup olmadığına baktı.

Peter Pan Define Avında

Topu topu birkaç sıyrık, morartı ve yırtık giysiyle atlatmışlardı.

Ayağı Peter'e takılıp da sendeleyince gördü ki, durumu en ciddi olan oydu; burnu birazcık kanamıştı. Hem men giysisinin yenine tikiştirmiş olduğu mendille akan kanı silmeye kalkıştı ama, Peter kafasını hızla çekip onu azarladi. 'Dokunma bana! Bana dokunulmaz!' O zaman fark etti ki, Peter ciddi biçimde somurtuyordu. 'Yaptığınızı gördünüz mü? Hepiniz! Büyümüş olduğunuzu söylemiştim! Alın işte. . . Evimi yıktınız. Keşke hiç gelmeseydiniz!'

Wendy, 'Biz değil, Peter, fırtınaydı!' dedi, düştüğünde değil ama şimdi incinmişti; yüreği ağrıyordu.

Yalnız çocuk, 'Yalnızken daha iyiydi' diye homurdandı. Düşsel Ağaç yerde devrilmiş yatıyor, köklerinden topraklar dökülüyordu. Fırtına, mırıltıyla sürüyordu. Bazı ağaç gövdelerine bir ilan yapıştırılmıştı:

TARAZZO SİRKİ!

DÜŞLER ÜLKESİ'NİN

EN BÜYÜK GÖSTERİSİ!

HAYVANLAR, CAMBAZLAR, PALYAÇOLAR!

Köşeleri kıvrılmış ve yağmurda ıslanmış olan kağıt yer yer kalkmıştı. Yavru köpek bir yerlerde havlıyordu ama, o yerin neresi olduğunu kimse anlamıyordu. Çocukların ısıklarıyla bağırtıları, yeraltından gelen gu-

Dütdüt'ün Keşif Gezisi

guk, homurtu ve hışırtılara karışıyordu. Düşler Ormanı'nda, gözleri karanlığı onlardan daha iyi seçen bazı vahşi şeyler dolanıyordu.

İkizler'den biri, 'Köpekçiğin sesi,' dedi, 'altımızda bir yerden geliyor!'

Diğer İkiz, 'Sanırım yeraltındaki sevgili eski evimizi buldu,' diye yanıtladı.

Peter, 'BENİM yeraltındaki evim!' diye gürledi, 'Sadece, artık kullanmıyorum.'

Köpeğin yakınan sesini izleyerek Peter Pan'in yeraltındaki evini belirten mantar çemberini buldular. Ancak, içeriye nasıl gireceklerini hatırlayamadıklarından çırpınıp durdular. Yıllar önce, her birinin vücuduna göre özel olarak oyulmuş ağaç gövdelerine girip, aşağıya kayarlardı. Dütdüt kendi ağacını keşfetti ama eski oyuğun, onun oğlan vücuduna göre oyulduğunu, şimdiki kız vücuduna uymadığını da anladı; o eski günlerden beri vücudunda belirgin bir değişiklik ortaya çıkmıştı. Diğerleri onu evirip çevirdiler—'Ayy, tuvaletime dikkat edin!'—bir o yana, bir bu yana—'Oyy, saç örgülerimi çekiyorsunuz!'—iteleyip kanaldan aşağıya inmesini sağladılar. 'Vayy, bırakın bıyığımı!'

'Dütdüt, senin bıyığın yok ki!'

Aşağıda, yavru köpeğin havlamaları artmıştı. Yeraltındaki eve başka bir şey yerleşmiş olmalıydı. . . Bir porsuk mu, bir piton mu, yoksa dev bir mantar mı? Her ne ise, yavrucuk ondan pek hoşlanmamıştı ve Dütdüt aşağıya kaymaya çalışırken o da yukarıya çıkmaya uğ-

Peter Pan Define Avında

raşıyordu. Bu yüzden ikisi de kıpırdıyamıyordu. O bir şey kımıldanmaya ve ortalıkta dolanmaya da başlamıştı.

Tüsyıklet, 'Artık aşağıda oturmamanın nedeni buymuş demek haal' dedi ve belli belirsiz geriye çekildi. Üstünde incecik gömleği, bacakları çırılçıplak, tir tir titriyordu.

Peter, 'İlgilenmiyorum!' diye parladı, 'İstesem öldürdüm ama, ağaç tepelerinde yaşamayı seviyorum. . . ve siz de gelip onu yaktınız!'

Peter'in somurtması herkesin neşesini kaçırdı. Ne yapacaklarını bilmez bir halde, üzerinde durdukları ayaklarını değiştirdiler, ağaçlardaki sirk afişlerini çekiştirdiler, avuçlarını Ateşböceği'nin çevresinde tutup ısıtmaya çalıştılar ve yardım edeceğini umarak Wendy'ye kaçamak bakışlar attılar.

John, 'Çok geçmeden şu sirke gidebilir miyiz?' dedi.

İkizler, 'N'olur gidelim, Peter? Yaa n'olur?' diye yaktılar, 'Yağmurdan da kurtulmuş olurduk!'

'Üstelik palyaçolar da varmış!'

Peter, 'Palyaçolardan nefret ederim,' dedi, 'ne düşündüklerini bilemezsiniz.'

Etraflarındaki ağaçların, köklerini toprağa geçir-diklerini ve parmaklarını çıtırdattıklarını duyuyorlardı. Ağaçların bu konuda ne düşündüklerini anlamak da mümkün değildi.

Wendy, 'Ortalık aydınlanınca,' dedi, 'yeni bir ev yapacağız'. Herkes bir anda rahatlayıverdi. . . Tek ve yal-

Dütdüt'ün Keşif Gezisi

nız çocuk dışında. Belki de onu serüven çağırıyordu ya da tüm kararları veren kişi olmaya çok alışmıştı.

Wendy'nin kanlanmış mendilini bir kenara atarak, 'Hayır, yapmayacağız!' dedi, 'Neden evde oturacakmı-şız ki? Bir keşif gezisine çıkacağız!' Bunu öyle bir ha- vada söyledi ki, duyan dünya tarihinde hiç bu kadar harika bir şey düşünülmemiş ya da böyle konuşulmamış sanırdı.

Dütdüt, 'Ah, evet, bir Keşif!' dedi, büyülenmişçesi- ne, 'Ne müthiş bir fikir!'

Peter, 'Elimde değil, işte böyle harikulade kurnaz biriyim,' diye açıkladı, 'Her neyse, Prenses Dütdüt'e ejderhanın yüreğini getiren kaşif, onun da yüreğini fethedecek ve birlikte Sonsuza Kadar Mutlu Yaşaya- caklar!'

Dütdüt, 'Ejderha mı?' dedi ve şaşkınlıkla üst duda- ğını kaşıdı.

Wendy sert sert Peter'a baktı; bir gece için yete- rince tehlike atlatmışlardı.

Bir İkiz, 'Ama yağmur yağıyor!' diye yakındı.

Peter da, 'O zaman ıslanırız!' diye yanıtladı.

Kıvırcık, 'Ve çamurlu!' diye bağırdı.

'Ve pis!'

İşte bu söz, işi bağladı. Serüven ve pislenme fırşa- tı, göz ardı edilemeyecek kadar çekici iki şeydi.

İkizler, birlikte kaşiflik yapacaklarını ve ödülü de paylaşacaklarını söylediler (nasıl olsa iki yürek olacaktı). Tüysıklet, Dütdüt'ün yüreği yerine yarım bir krallık

Peter Pan Define Avında

kazanıp kazanamayacağını sordu. Kıvırcık, Dütdüt'ün yüreğini kazanmasının mümkün olmadığını, çünkü kendisinin zaten bir yüreği olduğunu söylemeye başlayacaktı ki sustu; çünkü, açıkça anlamsız bir şeydi ve böyle bir fikrin kafasına nasıl olup da girdiğini düşünmeye başladı.

Ateşböceği, kaşiflik yapacak zamanı olmadığını çünkü, çok acıkmış olduğunu söyledi ve etrafta atkestaneleri aramaya koyuldu. Tam o sırada, yukarıda dallardan birine takılıp kalmış olan silindir şapkadan yapılmaca kurtulup da tangırtıyla düşünce, gitti onun içine sığındı; yağmurdan kurtulmuştu. Kaşifler birer kuru dal bulup, kılıç olarak kuşandılar.

Dütdüt, mutlu bir biçimde, 'Haydi dağılın!' dedi, 'Yirmiyeye kadar sayacağım!' Sonra da yüzünü bir ağaca dönüp gözlerini kapadı. Kaşifler, bellerine kadar ölü yapraklara gömülmüş bir halde pusulanın her yönünde gözden kayboldular.

Peter, kısık bir sesle, Wendy'ye, 'Geri geldiğimde bir kale yapacağım ve ona Pan Kalesi diyeceğim. Diğerleri giremez çünkü onlar benim evimi yıktılar. Ama sen gelebilirsin, istersen,' dedi. Bunu, sanki gelip gelmemesiyle ilgilenmiyormuş havasında söyledi ve ekledi, 'Ben keşfe gitmişken sen burada Dütdüt'le kal.'

Wendy, 'Saçma!' dedi, 'Ben de keşfe katılmak istiyorum! Benim Dütdüt'ün yüreğiyle işim yok ama daha önce hiç ejderha görmedim!'

Dütdüt'ün Keşif Gezisi

Prinses Dütdüt, on ikimsiye kadar saydıktan sonra, içinde Ateşböceği olan silindir şapkayı aldı ve ıkına sıkına korudan çıktı. Yağmurdan korunmak için, bir plajın başındaki bir mağaranın ağızına sığındı. Kendine, yosunlardan bir taht, sağa sola atılmış bazı hoş metal parçalarından da bir taç yaptı. Ateşböceği'ne, 'Seni Krallık Olağanüstü Yalancısı ilan ediyorum!' dedi. Ateşböceği bu işe o kadar sevindi ki, hararetinden yosunlar fokurdamaya başladı.

Tanyeri ilerlemişti. Dütdüt Koy'un cilalı gibi parılda-yan yanar döner sularına baktı. Onun aklında burası, bembeyaz bir kumsalın kıyılarında, hilal biçiminde, masmavi bir su olarak kalmıştı. Oysa şimdi gördüğü Koy, yer yer köpüklerle kaplanmış, kaygan böğrü nefes aldıkça inip kalkan bir atı andırıyordu. Yelesi, kıyıya vurmuş yosunlardan oluşuyordu ve aradan görünen çakıllar da sineklerin istilasına uğruyordu. Kıyıda, suyun üst düzeyini gösteren çizgi boyunca, kuş kafesini ya da yengeç tuzaklarını andıran garip beyaz kutular vardı. Daha dikkatli bakınca, onların denizkızı iskeletlerinden kalma kaburgalar olduğunu anladı; sağda solda omurgalar ya da sarı saç demetleri vardı. Dütdüt tedirginlikle etrafına bakıp, gerisin geriye, mağaraya kaçtı.

Bu arada, İkiizler bir Orman Ejderhası buldular; uzuvları ve vücudu odundan, yelesi de sivri, dikenli genç dallardan oluşuyordu. Devrilmiş bir ağaç yığınına nasıl öldürülürse, onu da öyle, ateşle öldürdüler.

Peter Pan Define Avında

Sabahın ileri saatlerinde Tüysıklet bir Bulut Ejderhası buldu. Bir uçtan öbürüne, tüm gökyüzünü kaplıyordu. . . Ta ki, rüzgar fırlayıp onu bin bir parçaya ayırana kadar.

Öğle dolaylarında, Kıvırcık plaja ulaştı ve bir Su Ejderhası buldu. Ejderha, birkaç saniyede bir, kıyı boyunca ona doğru geliyor ve ardında tuz kokusunu bırakıp geldiği gibi, darmadağın geri dönüyordu. Kıvırcık onu öldürmeye çalıştı ama, kılıcı sulu derisinden geçip gidiyordu ve çabaları ayakkabılarının ıslanmasından başka bir işe yaramıyordu. O da kıyıda oturup ona taş atmakla yetindi.

Öğleden sonra John bir Kaya Ejderhası gördü; yumrulu kumtaşından bir sırtı, büyük bir kaya parçasından kafası ve çakıllardan basamaklı bir kuyruğu vardı. John, kılıcını boynuna sapladı ama geri çıkaramadı. Bunu bir zafer kabul etti.

Bu sırada Wendy, bir ejderha bulmak için nereye bakacağını bilemiyordu. Açıkta yaşamayacaklarını kestirebiliyordu; yoksa insanlar onları görür ve sürekli resimlerini çekerlerdi. Derken, gözüne bir tanesi ilişti—hiç değilse, omzu—: Bir tepenin ardından, kan renginde, iri, toparlak bir şey seçilebiliyordu. Yüreği yerinden oynamak istedi ama Wendy onu durdurabilirdi. Yürek kazanmak bir yana, bir tane kaybetmek işine gelmezdi. Islıkla Peter'a haber vermek istedi ama dudakları kurumuştü. Gözlerini sıkıca kapattı. Ancak elleri

ve dizkapakları üstünde emekleyerek yaklaşırken, kendisine bir kılıç hazırlamamış olduğunu fark etti. Ejderha çok gürültülü bir takırtı çıkarıyordu—canavarın sarkık, kırıklı ve dalgalanan derisinin çıkardığı ses olmalıydı bu. . . Çok da büyük olmalı ki, ses bu kadar gürültülü olsun!

Sonunda, cesaretini toplayıp gözlerini açınca, Wendy bir kahkaha krizine yakalandı. Hiç bile ejderha değilmiş—sadece rüzgarda çırpınan kocaman sirk çadırmış! Üzerine de soluk renklerle

TARAZZO

yazısı boyanmıştı. Gemi halatları onu yere bağlıyordu. Etrafında çeşitli tekerlekli kafesler vardı. Bazıları boştu ama, bazılarında da zebralar, devekuşları, bir goril, üç kaplan, bir puma, bir okapi ve daha önce görmediği iki hayvan daha vardı. Kafeslerin hiçbirinin kapısı kapalı değildi. Başlıkları tüylerle süslenmiş midilliler dolaşip otuyorlardı. Çadırın içinden piyano nağmeleri geliyordu. Meraklanan Wendy, daha yakından bakabilmek için çadırın yanına indi.

Bildiğimiz piyanolardan değildi; müziğini bir rulodan okuyup kendi çalabilen bir piyanolaydı. Dokunan parmaklar olmadığı halde, tuşlar kendiliğinden basılıyor ve kapağın üstündeki büklümlü tahta bir şekil de, spastik

Peter Pan Define Avında

hareketlerle ve yağlanmamış olduğu için de arada sırada gıcirtılar çıkararak, şeflik yapıyordu. Wendy onun nasıl bir şey olduğunu yakından görmeyi öyle istedi ki, içeri süzüldü. Hava sarı renkte parlıyordu ve kocaman ve bomboş çadırın içinde öyle bir rüzgar esiyordu ki, gürültüsü sağır ediciydi. Naneli şeker ve ıslanmış koyun kokusu aldı.

Ah, bir de aslan belirtisi.

Wendy, onları talaşlı zeminin ortasına ulaştığında gördü. Çadırın çevresince, bir saatin yüzündeki rakamlar gibi aralıklarla oturuyorlardı; tersine çevrilmış te-neke leğenler üzerinde on iki aslan vardı.

Arkasından bir ses, 'Hey!' dedi, 'Bir müşteri.' Alçak, yumuşak, kadife gibi bir sestti; ıslıklı sesleri deniz dalgalarını andıran. 'Tarazzo Sirki'ne hoş geldiniz. Ben de sizi bekliyordum.' Aslanlar gök gürültüsü gibi gürlediler. 'Sadık hizmetkarınızım, hanımefendi. Yalvarırım kıpırdamadan durun, yoksa benim kedigillerim sizi öğ-len yemeği niyetine kullanabilir.'

Ardındaki çadır girişinin ışığı, adamın gün ışığı halesi ortasındaki bir karanlık parçası gibi görünmesine neden oluyordu. Dış hatları tarazlanmıştı. Wendy sadece çok büyük bir giysi seçebiliyordu; kol ağzları parmak uçlarından çok aşağılarda, teyel iplikleri parlaklığı kalmamış ayakkabılarının deri bantlarına karışmış, binlerce kopuk yün iplik ucu sarkmış ve hepsi de kıvrılıp kırılarak bir insanla gölgenin arasındaki farkın ayırt edilmesini engelleyen yığın görünümünde bir giy-

si. Karışık saçlarının nerede bitip, kapüşonlu yeleğinin nerede başladığını ayırt etmek de olanaksızdı. Her ikisinin de rengi solmuştu. Dikenli tele dolanmış bir koyun, bu insanla iplik karışımına çok benzeyebilirdi. Yine de bir kedi zarafetiyle hareket ediyor ve yürürken bir ip cambazı gibi bir ayağını büyük bir özenle ötekisinin tam önüne, aynı hizaya koyuyordu.

'Ben de sizi bekliyordum,' diye yineledi, 'Yüreğim sevinçle doldu. Yaratıklarım ve bendeniz alicenaplığı-nızla onurlandırıldık.' Sesi Wendy'nin içine, buharı tüten bir pudinge altın renkli şurubun damlaması gibi aktı. Çalı gibi ölgün saç ruloları ve yünlü kapüşonu yüzünü işgal etmişti ama, Wendy yine de, aslanlarla birlikte her hareketini gözleyen bir çift ela gözü fark edebiliyordu. Adam, yünlü kollarından birini kıza uzatarak, 'Gel,' dedi, 'Bana doğru yavaşça yürü ve ani bir hareket yapma. Kedigillerim bugün daha yemek yemediler. En önemlisi de, asla—kaba bir hayvan terbiyecisinin pek de kibar olmayan sözlerini bağışlarsan—asla, ne yaparsan yap, terleme. Ter, işte, dosdoğru aç kedigillerin burunlarına damlar.' Sesi, vanilyalı dondurmanın üstüne eritilmiş çikolatanın dökülmesi gibiydi. Aslanlar bile, bu sesi yakalamak için kulaklarını dikmişlerdi. Pençeli patileri, on iki teneke leğen üstünde yer değiştirdi; tavaların ovalanmasına benzer sesler çıktı.

Wendy aslan terbiyecisine yaklaştıkça, biçimsiz yeleğinin her dikişinin ve ekinin nasıl döküldüğünü ve tarazlandığını gördü. Güve yenikleri kumaşın her yanına

Peter Pan Define Avında

serpilmüştü ve her güve deliği de ilmik ilmik sökülmeye başlamıştı. Söküklerden oluşınan yünlü bir mikrop gibiydi.

'Adım Wendy Darling,' diye kendisini tanıttı ve tokalaşmak için elini uzattı (gerçi, ortalıkta görünen el yoktu). Terbiyecileriyle dostluk kurabilirse, aslanların kendisini yemek olarak görmelerini engelleyebileceğini umuyordu.

Wendy'nin sadece adı bile büyük bir neşe kaynağıymışçasına, soluk kahverengi gözleri kırpıştı. 'Ben de, Tarazzo, ağlanacak derecede mütevazı bu işletmenin sahibiyim. Eminim ki, siz yaşamınızda, benden çok daha iyi işler becerirsiniz.' Tarazzo da elini sıkamak için ona doğru uzandı. Adamın giysisinin kolu fazla uzundu ve Wendy, bu kolun tarazlarının eline dolduğunu duyumsadı. 'Söyle bana çocuğum, büyüyünce olmak istediğin nedir?'

'Hımm—' Fakat Wendy yanıtlayamadan kanını donduran bir çığlık aklını başından aldı; adama uzattığı eli ter içinde kaldı. 'Dütdüt! Bu, Dütdüt!' dedi, yutkundu ve sirk sahibinin yanından fırlayıp çadırın dışına koştı. Tek düşünebildiği Dütdüt'ü tehlikeden kurtarmaktı. Ardında, önce on iki tane teneke leğenin tangırtıyla devrilişini, sonra da Tarazzo'nun aslanları yatıştırılmaya çalışınan keskin ve yüksek sesini duydu. Bakmadı bile; koştı, koştı.

Plajın başında bir mağara vardı ve mağaranın ağızından Dütdüt'ün yeri göğü çınlatan sesi geliyordu,

'EEEJJDEEERHAA!'

Keşfe çıkan şövalyelerin dönmesini beklemekten bıkan Dütdüt, mağarayı incelemeye karar vermişti. Karanlık koyulaşıyordu ama, yer yer aydınlık seçiliyordu. Yerde güzel deniz kabukları parlıyordu. Duvarlar soğuk, yeşil balçıkla sıvanmıştı. Ancak, biraz daha ilerleyince, renkler ve parlaklıklar yok oldu—sadece derinden derine yankılanan damla sesleri geliyordu; aynen piyanonun en tiz tuşuna tekrar tekrar basınca çıkan sesler gibi. Alçalan tavan, kafasına çarpıp tacını yana, bir kulağının üstüne itti. Artık, yönünü parmaklarının ucuyla bulması gerekiyordu, çünkü hiç ışık kalmamıştı. Ve işte o zaman ileri uzattığı eliyle, yumruğu deriyi, burun deliklerini ve sonu gelmeyen korkunç bir diş dizisini algıladı. . . Dütdüt, o zaman—'EEEJJDEEERHAA!'—diye haykırdı ve koşmaya başladı. Alçak tavan onu bir kez daha buldu ve bu kez tacını başından devirip parçalara ayırdı.

Çığılığı yankılandı, sonra da uzaklaşıp yok oldu. Karanlığın içinde yalnızca şıp şıp sesleri duyulmaktaydı. Derken bir el, onu omzundan tutup kendine doğru çevirdi. Dütdüt'ün dizleri boşalmıştı; olduğu yere yığıldı. Çok yakınından bir ses, 'Nerede olduğunu söyle de hesabını görüvereyim!' dedi. Bu Peter'di. Deniz atığı kuru

Peter Pan Define Avında

bir daldan yaptığı, alev alev yanan bir meşaleyi tutuyordu. Pan Birliği'nin geri kalanı da birer birer arkasında belirdi. Peter yeniden 'Nerede?' dedi. Dütüt'ün sesi çıkmıyordu; parmağıyla işaret etti. Birlik yanından akıp giderken, Dütüt olduğu yerde çakılmış kalmış, dalgın dalgın parmaklarıyla üst dudakını okşuyordu. En son gelen Wendy'ydi; Dütüt'ün sırtına hızla dost bir şaplak attıktan sonra, çocuklara yetişmek için peşlerinden seğırtti.

Ve işte, orada—bir göz deliği, açık bir çene, bir adamın kolu uzunluğunda testere gibi dişler. Pan, 'Geri durun,' diye bağırdı ve kılıcını canavarın kafasına indirdi. Sonra da, çenelerin birleşip canavarın ininden dışarıya sıçramasını bekleyerek geri çekildi. Meşalelerinin dalgalanan ışığında, canavarın titreyip kıvrandığını seçebiliyorlardı. . . ama John canavara bir taş atınca tek duydukları dişlerinin takırtısı oldu.

Derken, Ateşböceği bir göz oyuğundan dalıp ötekinden dışarı fırladı ve tüyler ürperten bir kafatasını aydınlattı. Kafatasına, bir turistin bir katedral tavanına baktığı gibi bakıp, *Burada bir şey yok!* diye yakındı. Ejderha ölüydü.

Peter elini burun deliklerinden geçirdi ve iskeleti hep birlikte gün ışığına sürüklediler. Dev gibiydi. Kayıp Çocuklar'ın hepsini uç uca dizensiz, yine de ejderhanın burnundan kuyruğunun ucuna kadar ulaşmazdı. Sirtüstü çevirdiklerinde karın derisi diye bir şey kalmadığını gördüler; geride sadece kaburgaların oluşturduğu bir

merdiven ve bir parça da omurga kalmıştı. Bayat balık ve denizkızı gibi bir koku yayılıyordu, bir de, tuhaf ama, barut kokusu.

Peter, 'Kazandım!' dedi, 'Ejderhayı ben fethettim!'

Dütdüt, 'Mükemmel!' dedi.

Hâlâ burnunun üstünde oturmakta olan Ateşböceği, 'Ejderha değil.' dedi. Peter ona bir tekme savurdu ama Ateşböceği eğilerek savuşturdu. *'Ama değil iste! Ejderhaların burnun delikleri atese dayanıklıdır. Bunu herkes bilir! Buradaki ise bir timsal!'*

Yüreğini kazanan kişinin Peter olması düşüncesiyle mest olmuş olan Dütdüt 'Bir timsal DEĞİL!' diye ısrar etti, 'Aldırış etme ona. O perinin akli yalandan başka bir şey ermez!'

Burnunu tutarak konuşan Kıvırcık, 'Timsal ya da değil,' dedi, 'korkunç biçimde ölü olduğu muhakkak.'

Dütdüt, ağzının içinden, 'Timsal değil!' diye geveledi.

Wendy, sakın bir tavırla, 'Tamam çocuklar, tamam,' dedi, 'kavga etmeyin. Önemli olan...'

Dütdüt, küskün bir biçimde, 'Timsal değil,' diye birkaç kez yineledi.

Wendy, Dütdüt'ün saçından sarkan parlak bir şey gördü ve çekip aldı. Metal bir yay parçasıydı. Dütdüt, mağaranın içinde bulduğu parlak parçalarla bir taç yapmış olduğunu anlattı.

Wendy, bilgiççe başını salladı ve 'Bu sefer,' dedi, 'Ateşböceği doğruyu söylüyor. Bu bir timsal olamaz...'

Peter, 'Söylemiştim!' diye böbürlendi, 'Bir ejderha!'

Peter Pan Define Avında

Ateşböceği ise isyan halindeydi, 'Ben hiç doğru söylemem!' (elbet, bu lafı da doğru değildi).

Wendy, elindeki yay parçasını göstererek, 'Ejderha da değil!' dedi. 'Bir timsah. Hatta, bildiğiniz O TİM-SAH, büyük harflerle! En korkunç düşmanımızı yemiş olan timsah. Bakın, sevgili çocuklar, Kaptan Kanca James'ten bir lokma daha fazla yiyebilmek için tüm Düşler Ülkesi'nde ava çıktığı sırada yutup da karnında taşıdığı çalar saatten kalan tüm parçalar Dütdüt'ün tarcında!'

Kanca'nın adının geçmiş olması bile hepsinin kanını dondurmaya yetti. Kıvırcık, saçlarındaki kıvrımların dikleştiğini duyumsadı. Sonunu kendi gözleriyle görmüşlerdi ama—dev timsahın dişleri arasında ölüme gittiğini gördükleri korsan kaptan, Kaptan Kanca Jas. hâlâ rüyalarını işgal etme gücüne sahipti. Yerdeki iskelete hayranlıkla baktılar ve sanki çeneler de onlara bir gülücük gönderdi.

Prens Dütdüt, 'Pekala, kimse benim yüreğimi kazandı mı?' diye sızlandı; birisinin kazanmış olmasında ısrarlıydı.

John, 'Bir kaya ejderhası buldum!' dedi, 'en kötüsüdür!'

Tüysiklet, 'Bulut ejderhayı buldum,' dedi.

Kıvırcık, ıslak ayakkabılarının bağcıklarını çözerken, 'Ben de su ejderhasını' dedi.

İkizler, 'Bizimkiyse odundandı' dediler, 've onu ateşle öldürdük!'

Wendy ise, tatlı tatlı, 'Ben on iki aslan buldum,' dedi, 'ama sanırım onlar sayılmaz.'

Peter sadece Timsah'ı tekmelemekle yetindi. Yanaktaki kemiklerden biri kırıldı ve üst çene yavaşça yukarı kalktı. Hatta burnundan duman çıkıyormuş gibi göründü ama topu topu Koy'un sisiydi. Hava, gerçekten garipti; aynı gecede, hem gözlerin şimşekle kamaşmasına hem de sisle aldatılmaya pek sık rastlanmaz.

Wendy, bir sorun çıkmakta olduğunu sezip, 'Hepiniz başarılıydınız,' dedi, 'Şimdi de benim aslanlarımı dinlemek ister misiniz? Ve de sirki?'

Kıvırcık, 'Eh, *paylaşamayız*,' dedi, 'bir prenses paylaşamaz. Onu nasıl *bölebilirsiniz* ki?'

Peter'in eli kamasına gitti ve bunu gören Dütdüt belirgin bir biçimde huzursuzlandı.

Wendy zekice, 'Haftanın birçok değişik günü var,' dedi, 'Tüysıklet, belki Dütdüt yüreğini sana Çarşamba günleri verir ve sana da Perşembe. . .'

Tüysıklet, atıldı, 'Ben zaten bir krallığın yarısını isterim.'

John, 'N'apalım, alamazsın' dedi, 'çünkü ben bir kaya ejderhası öldürdüm ve onlar en kötüsüdür!' Çocuklar, birbirlerini iteleyip kakalamaya başladı. Hatta, İkizler bile kendi aralarında Orman Ejderhası'nı yakmaya ilk hangisinin başladığı konusunda kavga ediyordu.

Wendy telaşla, 'Gelin bir masal anlatayım,' dedi.

Peter büyük bir kayanın üstüne sıçradı, 'Hayır! Bir SAVAŞ yapalım!'

Peter Pan Define Avında

Onun bu harika fikri Ateşböceği'nin çılgınlık atarak kendi etrafında dönmesine neden oldu. 'Savaş, evet! *Ben hiç savaş görmedim!*' Peri, Peter'in dağınık saçlarına girdi, neredeyse fünye ateşi gibiydi.

İkizler kavga etmeyi durdurdu. John denizci giysisindeki kumları silkeledi.

Wendy, 'Hayır,' dedi, 'istemiyorum.'

Kıvırcık, 'Hayır,' dedi, 'yapmayalım.'

John, 'Hayır,' dedi, 'savaş olmasın.'

Belki sisin üşüten etkisiydi. Belki de bir anının hayaleti. Ya da uzaklarda birisi, Fotheringdene'in merasındaki savaş anıtına yaslandı. . .

İkizler'den biri, 'Savaşmıştım,' dedi.

Öteki de, 'Ben de,' diye ekledi.

Tüsyıklet, 'Michael istemezdi,' dedi.

Peter, ayağını öfkeyle yere vurdu, 'Pekala, bu Michael da kim oluyor?' dedi.

John'un nefesi kesildi. Wendy, başka tarafa baktı. Peter kardeşlerini gerçekten unutmuş olabilir miydi? Uzun bir süre kimse bir şey demedi. Sadece Ateşböceği'nin başlarının çevresinde dolanıp mızıldanmasının sesi duyuluyordu.

Tüsyıklet, 'Michael Darling, Büyük Savaş'a gitti,' dedi, 've. . . Kayboldu.'

Peter onların beyaz yüzlerine, ıslak saçlarına ve üzüntülü gözlerine uzun uzun baktı. Sonra da bir perde atarak kayadan indi. 'Oo! Kayıp Çocuklar'dan biri

Dütdüt'ün Keşif Gezisi

ha! Her birini anımsamamı mı bekliyorsunuz? O kadar çok var ki!

Kimse açıklamaya kalkışmadı. Peter Pan'in (ve Ateşböceği gibi genç budala perilerin) Savaş hakkında bir şey bilmemesi çok daha iyiydi. Ayrıca, bir şey daha vardı ki, konuyu kafalarından silip süpürdü.

Açık ağızlarından salyalar akan beş büyük siyah ayı kayaların üstünden koşarak kendilerine doğru geliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Tarazlanan Bir Adam

Ağdalı ve buyurgan bir ses 'Hoop, ayı-cıklar!' diye bağırdı.

Ayılar oldukları yerde, kalçaları üzerine çöktüler. Bir yandan böğürüyorlar, bir yandan da, olmayan boyunları üzerindeki koca başlarını sağa sola döndürüyorlardı. Ağızlarından salyalar aka aka, tempolu bir biçimde dans ediyorlardı; bir-iki-üç, bir-iki-üç.

Peter Pan kollarını yana açtı; ya Birliği'ni savunacak ya da bu uğurda ölecekti! Ayıların ardında, sisin içinden yavaş yavaş, neredeyse ayılar kadar iri ve onlar kadar tüylü altıncı bir vücut belirmeye başladı. Silah sesini andıran bir çatırtı duyuldu.

Büyük Tarazzo, uzun deri kırbacını toplayarak, 'Ka-fa çekin, ayı-cıklar!' dedi. Ayılar, dört ayak üzerine eğilip pençelerini demir kelepçeler gibi yumuşak kumlara gömerek, yalpalaya yalpalaya suyun kenarına yürüdüler ve eğilip içmeye başladılar. 'Hanımlar. . . beyler. Umarım minik hayvanlarım sizi korkutmamıştır.'

Peter, ellerini beline dayayıp, 'Korku bana yabancıdır!' diye gerindi.

Sirk sahibi, 'O zaman, Peter Pan, iki yabancı bir gün karşılaştı,' dedi, 'Korku ve ben.'

Peter irkildi. 'Adımı biliyorsun?'

Tarazzo, yün yumağı halindeki giysisiyle yaklaştı, giysisinden sarkan ipler, yürüdükçe bıraktığı ayak izlerini siliyordu. Sesi, kumdan bile yumuşaktı. 'Seni elbet tanıyorum, Peter Pan. Harika Çocuk'u duymamış olan var mı? Ağaç tepelerinin çocuğunu? Korkusuz intikamcı! Düşler Ülkesi'nin mucizesi! Şöhretinin alevi benim her donuk günümü aydınlatır. Efsanelerin ruhusun!'

Wendy dışında, Pan Birliği büyük bir şamata yaptı; Wendy ise bu kadar çok iltifatın Peter'in başına vura-cağından korkuyordu. Nitekim, Peter kulakları çınlatan narasını attı: 'KUK-KU-RII-KUU!'

Kıyadaki ayılar irkilip doğruldu ve bir ayaktan ötekine sallanmaya başladı; bir yandan da pençelerini çatal bıçak gibi birbirlerine sürtüyorlardı.

Sirk sahibi, 'Oo, böyle yüksek sesler çıkarmamanız gerektiği konusunda sizi uyarmalıyım,' dedi. Bunu o kadar tatlı bir ses tonuyla söylemişti ki, ayılar havada

Peter Pan Define Avında

bal kokusu aldı. 'Ayı-cıklarım yüksek sese sinirlenirler. Zaptedemeyebilirim.'

Ayıları dehşet ve hayranlık karışımı bir duyguyla seyretmekte olan Kıvırcık, Koy'dan su içmelerinin gerçekten gerekli olup olmadığını sordu. 'Bir yerlerde okumuştum; deniz suyu içmek insanı delirtirmiş.'

'Lütfen onlar için kaygılanma, genç adam. Onlar zaten yeterince delirmiş durumdalar.' Sirk sahibi Wendy'yi görünce beline kadar eğildi.—'Daha önce de karşılaşmıştık Bayan Wendy. Hizmetindeyim, efendim. Sizin aciz hizmetkarınız,'—sonra da yeniden Peter'a döndü. 'Aynı duygularla, efendim, size de sorabilir miyim, bu kadar genç yaştaki kimselerin böyle geç saatlerde dışarıda olmaları uygun mudur? Lütfen söyler misiniz, sizi bekleyen sıcak bir yatak ve doyurucu bir yemek var mı?' Olmadığını söyledikleri zaman, anında onları, kendisiyle birlikte Tarazzo Sirk'i'ne gelmeye çağırdı. 'Böyle yoksulluk ve açlık günlerinde, benim de kafeslerimden çoğu boş kaldı. Temizdirler ve şilte yerine kullanılmak üzere de taze samanla kaplanmışlardır. Beni onurlandırmış olursunuz, eğer. . .'

Peter, adamın sözünü kesti ve ayağını kuma sürterek, 'Büyümüş kimselerle takılmayız,' dedi.

Tarazzo, 'Ah. Tamam o zaman. Fakat hiç değilse, sirkime kadar bana eşlik edersiniz, değil mi?' diye ısrar etti. 'Bakın, sizler için bilet getirmiştım! Sirk biletleri. Herkes sirkte geçirilecek bir akşama bayılır! Palyaçolar, akrobatlar. Ayılar, kaplanlar, aslanlar! Hok-

kabazlar, sihirbazlar, illüzyonistler! Çıplak ata binenler, bir tane uçan trapezim bile var! . . . Bir yerlerden çekip çıkardığı kırmızı biletleri, eliyle yelpaze gibi açıp gösterdi. Sonra da onları havaya fırlattı; çocukların tepelerinden güz yaprakları gibi bilet dökülüyordu.

'Ah evet, Peter! Bir sirk!' Bunu düşününce yüzü ışıyan yalnız Dütdüt değildi.

Peter, 'Kafeslerde uyumayı da istemeyiz ayrıca!' dedi.

Wendy, aceleyle, ' . . . yine de, çok teşekkür ederiz,' diye ekledi.

Tarazzo, bozuntuya vermemeye çalıştı. 'Hiç rüya görmediniz mi. . . Hiçbiriniz bir sirkte çalışıyor olmayı düşünemediniz mi—nefes kesilmeleriyle, kahkahalarla ve alkışlarla dolu beş kubbeli bir yaşama kaçıp gitmeyi? Gözünüzün önüne getirin! Öten trombonların eşliğinde rengarenk giyinmiş çingenelerle dans etmek! Yüreğinizin, talaşın üstündeki toynak patırtılarıyla birlikte atması! Pullu mayoların üzerinde parıldayan ışıklara ne dersiniz?' Huzursuzluk veren bir sessizlik oldu; bu sırada Tarazzo, dikkat çekecek kadar istekli bakışlarını, bir çocuktan ötekine dolaştırmaktaydı.

Yavru köpek ona doğru hareket eden tek canlıydı; gitti ve sirk sahibini baştan ayağa sarmalayan kıvrır kıvrır yün yumağını koklamaya başladı. Sökülmüş ve dağılmış bir iplik demetine bastı ve anında iplik yığınınına döndü. Bunu gören Kıvırcık, hemen gidip onu kurtarmaya çalıştı ama, parmakları utanılacak bir çabuklukta ada-

Peter Pan Define Avında

mın lekeli ayakkabılarında bir yere takıldı, kaldı. Tarazzo, bir İngiliz denizi rengindeki gözlerini aşağı indirmiş, onlara sabırla bakıyordu. 'Hayvanlara çok ilgi gösteriyorsun, genç adam. İleride veteriner falan mı olmayı düşünüyorsun? İleride, büyüdüğün zaman?'

'Hımm—'

Tam bu sırada, yavru köpek sirk sahibini ısırды ve o da acıyla inledi. Bu ise, ayıları irkiltti. Damlayan siyah burunları ve kara boncuklar gibi parlayan göz bebekleriyle, kıyıdan dönüp çocuklara doğru koşmaya başladılar. Birinin ağzında ölü bir balık, bir başkasınınkinde bir yengeç vardı. Çocukları ite kaka aralarına karıştırlar; ayaktayken, her biri onların en az iki katı boyundaydı. Işıldayan kalın kürkleri, çocukların küçük, çıplak kollarına sürtünüyordu.

Tarazzo, soluğu kesilmiş halde, 'Yavaş, benim kürk-lülerim,' dedi, 'Bu gece dans yok. Burada istenmıyoruz.' Giysilerini üstüne daha sıkı çekip, gitmek üzere arkasını döndü. Yürüdükçe, deri kamçısı kumun üstünde pe-şi sıra bir yılan gibi kıvrım kıvrım iz bırakıyordu. Ayılar dört ayak üstüne inip ardından koşturmaya başladılar.

Tüysüklet, adamın arkasından, 'Kimsiniz?' diye seslendi. İncinen duygulara hassasiyeti vardı ve aslanların ter, ayıların da bal kokusunu alabildikleri gibi, o da incinen duyguların kokusunu alabiliyordu.

Tarazzo döndü ve, 'Ben mi? Ah, sadece marazlı olan bir adam,' dedi, 'Basit marazları olan bir adamım. Fakat artık kendimi size kabul ettirmeye çalışmayaca-

Tarazlanan Bir Adam

ğım; zaten bana da, benim olanlara da gereksinme duymuyorsunuz. Şimdi gitmeliyim, gidip hayvanlarımı doyurmalı ve hayal kırıklığımı onarmalıyım. Harika Çocuk'a hizmet edebileceğimi *ummuştum*. Ne çare, umut bize sadece tanrıların oynadıkları acımasız bir oyun değil midir? İyi geceler, beyefendiler. . . hanımlar.' Adam uzaklaştıkça, sis bir katedralin kapıları gibi ardından kapanıyor ve onu görünmez kılıyordu; geride sadece kıyından gelen dalga köpüklerinin hışırtısı kalmıştı.

İkizler, yerdeki biletleri toplamak üzere eğildi ama, Peter ellerinden kapıp yırttı. 'Büyüklerle işimiz yok!' dedi, 'Olduğumuz gibi iyiyiz!' Bakışlarından tartışmaya katlanamayacağı belli oluyordu.

Ateşböceği, pek akıllıca olmayan bir biçimde, *'@/k sam yemeği için bize yumurta ve kızartılmış askeder verebilirdi. . . su tarazlanan adam.'* dedi ve Peter da onu kayalar arasındaki bir su birikintisine fırlattı.

Wendy, 'Marazlanan adam,' diye düzeltti, Ateşböceği'ni sudan çekip alırken. Sonra da giysisinin eteğiyle kuruladı, 'Tarazlanan değil!'

Dütdüt, 'Belki de büyümüş biri değildir,' diye fikir yürüttü, 'Ne olduğu görülemiyordu, görebiliyor muydunuz? Belki o da bizden biridir.'

John, başıyla doğrulayarak, 'Ya da çok uzun bir yelek,' dedi.

Peter onları dinlemiyordu. Bir kafes içinde uyuma düşüncesi (samanı kuru olsa da olmasa da) onun özgür

Peter Pan Define Avında

ruhuna korku salıyordu. Hayvanların kafeslerde olmaları da neredeyse aynı derecede kötüydü. Vahşi hayvanların demir parmaklıklar arkasına hapsedilmeleri onu tiksindiriyordu. Sanki, kendi içine hapsedilmişler gibi geldi—şu ayı, kaplan ve aslanlar—hapsedilmiş ve ileri geri dolaşan, burunlarını kafeslerinin parmaklıkları arasına sokan hayvanlar; öyle ki, göğsünü yarıp açmak ve onları özgürleştirmek istedi. . . Anlayamadığı, uğursuz bir şeylerin olacağı duygusu gelip yüreğine oturdu. Ve bilirsiniz, anlayamamak Peter'in her zaman canını yakmıştır.

Prens Dütdüt, 'Eh, bu akşam *nerede* uyuyacağız?' diye mızıldandı.

Wendy, 'Peter, burnuna duman kokusu geliyor mu?' diye sordu.

Peter başını kaldırdı, burun delikleri şişti. 'Sinyal ateşleri,' dedi. 'Ya da şenlik ateşi. . . Belki de kabileler ziyafetteler.' Ancak, denizin sesini bastıran, gevrek samanlardan oluşan şiltesi üzerinde uyuyan bir devin, yatağında dönerken çıkardığı iniltiyi andıran başka bir ses de duyuluyordu. Çıtırdayan bir ses. Hayvan bağırtıları da vardı; ürkmüş ve kızdırılmış hayvanların bağırtıları. Sis koyulaşmakta mıydı yoksa dumanla mı karışmaktaydı, anlamak olanaksızdı. Kesin olan bir şey varsa, o da, dumanın çocukları öksürtmeye başlayacak kadar yoğunlaşmış olduğuydu.

Peter, 'İkizler, sizin şu Orman Ejderhanız. . .' diye başladı, 'Onu nasıl öldürmüştünüz?'

'Ateşle. Niye? Ay, aman!'

Artık Düşler Ormanı kızarmaya, kemiklerini göstermeye başlamıştı. Ölü ağaçlar da bir o yana, bir bu yana devriliyordu. Ağaçların arasından canavar gibi bir şey geliyordu ama bu gelen ne bir ayı sürüsü, ne bir ejderha ne de Trans-Sigobyan Ekspresiydi. . .

Yangındı.

Gecenin karanlığında, belirsiz, dalgalanan bir şey, ağaçların tepelerinden yukarıya, ardında kızıl noktalar bırakarak yükseliyordu. Ateşten dolayı turuncu renkte görünüyordu. Üzerindeyse çok rahatlıkla okunabilen

TARAZZO

yazısı vardı.

Halatları alevler içindeki sirk çadırı yükseldi, yükseldi ve sonunda bir ateş topuna dönüşüp biçimsizleşti ve geriye, cehennem yangınının içine düştü.

Dütdüt, 'Ah, İkizler!' diye fısıldadı, 'Yaptığınıza bakın!'

İkizler, 'Tüm yaptığımız bir ejderhayı öldürmekte!' diye itiraz ettiler.

Alevler içindeki o yangının içinde bir yerlerde, Wendy Evi, yeraltındaki ev, kuru ve temiz samanla dolu birkaç kafes ve tarazlanan yünlü giysisi içinde bir sirk sahibi vardı. Düşler Ormanı vaşak, aslan, pars, goril ve kaplan kükremeleriyle dolmuştu. Gökyüzünden yıldızlar düşüyormuş gibi kıvılcımlar yağmaya başladı.

Peter Pan Define Avında

Kıyıya doğru ilerleyen sıcaklık, onlara yaklaşmaya, Koy'dan buharlar çıkmaya başlarken, Peter, 'Gitme zamanı,' dedi.

Ama nereye? Kısıtılmış gibiydiler; yanan ormanla denizin arasına hapsolmuşlardı. Düşler Ormanı karar-maya başlamıştı. Mağara, gözlerinin önünde eriyip kaybolmuştu. Onlar farkına bile varmadan, sisli duman ve dumanlı sis o denli koyulaşmıştı ki, birbirlerinden başka bir şey göremez olmuşlardı.

Çaresiz, hepsi Koy'a döndü. Ve trompetler eşliğinde Koy'un içinde akla hayale sığmaz bir şey göründü. Dumanı acıyla kapadıkları gözlerini, açabildikleri kadar açtılar. John'un dudaklarından kutsal sözcükler döküldü:

'Yelkenli!'

YEDİNCİ BÖLÜM

Meşhur Redingot

'Yelkenli!' diye bağırdı, coşkuyla havaya zıplayarak.

Ağır, sarı sisin içinden bir geminin cıvdrası belirdi; düello yapan bir silahşorun ileriye uzattığı kılıcına benziyordu—*koru kendini!* Ardında, serüvenlerle şişmiş gövdesiyle koyu yağlı suları yarararak gelen kabasorta geminin siyah pruvası görüldü. Sarkan yelkenler ve boşlukta sallanan halatlar birbirlerine çarpıp dalgalandıkça, soğuk ve ürpertici bir ses çıkıyordu. Tekne karaya otururken, dipteki kuma ve çakıllara sürtünen karinası hafifçe gıcırdadı; gemi, önünü kesen karaya öfkelenircesine, bir baştan ötekine sarsıldı. Siste sürük-

Peter Pan Define Avında

lenen *Kara Bayrak* için deniz bitmişti. Cıvdrası, siz isterseniz burnu deyin, önlerinde dikiliyor, eteklerinde havlayıp çırpınarak canını sıkın dalgacıklara adeta meydan okuyordu.

Peter, 'Bu gemiyi tanıyorum!' dedi. Aslında hepsi de biliyordu. Cıvdrasındaki adı okuyamayanlar bile, direğinin tepesindeki kurukafayı ve kesişen kemiklerden oluşan kara korsan bayrağını seçebilirlerdi.

Tüysıklet, nefesi kesilmiş bir halde, 'Bu, ONUN gemisi!' diyebildi.

Geminin güvertesindeki topların kaymasından çıkan gürültünün kesilmesini beklediler. Birisinin, 'Aganta, miskin herifler!' diye bağırdığını duymak için kulak kabarttılar. Ancak, kıyıya vuran gemiden duyulan yalnızca gövdesindeki kerestelerin çıkardığı gıcirtılardı: *Karaya oturduk! Karaya oturduk!*

Gemiye ilk çıkan, elbette, Peter oldu. Gemiye yapışmış olan midyelere ve top mazgallarına tutunarak tırmandı ve diğerlerine de kendisini izlemelerini söyledi, 'Neyden korkuyorsunuz? Kanca çoktan öldü, gitti. Unuttunuz mu? Şuradaki de onu yemiş olan timsah işte!'

Dütdüt ve Tüysıklet onu izlediler. Ama daha küçükler, bir vakitler bu gemide hapsedilmiş olduklarını—hem de direğe bağlanıp kamçılandıklarını—sonra da denize uzatılan kalastan aşağıya atıldıklarını anımsayıp, biraz oyalandılar. Ormandaki yangının sırtlarını yalamaya başlamasına, hava yerine duman solumalarına

karşın, harekete geçmeleri için Wendy'nin özel çabası gerekti. Peter'ın peşinden zorlanarak gemiye tırmanıyor, bir yandan da bir deniz şarkısı söylüyordu.

Wendy bunu kendisine bile itiraf etmemeye çalışıyordu ama, güvertede yürüyor olmanın, kamara iskelesinden tırmanmanın ve kabin kapılarını omuzlayıp açarak içlerine bakmanın ne kadar korkutucu olduğunu düşünmeden edemedi. Her an karanlığın içinden bir gölge fırlayabilir ve bağırarak kılıcına davranabilirdi. Hatta, sis biraz yer değiştirdiğinde, Kıvırcık, John ya da Tüysiklet, öne doğru eğilmiş, başları ileride, etraflarını kolaçan ediyor olabilir, gölgeler arasında Wendy'nin silüetini görünce de korkudan titreyebilirlerdi. Kıvırcık, bir topun üstüne devrildi, Tüysiklet geminin çanına çarptı ve acı acı çınlamasına neden oldu. Duman bir an için açılıp da ay ışığı ortalığı aydınlatınca, direğin ne kadar uzun olduğunu fark ettiler. Yıldızları söndürmek isteyecek olsanız, elinizde bir mum söndürücü ile yukarı tırmanabilir ve yıldızlara ulaşabilirdiniz.

Her şey, Peter'la rezil Kaptan Kanca'nın, Wendy *kimin annesi* olsun diye ölümüne çarpıştıkları o çok gerilerde kalmış gecede gibi idi. O zamandan beri, dümenin sopaları arasına örümcekler ağ örmüşlerdi. Pas, top güllerini kasalarına yapıştırmıştı. Sıçanlar yavrulayıp yeni bir kuşak yetiştirdikten sonra, kırlardaki ağıllarda emekliliklerini geçirmek üzere gemiyi terk etmişlerdi. Martılar yelkenleri beyazlatmış, ama yağmur onları yeniden karartmıştı. Fakat, geçen yirmi yıl boyunca

Peter Pan Define Avında

ca kış güvertesinde ne halat tabanlı çarıklar ne de uzun konçlu çizmeler dolaşmıştı. Baş kasarasında şarkılar duyulmamış, lostromonun düdüğü kimseyi *Kara Bayrak'a* çağırmak için ötmemişti. Kasvetli denizlerde sürüklenen nemli, küflü ve ölü bir hayalet gemiydi.

Yine de gece uyuyacak bir yer arayan evsiz serüvencilerin, plajdan kaçıp sığınmak için bir yer isteme dualarını karşılamaya yeterdi. Hamaklar hâlâ ambar-daki yerlerinde duruyordu. Peksimet fiçılarında peksimet, kanyak fiçılarında Noel pudingi ve sarnıçlarda taze yağmur suyu vardı. Ayakkabı dolaplarında çizmeler ve **Smee, Starkey, Cecco, Jukes**. . . diye işaretlenmiş avadalık çantaları bile vardı.

Kıvırcık, 'Korsanların ne kadar yaşadıklarını düşünüyorsunuz?' diye sordu.

Bir de denizci sandığı vardı.

Wendy, hem baş kasarasını havalandırdı, hem de kendi düşüncelerini; tam yeterli bir süre. Sonra da çocukları hamaklarına yatırdı; üstlerini sıkıca örtüp uyu-maları için sallamaya başladı. Seyir kamarasında haritalar, flamalar, yağmurluklar, bir teleskop ve bir de pusula vardı. Bir çaydanlıkta bir miktar kakao vardı. Barut fiçılarında da, un—ya da bir kriz anında talk pudrası—yerine geçebilecek bir şey vardı.

Ve bir de şu denizci sandığı.

Kapağında, **K. J.** harfleri vardı. Bir dolap gibi açılıbiliyordu; çekmecelerinde çoraplar, dantela yakalıklar ve madalyalar vardı. Bir silah kadar ağır pirinçten bir

teleskop, bir de, ne işe yaradığı belli olmayan, sürgülü, cetvelli ve düğmeli başka bir pirinç alet vardı. Kırmızı brokar kumaştan bir redingot ve soluk renkli bir yılan gibi sarılıp bir köşeye bırakılmış beyaz bir boyun atkısı da vardı. Peter Pan redingotu giydi, kamaradaki lekeli aynada kendisini hayranlıkla seyretti ve teleskopu cebine atıp ana direğe gözcü viglasına tırmandı. Boyun atkısını bir kamçı gibi şaklatıp başını geriye attı ve yıldızlara bile göz kırptırarak kadar yüksek bir sesle bağırdı: 'KUK-KU-Rİİ-KUU! Kaptan Peter Pan'im ve yedi okyanusu dolaşacağım!' Öyle bir bağırdı ki, mizana tünemiş bir albatrosu yerinden etti.

Peter daha önce hiç kravat takmamış olduğu için, güverteye inince Wendy'den yardım istedi. Wendy boyun bağını bağlarken Peter'a, 'Sanırım yedi deniz ama sadece beş okyanus var,' diyordu. Peter ellerini redingotunun derin ceplerine soktu. Ceplerin astarında, koca İspanyol bozukluklarının bile kolaylıkla sığabileceği büyüklükte delikler vardı; bu, Kanca'nın ikinci en iyi ceketi olmalı. Ama, elbette öyle! Timsahın boğazından içeri düşerken üstünde en güzeli vardı. Wendy katı bir havayla, 'Kıpırdama bakayım,' dedi (bir beyefendinin kravatının bağlanması sadece beceri değil, zaman da gerektirir).

Fakat, Peter ceplerinde deliklerden başka bir şey de bulmuştu. Parmakları çok ince ve buruşuk bir parşömen kağıdının yumuşaklığını duyumsadı. 'Bakın! Ne buldum!' diye bağırıp elindeki haritayı başının üstünde

Peter Pan Define Avında

salladı. 'Bir define haritası! Ve işte burası da Kanca'nın hazinesini sakladığı yer!'

Parşömen kağıdının kaygan yüzeyinde ormanlar, tepeler, deniz fenerleri ve dağlar yükseliyordu. Ve gerçekten, üstünde en yüksek dağın tepesine, kızgın bir öğretmenin yanlış yanıtları işaretlediği gibi kocaman bir X işareti konmuştu. Altına da mürekkeple 'Düşzirve' yazısı çiziktirilmişti.

Peter, 'Köprüyü çekin! Herkes yerini alsın!' diye bağırdı, 'Güvertayı boşaltın ve hazırlanın!' Ve eğer tüm bu garip sözcükler kendi ağzının tadını kaçırdıysa bile, belli etmedi.

Her ambar kapağından bir kafa uzandı. 'Ne? N'oluyor? Nereye gidiyoruz?'

Wendy, sinirli sinirli, 'Evet,' dedi, 'nereye gidiyoruz? Yangından sonra o kadar çok toparlanacak yer var ki.'

Peter, 'Bir keşif yolculuğuna çıkıyoruz!' diye bağırdı, 'Defineyi aramaya gidiyoruz!'

'Bir define avı mı?' Bağıрма sırası ötekilerdeydi. 'Define avı!' Daha önce gidilmemiş sulara ve adanın çevresinde yüzerek, yeniden bilinmeyen topraklarda karaya çıkarak bir define avı—Düşler Ülkesi'nin ayak basmamış topraklarında ve Düşlerin Bile Ulaşamadığı Ülke'de! Bunlar dışındaki tüm düşünceler—bunun dışındaki tüm planlar—bir anda Peter'in yoldaşlarının akıllarından uçtu gitti.

Okyanusun bile bu heyecan dalgasını—HAZİNE!—

duyumsamış olması gerekir; çünkü birden kabarıp kıyıya vurdu. Deniz, normal zamanlarda olduğundan daha hızlı yükseldi. Öyle ki, bir anda *Kara Bayrakı* kaldırıp çevirdi ve cıvadrasını açık denize yöneltti—*koru kendini!* Peter'ın sadık mürettebatı öyle bir hevesle işbaşı yaptı ki, zıplıyorlar, atlıyorlar ve oldukları yerden bile ufkun ötesini görüyorlardı. Orman yangınının kıvılcımları başlarının üstünde uçuşuyor ve yelkenlerini yalıyor. Bir saniye bile gecikmeden denize, gecenin karanlığına doğru açıldılar. Limandan çıkarken denizden sıçrayan tuzlu su yüzlerini ıslattı; geminin kendisi bile yapılan işin görkeminden etkilenmiş olmalıydı ki, tam gece yarısında geminin çanı sekiz kez çaldı.

Üstelik, çanın yakınında da kimsecikler yoktu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Denizde

Bu kadar uzun zamandır mürettebatı olmayan *Kara Bayrak*, şimdi dümenin en küçük bir hareketine bile anında uyuyordu. Peter, kırmızı redingotu içinde öyle gösterişliydi ki, (kolları gerektiği kadar kısaltıldıktan sonra) Pan Birliği, sırf onu mutlu etmek için, denizin üstünde bile yürüyebilirdi. Kıyı boyunca, arada sırada karaya çıkmalarına ve ekmek ağacı meyvesiyle üstüne sürmek üzere amerikan cevizi ve bal peteği toplamalarına izin verdi. Yağmurlu günlerde sığınmak üzere yelken parçalarından tenteler yaptı. Her birine rütbe verdi—Koramiral, Alıramiral, İlk Bahriye Lordu, Öteki

Bahriye Lordu, Baş Yardımcı, Güverte Amiri, Direk Amiri ve Kümes Bakıcısı. Onlara, 'Benim Kaşif Bölüğüm katılırsanız, sizi hiç terk etmeyeceğim ve gerekirse yaşamımı sizin için feda etmekten çekinmeyeceğim,' dedi.—Kılıçları gerçek olsaydı, kabzaları üzerine yemin ederlerdi.

Emirleri bazen çok acımasız oluyordu ama mürettebat öyle mutluymuş ki, bunları yakınmadan yerine getiriyordu. Bir gemiyi yürütme yeteneği onları şaşırtıyordu. En tanınmaz halatların ya da donanımın adlarını anında söyleyebiliyordu. Hatta denizciler gibi küfretmeyi bile beceriyordu.

Wendy, 'Bu kadarı biraz fazla, lütfen,' derdi.

Bazı günler, Kanca'nın kaptan köşkündeki harita masasının başında saatlerce oturur, kuzgun tüyü divitini porselen hokkanın kan kırmızısı mürekkebine batırıp seyir defterini yazardı. Hiç okuma-yazma bilmediği için, günün olaylarını kaydederken sayfaları sözcükler yerine resimlerle doldururdu.

Peter Pan Define Avında

Sonra da Kanca'nın define haritasına dalar ve alçak herifin ağır hazine sandığını denizden bu kadar uzağa taşımalarının nedenlerini ve bu kadar zahmete değen şeyin nasıl bir ganimet olduğunu düşünürdü. Onu aramaya giden kaşifleri ne gibi zorluklar beklemekteydi?

Elbette kabasortanın adını—*Pan Bayrağı* olarak—değiştirmiş ve korsan bayrağını da indirtmişti. Wendy'ye, 'Kurukafa ve kemik dalgalandıracak alçak bir haydut değilim!' dedi, 'Kız git de bana bir bayrak yap!'

Terbiyeli davranışlardan ödün vermeyen Wendy, 'İşlerin yapılmasını sağlayan o küçük sözcük neydi?' diye hatırlattı.

Peter kafasını çatlattı. Anne terbiyesi almadığı için bu küçük sözcüğün ne olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. 'Düğme mi?' diye sordu, 'Yüksük mü? Bayrak mı?'

Wendy gülümsedi ve Peter'ın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Sonra da kendi giysisinden bir bayrak ve korsan bayrağından da kendisine bir giysi dikmeye koyuldu. Böylece *Pan Bayrağı*, ayçiçeği ve iki tavşan resmi taşıyan bayrağıyla Zigzag Boğazı'ndan ve Açıktangeç Geçiti'nden geçip Bin Ada Denizi'ne ulaştı. Uçan balıklar geminin üstünden atladı, dalgıç martılar altından yüzüp, öbür tarafından, gagaları yavru ringa balıklarıyla dolu olarak çıktı.

Bin Ada'da boy boy, biçim biçim ada vardı. Bazıları sadece bir denizciyi üzerinde terk etmeye yetecek

büyükte kayalar, diğerleri üzerinde bir palmiye ya da hindistancevizi ağacından başka bir şey bulunmayan adalar, papağanların gürültüsünden geçilmeyen mangrov adaları, kızıl mercan takımadaları ve yeşil ince çayırarla kaplı takımadalar. . . Sönmüş volkan atolleri, denize arada bir sıvılaşmış kayalar fırlatan, tamamen sönmemiş, tepesinden duman tüten volkan adaları vardı. Kaplumbağa biçiminde adalar ve kaplumbağa biçiminde olmayıp da üzerileri kaplumbağa kaynayan adalar da vardı. Peter bunların her birinin, ayrıca deniz fenerlerinin, burunların, girdapların ve haliçlerin de haritada işaretlenmiş olduğunu gördü. Haritanın '**Bahçılık Alanı**' olarak adlandırılmış ve daha koyu renge boyanmış bölgelerinde, geminin kenarından ucunda mıknaş olan bir ip sarkıtıyorlar, yukarıya çektiklerinde de, ya bir çaça balığı konservesi ya da bir sardalye kutusu buluyorlardı. Yıkıntılar ve sulara gömülmüş köyler de vardı; deniz kabardığı zaman, buralardaki kilise çanları çalıyordu. . .

Kamarasının penceresinden gördüğü adalar, haritadakilere benzemediği zaman Peter'in canı sıkılıyordu. Aptal harita ressamaları, her şeyi sanki yukarıdan bakıyormuş gibi çizmişlerdi. Balonla yolculuk yapıyor olsanız bunun büyük bir zararı olmazdı ama, gemiden bakan bir kaptanın kafasını karıştırıyordu. Halbuki her adanın, kendi düzeyinden, piriç teleskopla bakıldığı zaman görüldüğü biçimde çizilmesi gerekiyordu.

Elbette, haritada gösterilmeyen başka tehlikeli

Peter Pan Defne A vında

şeylerin de—anafor, balina ve su fıskiyeleri—olacağını biliyordu. Keşif, kahramanlara özgü bir şeydi. Peter, boynundaki beyaz boyun atkısına dokundu ve harita okumaktan yorulmuş olan gözlerini kapattı. Göz kapaklarının altından görünen renk benekleri büyüdü, garip manzara ve görüntülere dönüştü; geniş yeşil çimenler, güneşle aydınlanan bir nehirde kürek çekenler, yüksek vitray pencereleri olan saray görünümlü krem renkli bir bina. . . Düşler Ülkesi'nde böyle yerler yoktu—hiç değilse şimdiye kadar görmemişti. Böyle resimlerin kendi kafasında olması ne harikulade bir şeydi!

'Yelkenli!'

Peter tüy divitini elinden attı ve Bin Ada Denizi'ne kırmızı mürekkep serpildi. Hızla, güverteye koştu.

Gözcü viglasındaki Kıvırcık, yeniden, 'Yelkenli!' diye seslendi.

Tüysıklet, 'Pek de yelkenli değil, dostum,' diye düzeltti, 'o, bir buharlı.'

Kanca'nın piriç teleskopuyla bakan Peter, demir grisi zırhı içindeki bir şövalyeyi andıran buharlı bir tekne gördü. Üzeri kurumuş kan gibi görünen kir-pasla kaplı, çata-pata sesler çıkartıp sallana sarsıla üzerlerine gelen, uzun bacasından kirli—kara bile değil—bir duman çıkaran bir gemi. Pruvasına öyle sivri dişli bir çene resmi boyanmıştı ki, onun, denizi yiyerek yol aldığı sanırdınız. Wendy semaforla işaret verdi:

'D-O-S-T M-U D-Ü-Ş-M-A-N M-I?'

Wendy'nin kolları bir saatin kolları gibi hareket et-

tikçe çocuklar onu hayranlıkla seyrediyorlardı. Ne yazık ki, buharlının mürettebatında semaforu okuyabilecek kimse yoktu. Tam yol üzerlerine geliyordu. Aslına bakarsanız pek de tam yol denemezdi ama *SS Soysuz*, dosdoğru *Pan Bayrağı'nın* tam karnına bindirecek biçimde gelmekte olduğu için, kaybedecek zaman yoktu. Topu barutla (ya da unla) dolduracak, gemide uzun namlulular arayacak zaman yoktu.

Peter, 'İskele alabanda!' diye bağırdı.

Mürettebat gözlerini kırıştıtarak baktı ona. Hayran olmuşlardı ama, hiçbir şey de anlamamışlardı. Peter, mutlaka *Kanca'nın* denizci sandığında denizcilik terimleri kitabı gibi bir şeyler bulmuş olmalıydı.

'Şu yana kırım dümeni, beceriksiz herifler!' diye haykırdı.

John dümeni hızla döndürdü. *Pan Bayrağı*, neredeyse bir yanı üzerine yattı. *Geminin* çanı çınladı. Yelkenler dalgalanıp şişti. Halatlar birbirine karışıp gerildi. Yavru köpek dosdoğru güverte boyunca bir yandan ötekine kaydı. *Pan Bayrağı'nın* pruvası öyle bir hızla döndü ki, bir anda gemi, *Soysuz*la aynı yöne bakar hale geldi. Çelik levhalar tarafından ikiye biçilmek yerine onun rotasından çıkabilir ya da ondan daha hızlı yüzüp gidebilirlerdi.

Boşuna umutlandılar. Yeni yönüne oturunca, *geminin* yelkenleri birdenbire boşaldı; *Pan Bayrağı* çalkalanıp yerinde salınmaya başladı. Bu arada, *SS Soysuz* gittikçe yaklaşıyordu. O kadar yakınlaşmıştı ki, direğindeki

Peter Pan Define Avında

korsan bayrağı ve gemilerine atlamaya hazır mürettebatı, artık seçilebilir olmuştu. Bu görüntü çok sinir bozucuydu. Gemideki korsanlar, topu topu belinize gelecek boyda olsalar da savaş boyalarına bürünmüşlerdi; ellerinde savaş baltası, ok, yay, av bıçağı vardı.

Peter, 'Starkey'in Kızilderilileri!' diye mırıldandı.

Bir yay halinde boyanmış dişleriyle gelen geminin çelik pruvası, *Pan Bayrağı'nın* gövdesini biçmedi ama kığına çarptı, Peter'in köşkünün lombozlarının kasalarını parçaladı ve gemiyi burnundan kığına kadar sarstı. Direnecek gücü olmayan koca kabasorta gemi, buharlı geminin önü sıra, bebek bakıcıları tarafından itilen çocuk arabaları benzeri itilmeye başladı. Döner deri koltuğunda oturmuş buharlı gemi kaptanını, dört çocuk savaşçı taşıyordu. Bu gelen Starkey'den başkası değildi. Pan'in, Kanca ve berbat tayfaları karşısında bundan çok önceleri, unutulmuş yıllarda kazandığı zafer sırasında Kaptan Kanca Jas.'ın birinci yardımcısı olan Starkey!

Starkey, 'Şimdi ne diyecektiniz, bakalım, çocuklar?' dedi. Eski deriler gibi buruşmuş yüzünün kırışıklıklarında bir zafer sevinci okunuyordu. 'Kendinizi bu iyi insanlara tanıttin.'

Savaşçı çocukların tümü erkek değildi; yarısı kızdı. Kızların ipek gibi uzun saçları vardı; güderi yelekleri daha bakımlıydı. Ancak, hepsi de silahlıydı. Yaylarını sonuna kadar gerip eğildiler (ya da bir reverans yaptılar da diyebiliriz), kapkara, kocaman gözlerini kırptılar

ve *Pan Bayrağı*'nin mürettebatına dönüp: 'Merhaba. Çok teşekkür ederiz. Nasılsınız. Çok memnun olduk. Lütfen ganimetlerinizi bize atın, sonra da yüzü koyun güverteye yatın. Maalesef midelerinizi deşip balıklara atmak zorundayız. Özür dileriz. Lütfen aman dilemeyin, reddedersek kendinizi hakarete uğramış sayarsınız. Çok teşekkür ederiz. Hava ne güzel değil mi?' diye bağıştılar.

Kaptan Starkey, beğendiğini belli eden bir biçimde başını salladı ve koltuğunda bir tur attı. 'Çok güzel ceylanlarım ama kafa derilerini yüzme kısmını atladınız. Kafa derisi yüzeceğinizi her zaman belirtmelisiniz.' Birden, gemiye dikkat etti ve onu eski günlerdeki haliyle anımsadı. Sonra da bakışları Peter'in—daha çok redingotunun—üzerinde sabitleşti. Bir ömür boyu güneşte yanmaktan kararmış yüzü bile, bütün kanının çekildiğini gizleyemedi.

Bu sırada buharlı gemi *Pan Bayrağı*'ni bir el arabası gibi sürükleyip duruyordu. Artık buharlı geminin pruvasında yazan adı daha iyi okuyabiliyorlardı; 'SS Soy-suz' değil de 'SS Starkey' olduğunu gördüler. Kendi gemilerinin ahşap gövdesi çatırdayıp inliyordu. Top gülleleri kasalarından dökülüp güverte boyunca yuvarlandı; hem mürettebat hem de yavru köpek üstlerinden atlamak zorunda kaldılar. Uğradığı aşağılanmadan dolayı Peter'in yanakları yanıyordu.

'Şimdi kendine kaptan diyorsun, öyle mi Starkey!' diye bağırды, 'Asla, Kanca Jas.'in güvertelerinin paspası

Peter Pan Define Avında

olmaktan ileri gidememiştin! Kaşiflerden biri ya da ikisi yüzü koyun yatmıştı. Peter'in, saldırganın yüzüne karşı gülmesiyle onlar da ayağa kalktı. 'Kızılderililer tarafından yakalandığını duymuştum, Starkey! Sizi Büyük Savaş'ta bozguna uğratmamızdan sonra mıydı? Onların bebelerine bakmakla görevlendirildiğini duymuştum! Kendisine korsan diyen biri için tam bir felaket! Peter sözlerini tiksintiyle dolduruyordu; tıpkı bir uzun namluluyu doldurur gibi.

Kaptan Starkey koltuğunda iki tur attı. Yanaklarına yeniden kan gelmişti. 'Beni yerene bak! Kuk-ku-rii değilse ne o'liim! Bir an için öyle sanmışım. . . Eh, intikam tatlı! Di' mi? Korkunç kader? Ohh be! Ölümden de kötü kader, o zaman öyle düşünmüşüm. Bebe ve ufaklıkları gütmek mi? Benim gibisi için utanılacak durum, tamam! Ama, bir işe yaradı, bak! Ondan bile yararlandım. Onlardan ne yaptım, bak; benim minik dişilerim ve cengaverlerim! İngiltere Kralı'nın salonunda bile bunlardan daha naziklerini bulamazsın. Onları çalışma hayatına göre de eğittim. Bunu kaç okul hocası için söyleyebilirsin? Bildiğim her şeyi onlara da öğrendirdim. Korsana çevirdim, her birini. Ayıptır söylemesi, özel yetenek verir! Yaşamımın gururu; bu boğaz kesen bacaksız keratolar! Sen ne taşıyon bak'im geminde, kuk-ku-rii? Artık benim oldular da!

Peter yanıt vermeyince, Starkey boğaz doğrayıcılarından bir düzinesine *Pan Bayrağı*'na geçmelerini ve ganimet aramalarını söyledi. 'Başaltından da benim eski

avadanlık çantamı getirin!' diye ekledi. 'Hani üstünde adımı büyük yazılı.' Birlik, gemiyi savunmak için kahramanca tahta kılıçlarını çekince, Starkey o kadar güldü ki, neredeyse koltuğundan düşecekti. 'Ne? Analarınız gerçek palalarla oynamanıza izin vermiyor mu?' dedi. Kemerinde her zaman gerçek bir kama taşıyan Peter bile, üzerlerine çevrilmiş yirmi oku görmezden gelemedi.

Savaş boyaları içindeki korsanlar çevik hareketlerle, *Pan Bayrağı'nın* kıçından, *Starkey'in* pruvasıyla bindirdiği yerden gemiye geçtiler. Geminin ambarında örümcek ağlarından ve peksimetlerden başka bir şey bulamayınca, Darling'leri toparlayıp başaltındaki kokmuş avadanlık çantalarına doldurdular ve ağızlarındaki kordonları sıkıca çekip kapattılar. Starkey, 'Köle satışından iyi kazanacağım' diye zevk içinde kıkırdadı. Savaşçılar çok kibardı; yumuşacık elleri tertemizdi. Yine de, John'un şemsiyesiyle cep çakısını çaldılar ve işlerini görürken de köpek yavrularının nasıl pişirileceğini, zencefille mi, kalamarla mı yoksa çili sosuyla mı daha iyi olacağını tartışmaktan geri durmadılar. Hiçbiri, eli kamasının kabzasında, meydan okurcasına dikilen Peter Pan'e dokunmaya kalkışmadı. Yine de, onun insanın kanını donduran küfürlerine ve 'Starkey'e bunu ödeteceği' türünden tehditlerine aldırmadan işlerini gördüler.

İşte bu sırada buharlı gemi öksürüp aksırıyor ve *Pan Bayrağı'nı*, Lyons köşe kahvelerinin çay arabaları

Peter Pan Define Avında

gibi, önu sıra iteliyordu. Kabasorta geminin çıkarmakta olduğu seslere bakarsanız, utancından her an ölebileceğini ya da parçalanıp denizin dibini boylayacağını sanabilirdiniz. Kıvırcık, gözcü viglasından indirilip avadalık çantasına tıklınca, artık mercan kayalıklarını ya da girdapları gözetleyen kalmamıştı. Önünde haritaları olmadan da yollarına neyin çıkacağını Peter'in bilebilmesine olanak yoktu. Her an karaya oturabilirlerdi—ya da ufka ulaşıp dünyanın ucundan düşebilirlerdi! Ancak, mahvolan *Pan Bayrağı'nın*, *SS Starkey'i* de beraberinde sürükleyeceğini bilmek, onu rahatlatıyordu.

Starkey, Peter'a, 'Ceplerini boşalt!' dedi.

(Boşaltıp Kanca'nın hazine haritasını sıradan bir korsanın haris ellerine mi terk etmek?) 'Asla!'

'Ceplerini boşalt kuk-ku-rii, yoksa boğaz doğrayıcılarım vücudunu oklarla doldurtur ve ben kendim boşaltırım.'

Wendy, alakarga tüylerine bürünmüş kırmızı redingotlu çocuğun, geminin tırabzanlarına şöyle bir göz attığını görünce, onun define haritasını Starkey'e vermektense, ölüme atlamayı yeğleyeceğini anladı, 'Peter, sakın ha!' diye bağırdı.

Starkey, yayı sonuna kadar gerilmiş olan kız çocuklarından birinin omzuna babacan bir tavırla elini koyup, 'Emrimle, civanım. . . onu bacak arasından vur,' dedi. Kız, özenle nişan aldı. 'Bakalım, bu ok gururunda nasıl bir yara açacak!'

Haritaları şimdi önünde olsaydı, Peter, Bin Ada De-

nizi'nde, şu sıralar fazladan birkaç leke olduğunu görürdü. İskele tarafında beş küçük ada belirmişti. Olacak iş değil ama, bu beş ada gemilerin üzerine doğru geliyor gibi görünüyordu. Dahası, dalgalara binmiş, akıntı yönünün tersinde ilerliyorlardı. Onları Starkey de görünce, dili tutuldu. Küçük adalar filosu süzülerek yaklaştıkça, korkulan 'Ateş' emri kıpırdayamayan dudaklarından bir türlü çıkamadı.

İşte tam bu sırada, *Pan Bayrağı'nı* da itelemek zorunda kalan buharlı geminin köhne motorları, aşırı yük nedeniyle zorlanıp havaya uçtu. Önce kara kara kurumlar püskürten bacası, artık hiç tütmez oldu. Adaların bıktıran ilerleyişi önce yavaşladı, sonunda da tamamen durdu. Gemiler oldukları yerde salınmaya başladı. Beş ada yaklaşıp onları zapt etti. Ağaç, yonca, pampa otlarıyla dolu olduklarından, yünlü gibi görünüyorlardı. Yıpranmış halatlarla açıkça birbirlerine bağlanmışlardı. Pekala, bu zıplayıp duran kuru toprak parçalarında yaşayanlar var mıydı?

Elbette.

Yakalama kancaları, dev pençeler gibi, geminin tırabzanlarına takıldı. Ondan sonra da. . . eh. . . bizzat dev pençeler. Kızılderililer, önce kaplanları gördü. Pantherler daha da hızlı çıktı ama, postları o kadar siyahtı ki, neredeyse görünmezdiler. Ayılar daha yavaş olmalarına karşın aynı derecede durdurulmazlardı; kendilerini şişko göbekleri üstüne, şeker çuvaları gibi bıraktılar. Habeş maymunları yelkenlerin arasında uçuşuyor,

Peter Pan Define Avında

bu iş için ellerini ve kuyruklarını kullanıyordu. Zebraların toynakları güverte tahtaları üstünde takırdıyordu.

Hiç kuşku yok ki, Starkey'in ufaklıkları, işler yolunda giderken nişancılıkta da boğaz kesmede de çok ustaydılar. Gel gelelim, panter sürüleri, aslan takımları, maymun şamataları yetmezmiş gibi, bir de ayılar olunca, yayları geren yumuşak minik elleri titremeye, okları da terli ellerinden düşmeye başladı. Ambarlara sığındılar. *Pan Bayrağı* üzerindeki arama ekibi *SS Starkey*'in pruvasına atladı. Atlarken de, bebek bakıcısı kaptanın dönen koltuğunu devirip, adamı boya dolabına düşürdü. Gemilerini kabasorta gemiden kurtarmak için pruvayı itmeye çalıştılar ama iki gemi birbirine çok derin saplanmıştı.

Beş ada, kauçuk koruyucularıyla *Pan Bayrağı*'na yapıştı. Beş adanın dördünün üzerindeki bir sürü tuhaf hayvan gemilere doluştu. Beşinci adadansa yalnızca tek cins bir canlı çıktı: İki bacaklı yalnız bir yaratık.

Büyük Tarazzo, 'Bir sorun mu var, efendim?' dedi, 'Buralardan geçiyor olmam ne kadar büyük bir şans.'

DOKUZUNCU BÖLÜM

Adil Paylaşım

Peter Pan kamasını çekti ve yedi avadanlık çantasının kordonlarını kesti. Pan Birliği üyeleri torbalardan dışarıya süzülüler. İlk düşündükleri, kükreyerek, pençe atarak, salyalar saçarak gemide başıboş gezen vahşi hayvanlardan olabildiğince uzaklaşmaktı.

Tarazzo, 'Ama, lütfen!' dedi, 'Benim kapıp da atıştıranlarımı hoşgörün. Hadlerini bilirler ve yemekler arasında nadiren atıştıırırlar.' Sirk sahibi kamçısını şaklattı. İrkilen hayvanlar, yaptıkları işi bırakıp tırabzandan denize atladılar. Her biri kendi yüzen adasına döndü; aylar dışında. Onlar, *SS Starkey*'ye geçmişlerdi. Geminin baş kasarasındaki açık ambar ağzından sığama-

Peter Pan Defîne Avında

dıkları için, buzda delik açıp balık yakalama alışkanlığıyla, aşağıya sarkıttıkları pençelerini rasgele savuruyorlardı. İçerideki Kızılderili çocukların bağırtıları, zırlıtları, annelerini yardıma çağırma sesleri duyuluyordu. Peter Pan, kamasını sıkı sıkıya tutmaktan vazgeçmemişti.

Wendy, 'Teşekkürler Bay Tarazzo!' dedi, 'Bizi kurtardınız!'

Tarazzo, eğilerek, 'Benim için bir zevkti, hanımım,' dedi. Yer yer tütsülenmiş giysilerinden belli belirsiz bir yanık yün kokusu yayılıyordu. 'Yeniden karşılaşacağımızı umuyordum.'

Sirk sahibinin yanında minicik kalmış olan Peter irkildi ve, 'Niyeymiş o?' dedi.

'Düşler Ormanı'ndaki yangın yüzünden—gemiyle açılırken görmemiş olmanız olanaksız; değil mi?' (İkizler suçluluk duygusunun verdiği dehşetle, ağızlarını elleriyle kapadılar; Tarazzo'nun sirkini yakmışlardı; adam bunu onlara ödetecek miydi? Peşlerine intikam ve ceza planlarıyla mı düşmüştü?) 'Geçim aracım o yangın sırasında tamamen yok oldu. Her şey. Çadır, kafesler, personel. . . Şimdi yapacak hiçbir işim yok, mesleğimi yitirdim—ekmek kırıntısı kazanacak halim bile yok.' (İkizler, telaşla, büyük bir pişmanlık içinde inleyerek tahliye sandallarından birinin muşambasının altına sığınmaya kalktılar. Büyük Tarazzo, yollarını kesti ve pejmürde kıyafetinin her bir koluyla birini yakaladı; var gücüyle çekip ikisini iki yanına yapıştırdı.) 'Eh, işte

iş arıyorum. Yaşam yolculuğumuzda yaşamımızı kazanmak için çalışmalıyız; bu fikrime katılırsınız değil mi?’

Peter öyle düşünmüyordu, 'Büyükler çalışır!' dedi.

Tarazzo kollarından birinin partial yenini silkeledi ve söküklerini sarkıttı. 'Oo, evet. Elbette. Az kalsın unuttuyordum. Siz, çocukluk mesleğini benimsemiş bulunuyorsunuz. Maalesef, bendeniz çocuk olmak konusunda *treni kaçırmış* bulunuyorum; birazcık. Sonuç: Bir iş tutturmak zorundayım.' Tarazzo, kapüşonlu yeleğinin yünlü gölgesi içindeki kahverengi gözlerini bir süre kapadı. 'Dolayısıyla umuyorum ki—umabilir miyim?—harika Peter Pan'e acizane bir biçimde hizmet etmeme izin verilir.'

'Bana mı?' Peter gerçekten şaşırmişti.

Tarazzo eğildi, kol yenlerinin sökükleri Peter'ın çizmelerinin burnunu süpürüyordu. 'Kahyanız, belki! Uşağınız? Ya da hizmetçiniz? Ücret de istemem efendim! Sadece bakımım, efendim! Size hizmet etmek zaten ücret demektir. Sadece işe yaramama izin verin, efendim! Büyümüş olmamın günahını bağışlayabileceğinizi söyleyin, efendim!' Omuzları içeri çökmüş, başı öne eğilmişti. Peter Pan'in önünde tek dizi üstünde eğilmiş yalvarırken, ölü bir koyun kadar bile saygısız görünmüyordu. 'Size bir biçimde hizmet etmeme izin verin!'

Peter, bir an için ne diyeceğini bilemedi. Utangaç bir tavırla, 'Size nasıl hitap edeceğim? Büyük diye mi, Bay diye mi?' diye sorabildi.

Peter Pan Define Avında

Tarazlanan Adam, 'Böyle bir resmiyete hiç gerek yok, efendim,' dedi. 'Sizin yanınızda, Büyük adına kim layık olabilir ki? Annem bana. . .' İlk adını anımsayabilmek için bir an durması gerekti; herhalde uzun zamandır hiç kullanmamıştı. 'Annem bana Crichton adını vermiş ama, işte annelerin verdiği başka her şey gibi, saklamaya değmiyor. Sadece Tarazzo deseniz yeter efendim.'

Pan, 'İyi,' dedi, 'Ancak, bildiğiniz gibi, keşfe gidiyoruz. Sizi uyardım; tehlikeli olabilir. Cesaret gerekir.'

Tarazlanan Adam, o kadar hararetli bir biçimde, 'Lafı ağızımdan aldınız, benden çok yaşayacaksınız!' dedi ki, barometrenin cıvası tavana vurdu. 'Cesaret, gerçekten, gerekir.'

Tam bu sırada, Starkey boya dolabından dışarıya çıkabilmiş, geminin kenarından bakmaktaydı. Onu gören Peter Pan, öfkeyle, 'Sen ne taşıyorsun bakayım geminde Starkey? Artık benim oldular da!' dedi.

Korsan, küstahça, 'Söylemicem! Söylemem!' diye homurdandı. Ancak, Peter kamasını çekip ona doğru yürüyünce, korkak korsan, dövmeli parmaklarını göğsünde oynatarak, 'Gümüş zarlar, işte o! Bağışla beni, Pan! Gümüş zarlar!' diye itiraf etti.

Gümüş zarlar. Fiyakalı ve pırıltılı bir sözcük. Neredeyse romantik. Peter, ciddi bir tavırla başını salladı ve hafifçe Wendy'ye doğru çevirdi. Wendy de başını

hafifçe John'a çevirdi. John, ağzını eliyle gizleyerek, Tüysiklet'e fısıltıyla sordu, 'Gümüş zar nedir ki?'

Tüysiklet, neden bilinmez, kürk olduğunu düşündü; herhalde as kürkünün gümüş renginde olduğunu sanıyordu. John ise, gümüş fıstığı kabuğu olduğunu düşündü. Wendy, pulları gümüş gibi parlayan bir balığı gözlerinin önüne getirdi. İkizler, onun bir para birimine korsanların verdiği ad olduğu konusunda anlaştılar. Düt-düt, biraz uçtu; orakla biçilmiş ay ışığı demetleri olduğunu sandı. Kıvırcık ise peri salyası olduğunu düşündü.

Tarazzo, gözlerini neşeyle kırıştıtararak, 'Efendim, bayağı zengin oldunuz,' dedi, 'hem de gümüş zarlar, ha?' Sonunda, kimse ne olduklarını bilmediğini itiraf edemedi; büyüklerin, özellikle de bir uşağın önünde mahcup olmak istemiyorlardı. 'Asıl sorun, efendim, ganimeti nasıl paylaşacağınız. Geleneksel olarak (ben öyle sanıyorum), kaptan yarısını alır ve geri kalanı da mürettebat arasında paylaşılır.'

İşte, Gümüş Zarlar Savaşı, Adil Paylaşım Anlaşmazlığı böyle başladı. Tarazzo gelmeden önce her şeyi eşit bölüşürlerdi. Pan Birliği'nin çalışma biçimi buydu, kardeş payı. Ama şimdi Tarazzo, bu işlerin nasıl yapıldığını anlatmış bulunuyordu.

Dolayısıyla, Peter yarısını istedi.

Düt-düt, bir prenses olduğuna göre, kendisinin de

Peter Pan Define Avında

yarırı alması gerektiğini düşünüyordu.

Wendy, karşılaştırmaya başlayacaklarsa, kendisinin en büyük olduğunu unutmamalarını ve kendisinin de yarırı alması gerektiğini söyledi.

Tarazzo, 'Elbette bir başka paylaşma biçimi de rüt-beye göre olabilir,' diye ekledi. O zaman, İlk Bahriye Lordu, kendisinin Son Bahriye Lordu'nun iki katı alması gerektiğini söyledi. Direk Amiri, Güverte Amiri ile dalga geçti ve karşılığında ayak bileklerine bir tekme yedi. Yavru köpek de Baş Yardımcı'yı ısırıldı.

Ateşböceği, gümüş zarları saymak için bitişige geçeceğini söyledi.

John yazı-tura atmaları gerektiğini söyledi; para yere düşüp de tura gelince, 'Tura!' dedi ve tümünü kazandığını ileri sürdü.

Dütdüt, ayrı adları olmadığı için İkizler'in sadece tek kişi sayılması gerektiğini söyledi. Onların, kendi paylarını paylaşmaları gerekiyordu.

İkizler ise, Dütdüt'e gidip bıyıklarını—yoktu ki—yakmasını söylediler.

Kıvırcık, aslına bakılırsa, Peter'in zaten *Pan Bayrağı'nın* kaptanı olmadığını, onun, kendisini öyle ilan ettiğini ve kaptan köşküne kurulduğunu hatırlattı.

Bunun üzerine, Peter, hemen cevabı yapıştırdı. Kıvırcık'ı denize atarlarsa, geri kalan herkesin payının artacağını söyledi.

Kısacası, asla söylenmemesi gereken şeyler söylendi—korkunç şeyler. Wendy, Peter'a bencil bir bebek

gibi davrandığını ve gemiyi kurtaranın da zaten kendisi olmadığını söyledi. Peter ise Wendy'ye, kızların sayılmayacağı, çünkü işe yaramaz oldukları yanıtını verdi. Dütdüt, bu lafı için Peter'in burnuna bir yumruk savurduysa da ıskaladı. Bunun üzerine Peter, çalımı bir edayla, 'Gümüş zarların nasıl paylaşılacağına tek başıma ben karar vereceğim!' diye duyurdu.

Tüysiklet, Peter'in bir peksimeti iki sıçan arasında paylaştıracak kadar akli olmadığını belirtti.

Kısa zamanda, kimse kimseyle konuşmaz oldu. Her biri geminin bir başka köşesine çekilip, öfkelenmeye, surat asmaya ve olanlara üzülmeye başladı. John, Peter'i nişan alarak bir gülleyi güverte boyunca yuvarladı ama, gülle Tüysiklet'in parmaklarının üzerinden geçti ve gerçekten de canını acıttı. Kıvırcık, arkasını döner dönmez hile yapıp kendi payından çalacaklarını düşündüğü için, gözcü viglasına çıkıp ufku gözlemeyi reddetti. Peter, o durumda Kıvırcık'ın, isyancılara yapıldığı üzere seren cundasından asılacağını söyledi. Hakaretler gittikçe artıyordu. Tarazzo'dan hakemlik yapmasını istediler. Fakat o, kedi gibi, kendi yumuşak haliyle 'bunun haddi olmadığını' mırıldandı ve biraz da eğlenerek, ganimetin Starkey'e geri verilmesinin de düşünülebileceğini ekledi.

Pan, boynundaki beyaz okul atkısını, öfkeden boğulurcasına, damarları şişinceye kadar çekti. Tarazzo'ya bir ahmak olduğunu söyledi. Birliğin 'isyancılar çetesi' ve 'bir avuç rezil'—'aşırı', 'hırsız', 'kapkaççı',

Peter Pan Defne Avında

'adi köpekbaliği' ve 'deniz cürufu' olduğunu söyledi. Dütdüt'ü ve Kıvırcık'ı, ya vardıkları ilk kayalığın üstüne terk edeceğini ya da köpekbalıklarına atacağını söyledi. Aslına bakarsanız, bunları söylerken, ağzından dökülen onca çirkin sözü gören gözleri yerlerinden fırlar korkusuyla, gözlerini yummuştu. Yeniden açtığına gördüğüyse, herkesin onu seyretmekte olduğuydu. Nereden gelmişti o taşkınlık? Kim onu böyle bir yaylım ateşi cephanesiyle doldurmuştu?

İşte bu karışıklıktan yararlanan Starkey, demir zincirinden aşağıya kayarak kaçmaya çalıştı.

Tarazzo onu geri getirdi—gömlek yakasının ense-sinden yakalayıp yukarı çekmişti. (Döküntü halindeki kol yenlerinin içinde görünmeyen ellerinin, çelik gibi bir kavrama gücü vardı besbelli.)

Peter, Starkey'in yüzüne, 'Ambar kapaklarını kır ve ganimetini getir!' diye haykırdı.

Kızılderili ufaklıklara yıllar boyunca terbiye veren Starkey, hiç düşünmeden, otomatik bir biçimde, 'Yavaş, yavaş evladım. İşlerin yapılmasını sağlayan o küçük sözcük neydi?' deyiverdi.

İşte, yine o yakıcı soru! Bu büyülü küçük sözcüğü bulmak için Peter kafa patlattı. Bulabildikleriyse hâlâ, deminden kalan terbiyesizliklerdi. 'Bilmem! "Kamçılama" mı? Ya da "Kereste"? Yok, yok, "Terk etmek"?'

Starkey, yaptığı dikkatsizlikten, belki de bütün olup bitenlerden ötürü, o kadar korkmuştu ki, ambar kapaklarını elleriyle kırarak açtı. Ve içerden Ateşbö-

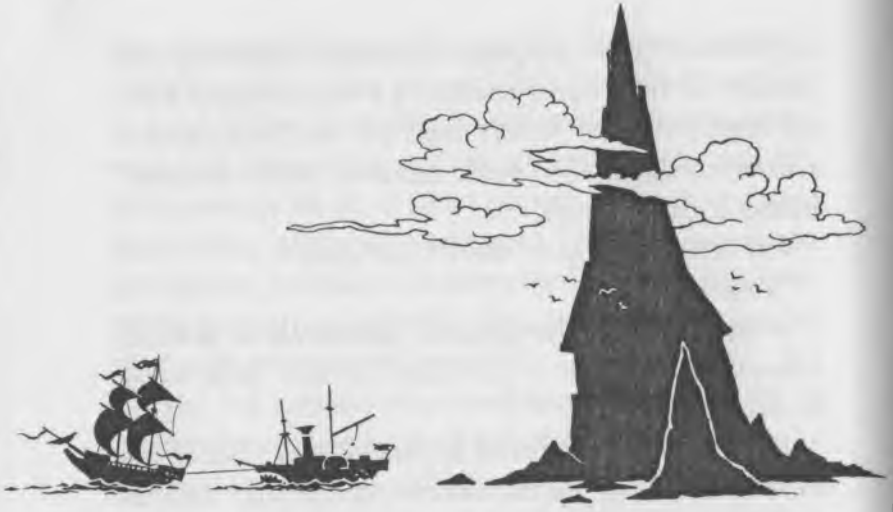
ceği fırladı (içeri sıvışmayı kolaylıkla becermiş ama çıkmayı bir türlü becerememişti). Peri, yemekten o kadar şişmişti ki, bir kriket topu gibi küt diye Peter'ın ayaklarına düştü. 'Eh, sadık casusum, söyle bakalım!? Gümüş zarlar neymiş?'

Peri geçirdi. 'Soğan!' dedi, 'Yeril soğan!'

'Soğan mı?!'

Ateşböceği yeniden geçirdi. Gerinerek ve gururla, 'Saydım, tam yedi bin iki yüz seksen dört tane.' dedi, 'tek tek her birini yerken saydım.'

Pan, 'Şu periyi başaltına hapsedin!' dedi, 'Savaş ganimetimizi yemiş!' Ve dudaklarını, süt beyazı dişlerini ortaya çıkaracak biçimde öyle bir yukarı kıvırdı ki, bunları bir köpekbalığı görse, kendininkilerden utanırdı.

ONUNCU BÖLÜM

Mıknatıs Taşı

Tarazlanan Adam sadece yumurta yiyordu. Pişirmeden, çiğ çiğ yiyordu; ya yumurtayı kabuğunda açtığı bir delikten emerek içiyordu ya da dosdoğru, tüm kabuğuyla yutuyordu. Yüzen adaların yaratıkları arasında kertenkeleler, yılanlar, kaplumbağalar vardı ve bunların yumurtalarının kabukları yumuşak, elastiki oluyordu. Tarazzo, hemen hemen her zaman üzerinde bir yerlerde, yünlü ceplerinin yün astarları arasında birkaç tane saklamış oluyordu. İşte, bu yumurtaların giysisinde ya da nefesinde bıraktığı belirgin koku, adamın özelliklerinden biriydi.

Kendisini gemide pek güzel meşgul tutuyor ve işe yarıyordu; yemek yapıyor, hava raporu veriyor, pusulayı okuyor, pirinç eşyaları cilalıyordu. Kızilderililere, battaniyelerinden Pan Birliği üyelerine ceketler diktirdi. Kağıt oyunlarından anlıyor, düğüm atmayı biliyor ve duyup duyabileceğiniz en kanlı korsan öykülerini anlatıyordu. Çanın içindeki kolu çıkardı; böylece gece nöbetlerini haber vermek için çaldığında (bunu, çan hâlâ kendi başına yapıyordu) artık sesi çıkmıyor ve çocukları uyandırmıyordu. Öğlen uykularında da hamaklarını sallayıp onları uyutuyordu. Kendisine gelince, o ne gece, ne de gündüz, sanki hiç uyumuyordu.

En çok Peter Pan'e özen gösteriyordu; çizmelerini parlatıyor, odasının tozunu alıyor, hatta saçını bile tarıyordu. Böylece, Peter'ın saçları her gün biraz daha uzuyor ve koyulaşıyordu. 'Bana şunu getir, Tarazzo! Bana bunu yap, Tarazzo ve de çabuk ol!' demek—kuşkusuz—eğlenceliydi.

Her bakımdan mükemmel olan Tarazzo, *SS Starkey*'in saliverilmesini önerdi ama, o tekne, Peter'ın ilk savaş ödülüydü ve Peter, ondan ayrılmak istemiyordu. Dolayısıyla, buharlı gemi zamanla olduğu yerden kendiliğinden kurtulduğunda, onu bir çelik zincirle bağlayıp peşleri sıra çektiler; mürettebatını ve Kaptan Starkey'i baş kasarasına hapsedip ayları da başlarına nöbetçi diktiler. Yüzen adalarsa, sisin içinde bazen kaybolup bazen görünerek onları izliyordu.

Wendy, 'Düşmanını ne yapacaksın, Peter?' diye sor-

Peter Pan Define Avında

du, 'Çünkü, gerçekten salıvermeyeceksen, onlara bir zaman çay yapmam gerekecek.'

'Köle pazarında satarız. Akşam yemeğinde çevirme için şişe geçirmeyi de düşünüyorum!' Kimse ona inanmadı ama kararlı görünmeyi kusursuz bir biçimde becerdiği de yadsınamaz. Ne olursa olsun, Kanca'nın sandığının dibinde bulunduğu üçgen korsan şapkası ve uzun konçlu çizmelerle o kadar fiyakalıydı ki, bu biçimde konuşarak korsan görüntüsünü tamamlamış oluyordu.

Kırmızı redingotunu bir süreliğine çıkardığı oluyordu. Örneğin, denize atlayıp kılıçbalıklarıyla düelloya tuttuğu zamanlar çıkarıyordu. Yendiği kılıçbalıklarının kılıçlarını alıyor ve Birliği'ne dağıtıyordu; böylece, bir dahaki sefere silahsız yakalanmamış olacaktı. Bazen de, köpekbalıklarıyla dövüşüp ağızlarındaki kemikleri alıyor ve yavru köpeğe veriyordu. Ne güzel, denizde huysuzluğundan arınıyordu sanki.

Gümüş zarlarının hepsinin yenmiş olması, kavga nedenini ortadan kaldırmıştı. Söylenen çirkin sözler silinmezdi belki; yine de onları kerelerce katlayıp küçük boyutlara indirmiş ve ceplerinde bir yerlere tıkmışlardı.

Peter, define haritasının rulosunu açtı ve hepsi, Düşler Ülkesi'nin haritasını incelemek üzere başında toplandı. Uzak Kıyı, Mor Bataklık, Pişmanlık Labirenti, Filler Mezarlığı, Susamış Çöl... bütün bunlardan içerilere doğru '**BİLİNMEYEN BÖLGE**' diye işaretlenmiş geniş boş bir alan vardı. Tam ortasında, çevresinde kar-

tondan yapılmış bulutlarla, Düşzirve vardı ama, Bilinmeyen Bölge içindeki yol, patika ve derelerin hepsi silikti. Hiçbir nirengi noktası belirtilmemiştir. Hiçbir şey.

Peter, 'Geçtikçe işleriz!' dedi.

'Ve Düşen Nehir'in kaynağını da buluruz!'

'Yeni hayvanlar keşfederiz!'

'Kaya örnekleri toplarız!'

Akşam çayını servis etmekte olan Tarazzo, 'Aynı zamanda dağlara ve göllere de ad verebilirsiniz, efendim,' diye önerdi.

Kaşifler bu fikirden o kadar büyülendiler ki, ilgili nirengi noktalarıyla karşılaşmadan ad vermeye başladılar.

'İlk dağ, benim!'

'John Darling Çavlanı!'

'Tüysıklet Boğazı!'

'İkiz Tepeler!'

Tarazzo, ıslak kolunu sokması için Peter'a kırmızı redingotu tutarken, 'İzninizle, efendim,' diye mırıldandı, 'Bölge yanlışlıkla "Bilinmeyen" diye işaretlenmiş. Hakkında konuştuğunuzu duyduğum şu Kaptan Kalça. . .'

Peter, 'Kanca,' dedi, 'Kanca Jas.'

'Bağışlayın. İşte şu Kaptan Kanca, hazinesini gömmek için oraya gitmiş olmalı. Adının "Kanca Bölgesi" olarak düzeltilmesi gerekmez mi?'

Tek ve Yalnız Çocuk, kuzgun tüyünden divitiyle Düşler Ülkesi'nin tümünü çember içine alarak, 'Peter

Peter Pan Define Avında

Pan! diye bağırdı. *'O benim! O da, hazine de!'* Kırmızı mürekkep Tüysiklet'in gömleğine sıçramıştı.

Huzursuz bir sessizlik oldu. Wendy, *'Bizim. Sanırım, Başkan, "bizim" demek istedi. 'Değil mi, Peter?'*

Peter boynundaki beyaz boyun atkısını çekiştirip öksürdü. Yanaklarında parlak renkli lekeler belirmişti. *'Bana bir tek Hint cesareti koy,'* diye emretti. *'Starkey'in iğrenç korsan teknesinden gelen duman midemi bulandırdı.'*

Dütdüt, düşünmeden, *'İşlerin yapılmasını sağlayan küçük sözcük neydi?'* dedi. Ancak, Peter öyle bir parladı ki,—*'İrmik! Revent! Tapyoka! Bana ne küçük sözcüğün ne olduğundan?!*'—Dütdüt, derhal bir çaydanlık çay demlemeye koştu.

Çay asla konmadı. Tam Dütdüt çaydanlığı doldurmuştu ki, *Pan Bayrağı* eğildi, döndü ve sallanmaya başladı. Buharlı gemi, köprüsünde kimse yokken, ne kazan dairesinde ateş ne de bacasında duman olmadığı halde, *Pan Bayrağı*'nı suyun içine çekmeye başlamıştı!

Aslında, *SS Starkey*'in kendisi de suda çekilmekteydi—başka bir gemi tarafından değil ama gövdesini kavramış olan görünmez bir güç tarafından. *Pan Bayrağı*'nı devralmış, onu kuzey yönünde, arkası önde ve yelkenleri de ters dönmüş bir halde çekiyordu. Çocuklar sadece tutunabildikleri her şeye yapışmış, akıllarına geleni söylüyorlardı:

'Deniz kızları!'

'Bir balinal!

'Peri yaramazlığı!

Tarazlanan Adam topuklarına basarak hızla merdivenlerden inmiş ve yolundakileri omuzlayarak kendisini Pan'in köşkündeki harita masasına atmıştı. Kirli yün yenleri parşömenin üzerinde daireler çizerek dolaşırken, o bir açıklama arıyordu. Derken onları hızla, **'TEHLİKELİ ALAN'** diye işaretlenmiş biraz daha koyu renkli bir bölgenin üstüne indirdi.

'Mıknatıs Taşı!' dedi, 'Onu içine çekiyor!'

Tüysıklet, 'Büyü mü?' dedi.

Tarazzo, 'Mıknatıs çekimi,' dedi.

Artık onu pirinç teleskoptan da görebiliyorlardı— Mıknatıs Taşı, sanki bir kilise kulesi gibi dikilmiş kırmızı demir bir kayalıktı. Alevlerin bir pervaneyi çekmesi gibi, gittikçe artan bir hızla, demir gemiyi kendisine çekiyordu. Tekneleri birbirine bağlayan zincir o denli gerilmişti ki, çözmek olanaksızdı.

Yeniden sirk sahibinin sesine dönmüş olan yüksek, katı ve buyurgan bir ses 'Ayı-cıklar, çabuk!' diye seslendi. Ayılar geminin kenarından aşağıya atladı. Kızıl-derililer güvertede koşuşturup bağrışıyorlar ve mantar can yeleklerine girmeye çalışıyorlardı. Artık teleskopa da gerek kalmamıştı. Koskocaman Mıknatıs Taşı önlerinde yükseliyordu; çevresinde deniz köpüğü kaynıyordu. Tekneleri dip kayalara öyle bir hızla sürtündü ki, gövdesine yapışmış olan tüm midyeler döküldü. Pan Birliği geminin tırabzanlarına sıkı sıkıya yapışmıştı—

Peter Pan Define Avında

bir tek Kıvırcık dışında; o, gözcü viglasından denize savrulmuştu.

Peter Pan, 'Paraketeyi atın!' diye bağırdı ama, ona boş gözlerle baktılar; Tarazzo dışında. . . O, koşup üzerinde birçok düğümler bulunan bir halatı, dalgalı sulara batıp çıkmakta olan Kıvırcık'a fırlattı. Kıvırcık yakaladı ve sürüklendi. Bu arada ayakkabılarının burunları, dipteki jilet gibi keskin kayalara sürtünmekteydi.

SS Starkey, bir tramvayın pirinç kaplamalarından birinin kopup düşmesi gibi yüksek bir ses çıkararak kayaya çarptı. Peşi sıra sürüklenmekte olan kabasorta gemi, kayanın çevresindeki akıntılara kapılıp öyle bir savruldu ki, demir zincir, sanki Noel'deki bir kedi merdiveni gibi kopuverdi.

John, 'Artık, kendi başımıza yüzebiliriz!' diye fikir yürüttü, 'Pan Bayrağı ahşap! Sadece madeni şeyler mıknatıs tarafından çekilir!' Doğru, Pan Bayrağı ahşaptı; dolayısıyla Mıknatıs Taşı'nın onun üzerinde ne gibi bir etkisi olabilirdi?

Bunu çok kısa zamanda öğrendiler.

Teknenin kaburgasını tutan, kaburgalarını kerestelerine, serenlerini direğe bağlayan her çivi, mıknatısın gücüyle yerinden çıktı. Her çivi, her kama ahşap yerlerinden çıktı, arı iğnelerinin cildimizden çekilip çıkartılması gibi. Zarif ahşap kabasorta gemi, gözlerinin önünde dağılmaya başladı.

Korkudan, belki de üzüntüden perişan olan Tarazzo, dizlerinin üstüne çöküp 'Gitti!' diye bağırdı.

Peter, 'Uçun!' diye haykırdı. John, Ateşböceği'nin yuvası olarak kullanıldığı için onun kepeği olan peri tozunu barındıran silindir şapkayı kaptı. Pan Birliği ellerini şapkaya daldırdı. Ancak, işe yaraması için hâlâ mutlu şeyler düşünmeleri gerekiyordu ve direkler devrilenken mutlu şeyler düşünmek kolay değildi—bir! iki!—ve tekne bir portakal kabuğu gibi soyuldu, gitti.

Peter, 'Hazineyi düşünün!' diye bağırdı. Ve her nasılsa, hepsi Düşzirve'yi hayal edip, biraz beceriksizce de olsa birer birer havaya yükseldiler.

Elbette Peter, bir kırlangıç becerisiyle kavisler çizerek dalıp çıkıyordu. Kıvırcık'ın bulunduğu yerde, dalgaların ucuna kadar alçaldı. Islak kıvırcık saçlarına bir avuç peri tozu sürüp, ragbi gömleğinin yakasından kavradığı gibi onu sudan çekip çıkardı. Kıvırcık ve cebine sığınmış olan yavru köpek artık boğulmayacakları için o kadar mutluydular ki, hızla yükseldiler ve Mıknatıs Taşı semalarında uçmakta olan Pan Birliği üyelerine katıldılar.

Altlarındaki *Pan Bayrağı*, geride sadece yüzmekte olan birkaç kereste bırakarak battı. Tarazzo iri gövdesiyle, enkazın üzerinde dengede kalmaya çalışarak bir tahtadan ötekine, fıçılardan serenlere zıplıyordu. Sonunda kendisini, dipten kurtulup yüzeye fırlayan bir denizci sandığının üstüne attı. Kaynamakta olan beyaz köpüklerin ve Mıknatıs Taşı'na çarptıkça parçalanan

Peter Pan Define Avında

dalgaların serpintileriyle, yün topağı halindeki giysisi kısa sürede sıvılaşarak olup üstüne yapıştı—sallanıp çalkalanan bir sandığın kapağına takılmış çürük bir yosun tomarı gibi. Tarazzo, büyümüş bir adam (ya da çok uzun bir yelek) olduğu için elbette uçamazdı.

Wendy'nin aklına bir şey gelmişti; aniden hıçkırıldı. Yeşil soğanları aç bir kurt gibi yuttuğu için hapsedilen Ateşböceği, gemiyle birlikte batmıştı!

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Hüzün Mercanları ve Cadı Labirenti

Ateşböceği, dibe itilmiş bir şamandıranın olduğu yerden kurtulunca fırlamasıyla birlikte su yüzüne çıktı; turuncu saçları Mıknatıs Taşının kırmızı demirinden daha parlaktı. Göbeği yediği yeşil soğanlarla hâlâ biraz doluydu ve sivri parmakları da üşümüştü. Soğuk denize batınca siz de, ben de biraz morarabiliriz ama, Ateşböceği, Peter kendisini çekip aldığı anda, çamaşır makinesinde biraz fazla kalmışçasına bitkindi. Ancak, hızsuzluğundan hiçbir şey kaybetmemişti; üzerindeki peri tozu da anında kuruyuverdi. Ani duruş ve dönüşlerle

Peter Pan Define Avında

zigzaglar yaparak uçuyor ve vızıldayıp duruyordu. Sonunda Peter dayanamayıp onu azarladı, 'Gösteriş yapmayı kes, yoksa küserim!'

Güneş ve Ay aynı anda gökyüzündeydi; yanlarında da bir porsiyon erkenci yıldız ve karışık bulut salatasıyla. Bir an önce kuru toprak parçasına ulaşmaları gerekiyordu! Ama hangi yönde gideceklerini bilmiyorlardı! Düşler Ülkesi'nin pusulalarının, tüyleri diken diken olmuş kirpininkiler kadar çok kolları olur.

John, 'Haritan duruyor mu, Başkan?' diye sordu.

Peter, parşömen ruloyu çıkardı ama, havada açmaya çalışınca az kalsın rüzgara kaptıracaktı. Dolayısıyla, ne yönde gideceklerini bilmeden uçtular durdular. Mutluluklarının yerini endişe almaya ve bu nedenle de yükseklik yitirmeye başlamışlardı. Dalgaların köpüklerinden uçuşan su zerrecikleri yüzlerini ıslatmaya ve saçlarındaki peri tozunu durulamaya başlamıştı. Kaşifler Bölüğü için işler iyice kötüye gitmeye başlamıştı ki kararı gördüler.

Bir cadı parmağı gibi denize uzanmış burun, bir kayalık yığını ve beyaz mercan resifinde son buluyordu. Her oyukta parlak pembe bitkiler vardı. Yaklaşıp da çarpınarak yere konarken onları gören karabataklar, ötüşerek havalanmaya kalkıştılar. Çok tuhaf! Kıyı çizgisi boyunca, yüzlerce kırılmış bebek arabası ve beşik kalıntısı vardı; burnun kendilerine uzak tarafında da üzerinde **K. J.** harfleri seçilebilen antika bir denizci sandığı. Sandık, terk edilmiş bir sandal gibi çalkalanı-

yordu. Ah, bir de, kıyıdan biraz uzakta, beş küçük ada dalgalanıp duruyordu.

Resifin üzerinde, uzun boylu birinin silueti görünüyordu. Baştan ayağa, rüzgarda çırpınan kıvrık kıvrık ipliklerle sarılmış bir hale oluşturuyordu. Bir bakışıyla karşısındaki taşta çeviren Gorgon Medusası sanırdınız. O değildi elbette.

Siluet, 'Hüzün Mercanı'na hoş geldiniz, efendim,' dedi.

Bu sırada Peter yeniden rüzgarda hışırdayan haritasıyla uğraşmaya başlamıştı. Sanki uşağının onu orada beklemekte olduğunu ta başından beri biliyormuş havalarında, 'Tut şu haritayı bana bakayım, Tarazzo,' dedi. Tarazzo emri yerine getirmek için koştu ve elinin tek hareketiyle parşömeni açiverdi.

Tarazzo, bebek arabalarıyla ilgili bildiklerini anlattı: 'Gördüğünüz bu yüzlerce küflü ve paslı hurdanın her birinin ayrı, hüznünlü bir öyküsü vardır. Bunlar bir zamanlar parklarda, yollarda ve kentlerde erkek bebeklere bakmakta olan bebek bakıcılarının kullandığı bebek arabalarıdır. Kendileri kestirirken bunları ağaç gölgelerine bırakırlar, ya da postaneden pul almak veya sevgilileriyle cilveleşmek için onları bir süre terk ederlerdi. Bunlar, frenleri bozulduğu için kontrolden çıkıp yokuş aşağı kaçan bebek arabalarıdır. Kısaca, bunlar, içindeki çocukların düşüp de bir daha asla görülmediği bebek arabalarıdır. Bunlar, bebekleri Kayıp

Peter Pan Define Avında

Çocuklar'a dönüştüren ve Düşler Ülkesi'ndeki uzun seyahatlerinin başlamasına yol açan bebek arabalarıdır.'

Wendy, 'Bütün bunları nereden biliyorsun?' diye sordu.

Uşak, her yerinden ipler sarkan omuzlarını silkti. 'Ben marazlanan bir adamım, küçükhanım. Maraza çıkaran adamlar çok tartışıır ve değişik şeyler duyarlar; dedikodu, tarihçe, daha anlatayım mı?

Bunlar, içindeki çocukların kaybolduğunu görünce bebek bakıcılarının çılgınca aramaya başlamalarına neden olan arabalardır—içindeki şilte, oyuncak, kaynana zırlıtları ve patikleri kaldırıp atarak, nefesleri kesilecek, ahlanıp vahlanarak. Öfkeli işverenleri, bonservis ya da bağışlayıcı bir söz söylemeden işten attıkları zaman, o sefillerin elinde kalan son şey, bu boş bebek arabalarıydı.

Bebek bakıcılarının kaybettikleri bebekleri buluncaya kadar kara demeden, deniz demeden dünyayı aramak için küçük kayıklara dönüştürüp içinde yola çıktıkları arabalardır. Kayıp çocukların Düşler Ülkesi'ne gönderildiklerini duyunca birleşip, ortaklaşa beş akyanusu geçmiş, sonunda Hüzün Mercanı'na ulaşmışlar.'

Öykünün sonunda, sorulmamış tek bir soru kalmıştı. Beş Kayıp Çocuk sormak için onulmaz bir istek duyuyor ama hiçbiri de sormaya cesaret edemiyordu. Onların yerine, Wendy, 'Pekala, Bay Tarazzo, Kayıp Çocuklar'ın

Hüzün Mercanları ve Cadı Labirenti

hiçbiri keşfe çıkan bu bebek bakıcıları tarafından *bulunabildi mi?* diye sordu.

'Dua edelim de bulamamış olsunlar, hanımım! Gerçekten dua edelim! Bu kadınların, işten atılmış oldukları için yüreklerinde duydukları acıyı bir an için düşünün! Atılmışlar! Başka bir iş umudu bırakmayacak biçimde kapının önüne konmuşlar! Tamamen yıkılmış durumdalar! Ve, neden? Bir çocuğu kaybetmek gibi küçük bir suç! Hayır, hayır! Bu hanımlar buraya kaybettikleri çocukları *kurtarmaya* gelmemişlerdi. Pekala, ne için? Tüm kederlerinin, çektikleri bunca çilenin nedeni olarak o çocukları görüyorlardı. Doğanın verdiği tüm iyilikleri, o uzun deniz yolculuğu sırasında tuzlu suyla yıkanıp gitmişti. Deniz suyu içe içe yarı çılgın haldeydiler. . . ve o zaman da— . . hâlâ da. . —intikam için yanıp tutuşuyorlardı.'

Kayıp Çocuklar yutkundu, sarardı. Peter, aldırılmaz bir tavırla ellerini çırparak, 'Fakat, onlar büyüktüler, değil mi? O zaman Düşler Ülkesi'ne kabul edilemezler, edilebilirler mi?' diye sordu. Bu sözün üzerine, herkes o kadar rahatladı ki, Düşler Ülkesi'nde yaşamakta olan büyümüş korsanı, Kızılderili'yi ve sirk sahibini düşünmemeyi yeğledi.

Dar kara parçasında düşe kalka yürüyen, kaygan yosunlara bastıkça kayan ve bu arada bir çift ayı balığını ürküten Kaşifler Bölüğü, önlerine morarmış bir bataklık çıkana kadar işlere doğru ilerledi. Çok çok uzaklarda, yolculuklarının hedefi olan Düşzirve'nin belli belir-

Peter Pan Defîne Avında

siz silüetini gördüler. Resife kadar denizci sandığının üstünde giden becerikli Tarazzo, boş durmamıştı. Çocukların gelmesini beklerken, bebek arabalarından birkaç teker çıkarıp sandığa takmıştı; böylece artık çukurlara girerek ya da tümseklerden atlatarak onu da peşi sıra çekiyordu. Ara sıra içinden yararlı şeyler çıkarıp kullanıyordu—kibrit, bir deste kağıt, çay, divit ve mürekkep, iplik parçaları gibi. Yüzen adalar kıyıda çok uzakta kalmış olmasına karşın, Tarazzo Sirkî'nin hayvanları sayesinde, gece ve sabah yediği lastik gibi yumurtalardan da yoksun kalmıyordu.

Çocuklar, her zamanki gibi, Peter'in hayal gücüyle üretilen yiyeceklerle yetiniyordu (Tarazzo pas içinde gümüş bir tuzluk bulmuştu ve gerektiğinde yemeklerine serpiyordu). Şaşılacak bir biçimde, Peter deniz yiyecekleri düşünmeye başlamıştı ve böylece hayali istakoz, kalkan balığı, yılan balığı jölesi ve yengeç eti püresi bile yediler. (Hatta, deniz salyangozuna alerjisi olan Dütdüt, hayali pişik bile atlattı.)

Yumuşak mor bataklığın başlarda vıcık vıcık olan yüzeyi, içerilere gittikçe kurumaya ve sertleşmeye başladı. Yosunların ve çalıkların yerini, kısa zamanda, kuru toz ve sağa sola serpilmiş kaktüslerle aralarına dizilmiş yaban gülleri ve dikenler aldı. Uyumak için uzanabilmek bir yana, dinlenmek için oturabilecek yer bulmak bile olanaksızdı; bir kutu iğnenin üzerine yatmış gibi olurdunuz. Sırayla, denizci sandığının kavisli kapağı üstünde gitmeye başladılar.

Hüzün Mercanları ve Cadı Labirenti

Her yaban gülünden, dikenlere takılmış paçavralar sarkıyordu—şayak ya da yollu keten, solmuş organze jüpon eteğinden beyaz dantel. Biraz sonra bu garip kumaş kalıntılarının nedeni anlaşıldı: Kaşifler Labirent'e gelmişti.

İnsan eli değmemiş kat kat kumtaşı, yağmurdan rüzgardan aşınmış, mavinin, grinin, donuk çam yeşilinin her tonunu sergileyerek, koridor ve geçitlerden oluşan bir labirent peteğine dönüşmüştü. Üstü açık olduğu için, göz alabildiğine uzanan sarmal ve bükümler, keşişme ve çıkmazlar görülüyordu. Öyle ki, birisi içinde bir koridordan ötekine, bir oluktan kemere durmadan dolaşabilir, tırmanıp kayabilirdi. Dahası, renkli peynir şekeri konilerine benzeyen bu oluklu kayalar ve kemerler arasında koşuşturan ve boyuna bazı isimlere seslenen sayısız kadın vardı.

'Henry!'

'George!'

'Ignatius!'

'Jack!'

Kaygılı ellerinde sıkı sıkıya mendiller, küçük oyuncaklar, battaniye saçakları tutmaktaydılar. Belki de bu yumuşak kayayı oyan ne yağmur ne de rüzgardı; labirent, bu kadınların ayakkabı ve çizmeyle dolaşmasından, modası geçmiş uzun etekliklerinin sürtünmesinden oluşmuştu belki de. . .

Peter, 'Cadılar! Dikkatli olun!' diye tısladı ve çocuklar hep birden yumuldular.

Peter Pan Define Avında

Dütdüt, düşünceli bir biçimde, 'Cadiya benzemiyor-
lar,' dedi, 'sivri külahları yok ki.'

Pan, 'Düşler Ülkesi'nde büyükler! Başka ne olabilir-
ler?' dedi.

Tarazzo, 'Galiba, lord hazretleri haklı,' diye fısılda-
dı, 'buranın adı Cadılar Labirenti'dir. Asla sizi görmele-
rine, dokunmalarına ya da büyülerini kulağınıza kaçı-
malarına izin vermeyin. Bunlar, size anlattığım kadın-
lar.'

'Bebek bakıcıları mı?'

'Kesinlikle. Sonunda geldikleri yer burası. Başarısız-
lık ve öfke ruhlarını zehirledi ve onları cadılaştırdı.
Düşler Ülkesi'ne girebilmeyi de bu sayede becerdiler.
Ama şimdi bir çocuk görseler—herhangi bir çocuk—
onu yakalayıp yıkarlar, çoraplarını değiştirir ve irmik
yedirirler, çarpım tablosunu ezberletir ve ortalık ay-
dınlanıncaya kadar yatakta kalmalarını sağlarlar. Ba-
karsınız, bir de onu öperler.' Çocuklar huzursuzlanıp
yüzlerini buruşturdular; başlarını omuzlarının içine gö-
müp ürpertiyle titrediler. Tarazzo, neredeyse unuttu-
ğu bir şey aklına gelmiş gibi ekledi, 'Sonra da onu kı-
zartıp yerler.'

Wendy, dalgın dalgın, 'Haritadaki adının farklı oldu-
ğunu sanmıştım,' dedi, 'Bir şey. . . Labirenti.' Ancak, Pe-
ter (kendisine 'lord hazretleri' dendiği için hâlâ ışıyordu)
kontrol etmek için haritayı açtı ve Wendy'ye adı-
nın kesinlikle Cadılar Labirenti olduğunu söyledi. (Pe-
ter'in okuma yazma bilmediğini lütfen unutmayın.)

'Edgar!'

'Edmund!'

'Paul!'

'Jamie!' Cadılar uğursuz av bağırtılarını sürdürüyordu.. Bunu yaparken de, sanki avlarının nerede olduğunu anlayabilmek için havayı koklamakta olduklarını işitebildiniz—açıkça kokluyorlardı.

Mideleri üstünde sürünürken dizkapaklarıyla bilekleri çizilen Kaşifler, çok yavaş ilerliyordu. Birkaç dakika içinde, içinden çıkılmaz biçimde kaybolmuşlardı—artık, bırakın buldukları yerden nasıl çıkacaklarını, hangi taraftan geldiklerini bile bilmiyorlardı. Bazı koridorlar çıkmazdı. Bazı koridorlarsa, o kadar dardı ki, en zayıfları bile içinden geçemezdi. Kaşifler o kadar çok kıvrılıp döndüler, daha önce geçtikleri yerlerden tekrar tekrar geçmeye başladı ki, kafaları karıştı ve yönlerini tamamen kaybettiler. John, kılıçbalığı kılıcıyla kayaya J harfi oymuştu. Bir saat içinde aynı yerden tam dört kez daha geçtiler. Peşlerinden sürükledikleri denizci sandığının yağlanmamış tekerlekleri gıcırıyor ve içindekiler sallanıp takırdıyordu. Neyse ki, cadılar çok daha fazla gürültü çıkarıyordu—

'Shinji!'

'Pierre!'

'Ivan!'

'Ali!'

—ve bizimkileri duymaları olanaksızdı. Önlerinden,

Peter Pan Define Avında

arkalarından, yukarıdan aşağıdan, sağdan ve soldan çocuk avı peşindeki cadıların bağırıltıları duyuluyordu:

'Percival!'

'Richard!'

'Billy!'

'Rudyard!'

Kayaların garip bir kokusu vardı ve bu kokunun neden olduğu rahatsızlık çocukların gözlerini yaşartmaya başlamıştı. İlk olarak Tüysiklet ağlamaya başladı; sürünürken ellerine gözlerinden iri gözyaşları damlıyordu. Labirent üzüntü içinde yüzüyordu ve üzüntü de, bir grip kadar bulaşıcıydı.

'Florizel?'

Eteklüğünün etekleri sökülmüş, dans terlikleri tamamıyla aşınmış fakat boynundaki mücevherleri hâlâ pırlıdayan bir cadı tam önlerinde belirdi. Başından sarkan pejmürde bir devekuşu tüyü yüzünü kapatıyordu. Önünü daha iyi görebilmek için tüyü kenara itti. 'Sen misin Florry? Bu, sen misin?'

Peter geriye doğru sürünmeye çalışınca Kıvırcık'la çarpıştı. Cadı, söylediği adı o kadar yüksek bir sesle yineledi ki, John kulaklarını elleriyle kapattı. Gürültü, diğer cadıları çekmişti:

'Çocuklar? Burada çocuk mu var?'

'Çocuklar!'

Bir ucundan görebilmek için düzinelercesi, telaşla düşürdükleri ayakkabı, oyuncak ve kaynana zırlıtlarına aldırış etmeden, seğirtip geldi. Ağıtları her yerde çin-

Hüzün Mercanları ve Cadı Labirenti

lıyordu. Kollarını kaldırıp ellerini kavuşturdular ve yüzlerini gökyüzüne kaldırıp, 'N'olur o olsun, n'olur!' diye yalvardılar

Kaşifler ayağa fırlayıp, önlerine gelen yönde koşmaya başladı; şuradan bükülerek ve buradan başlarını eğerek oluklarda kaydılar, bir duvardan ötekine zıpladılar. Tarazzo'nun çektiği denizci sandığı duvarlara çarpıyor, havaya fırlıyor, cadıları deviriyor ve ellerindeki biberonları ve emzikleri yere düşürmelerine neden oluyordu. Böylece boş kalan elleriyle uşağı yakaladılar; yün yumağı halindeki giysisine yapışıp çekiştirmeğe başladılar; sanırsınız onu parçalayacaklardı:

'Wilfred?'

'Matela?'

'Francois?'

'Roald?'

Gözyaşları gözlerini kaplamış olan Tüysıklet bir cadiya çarptı—gözleri çukuruna kaçmış cadıyı gören Tüysıklet'in kanı caz müziğine ve yüreği de sızıya dönüştü. Cadı, bir an için Tüysıklet'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve göz göze kaldılar. Yeşil gözbebeklerinde bir başka labirent görünüyordu. . . . Sonra, Tüysıklet birden kurtuldu ve öyle bir koştu ki, sanki şimşek olmuştu.

Kırmızı redingotunun cebindeki pusula, Peter'in bacağına çarpıyordu. Çıkarıp hangi yönde koşması gerektiğini çıkarsamaya (çünkü, pusulanın korkmuş bir kirpinin dikilmiş dikenleri kadar kolu vardı) çalıştı. Yukarı-

Peter Pan Defne Avında

dan ve aşağıdan, sağdan ve soldan, önden ve arkadan bağırarak geliyorlardı:

'Klaus!'

'Johann!'

'Ai De!'

'Pedro!'

Tüysiklet koşmayı bıraktı. Sırtını, koridorun pembe, kıvrımlı kaya duvarına dayayıp derin bir soluk aldı; bu solukla birlikte bir miktar da korku yutmuştu. Sonra da cadılar çığlıklar içinde çırpınarak ona doğru gelirken, klarnetini çıkarıp çalmaya başladı.

Müziğin notaları Labirent içinde yankılandı. Hüzünlü, unutulmayacak bir melodiydi—ancak, bu ses aynı zamanda bir toptan körlemesine atılan kurusıkı fişekten de geliyor olabilirdi. Cadılar, ellerini yüreklerine atıp, oldukları yerde kaldılar. Tüysiklet, aynı melodiyi tekrar tekrar çaldı. İskoç bir kadın şarkıyı söylemeye başladı:

'Geri gelmiceñ mi?

Geri gelmiceñ mi?

Daha çok sevilemen.

Geri gelmiceñ mi?'

Eminim ki, siz asla ağlamamış ya da klarnet çalarak ağlamayı hiç denememişsinizdir; onun için, ben anlatayım: Dudaklarınız normal biçimini koruyamaz ve burnunuz akmaya başlar. Çalması zordu—daha zor da ola-

Hüzün Mercanları ve Cadı Labirenti

mazdı. Bununla birlikte, cadılar, onun önünde bir söğüt ağacı gibi sallanıp savrulur ve şarkının sözleri yankılanarak yayılırken, Tüysiklet tam on altı dize çalmayı becerdi. Arkadaşları kaçıp kurtuluncaya kadar klarnetini çaldı da çaldı; tıpkı Horatius'un köprüyü tutması, Roland'ın Roncevalles'de borusunu çalması gibi. Ta ki, tüm cadılar kendilerinden geçerek ya da hüznülenerek gözlerini kapayınca dek. Kaşif yoldaşları güvenliğe kavuşunca da tabanları yağladı ve koştu!

Tüm Bölük koştu. Ayaklarının altındaki yumuşak, aşınmış kumtaşı, yerini çayırlara bırakınca kadar koştu; hatta daha sonra da koşmaya devam ettiler. Ağaçlar ve dalları 'Teslim!' diye onları durduruncaya kadar koştu. Ciğerleri, mağaradaki yaralarının baş aşağı sallanması gibi içlerinde salınmaya başlayınca kadar koştu. Sonra, soluk soluğa, öksürerek, yüreklerinin çarpmasıyla sağırlaşmış olarak dizlerinin üstüne çöktüler ve Tüysiklet'in kendilerine yetişmesini beklediler.

Onu, 'Harikaydın!' diyerek karşıladılar.

'Ne kadar akıllıca!'

'Olağanüstü!'

'Öğrenmesi zor mudur?'

Kaşifler Bölüğü, övgülerle, kutlamalarla Tüysiklet'in çevresini aldı. (Ateşböceği onu o kadar kıskandı ki, gidip köpek yavrusunu ısırıldı.)

Peter Pan Define Avında

Denizci sandığı kalıntılarından ikinci çayı servisini yapan Tarazzo, 'Gerçekten çok güzel,' diye onlara kattıldı, 'Sizi, müzik dehanız için kutlarım, genç bayım.'

Tüysiklet kızardıkça kızardı. 'Kızgın olmaktan çok üzgün görünüyorlardı,' dedi (biliyorsunuz işte, başkalarının duygularına karşı hassastır). 'Bu hanımların bizi yemek istediklerinden emin misin?'

Tarazzo, aceleyle, 'Birkaçı otobur olabilir,' dedi ve sonra da Tüysiklet'i bir kenara çekip elini sıktı. (Daha doğrusu, Tüysiklet avucunun bir yün yumağı ile dolduğunu gördü.) 'Kurtulabilmemiz tamamıyla sizin sayenizde oldu! Ne hüner, ne sanatkarlık! Geleceğin üstadı! Sanırım, olmak istediğiniz budur, değil mi? Yani büyü-yünce müzisyen olursunuz.'

Duyduğu bunca övgüden dolayı Tüysiklet'in kulakları hâlâ kıpkırmızıydı. Kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlayabilmek için Tarazzo'nun yüzünü görmeye çalışarak, 'Ben mi?' dedi. Ancak, uşağın kollarının yeni, Tüysiklet'in avucu içinde tarazlanıp dururken, kendisine bakmakta olan soluk kahverengi gözlerin içten ve kararlı olduğunu gördü. Topak topak yün, Tüysiklet'in ellerini doldurmuştu.

Ve birden, aynalar salonundaki yansımalar gibi, kafasının içinde bir resim belirdi: Kendisini büyümüş olarak gördü. Binlerce melodinin, bir büyücünün şapkasının içindeki kumrular gibi kafasının içine sıkıştırılmış olduğunu, büzülmüş dudakları ve kapanmış gözleriyle bir dizi yüz onu mutlulukla, gülümseyerek izlerken, sa-

Hüzün Mercanları ve Cadı Labirenti

bun köpüğü üfler gibi ve bir tek yanlış notaya basmadan kendisinin dünyaya klarnet çaldığını gördü.

Tüysıklet, 'Ah, evet!' dedi, 'büyüyünce böyle biri olmayı çok isterim!'

Tarazzo, 'Kim engel olabilir ki?' dedi ve gözleri büyük bir mutlulukla ışırken hızla arkasını döndü.

ON İKİNCİ BÖLÜM
Asıl Paylaşım

Hiç uyumuyordu. Wendy'nin (her gece herkesin üstünü örttüğü için en sona kalıyor ve rüyalarını dinlemek için de her sabah en erken o kalkıyordu) dikkatini çekmemesi mümkün değildi; Tarazlanan adam hiç uyumuyor ve bütün gece oturup söküük giysisini onarmakla uğraşıyordu. İğne iplik kullanmada o kadar ustaydı ki, bu işi tek elle bile yapabiliyordu. Bu arada, gözleriyle sürekli olarak karanlığı tarıyor ve başını bir o yana, bir bu yana eğip dinliyordu. . . ama, neyi? Tehlikeyi mi? Onları tehlikeye karşı koruyor olmalıydı ama, Wendy bunun ne tür bir tehlike olduğunu sormak istemiyordu.

Kaşifler, izleyen günlerde birçok mucizeye tanık oldular. Tepeler, nefes almak için inip kalkıyordu. Ters yönde, yukarı akan nehirler, açılıp trompet gibi öten çiçek taşları, havada uçmakta olan kuşları kapıp yiyiveren ağaçlar, mantar gibi yüzen çakıl taşları gördüler. John, bir serap üzerinde yürüdüğü için beline kadar battı, Dütdüt ise bir nehri, sadece balıkları atlama taşları olarak kullanarak geçti. Bir kez de atkestanesi yağdı ama, ortalıkta tek bir ağaç bile yoktu.

Tüysıklet, görece daha güneşli günleri anımsayarak, 'Yaz nereye gitti?' diye sordu.

Ancak Pan, hiç farkında değilmiş gibi omuzlarını silkti, 'Herhalde kaybolmuştur,' dedi.

Vakit geçirmek için bir keresinde Düşzirve'ye gidip, orada gömülü defineye ulaştıklarında, ne bulacaklarını tartıştılar. İkizler'in aklına, küçükkü büyüklü eski İspanyol paraları geldi. Yalnız, Düşler Ülkesi'nde gökkuşaklarının iki ucu da yere basar; havanın uygun olduğu zamanlarda, dilerseniz bir gökkuşağının ucuna gidebilir ve bir çömlek altın kazıp çıkarabilirsiniz. Anlayacağınız, altın sikkelerin çok da ilginç bir özelliği yoktu (elbette içinde çikolata olan cinsten değilirse).

Dütdüt, kral ve papa taşları bulacaklarını, pırlanta kolyeler ve altın cep saatleri de olacağını düşünüyordu. Gerekçe olarak da, 'Onun acımasız ellerine düşen zavallı prenses ve sultanlardan, bunları çalması beklenir,' dedi.

Ateşböceği, şerbetli limon fikrini ileri sürdü. Yavru

Peter Pan Define Avında

köpek, kuzu pirzola bulmayı umuyordu. Wendy'nin aklına top top Hint kumaşı, elişi resim kitapları ve boyanmış Rus yumurta kutular geldi.

Peter, aşağılayan bir tavırla, 'Ruslar yumurtlamaz,' dedi ama, kendisinin sandıkta nasıl bir hazine bulmak istediğine ilişkin hiçbir şey söylemedi. Tarazzo, tarağı Peter'in saçlarında yavaş yavaş gezdirip pırıltılı buklelerini bigudi yerine bir kaleme sararken, herhangi bir şey demedi.

Wendy, 'Siz ne olsun isterdiniz, Bay Tarazzo?' diye sordu.

Tarağın hareketleri durdu. Uşağın kaşlarının ucu, yukarı kıvrılarak öyle bir çatıldı ki, başında, tam gözlerinin ardına gelen yerde çok büyük bir ağırlı olduğunu sanırdınız. Tarazzo, 'Arzulamak da rüya görmek gibidir, küçükhanım,' dedi, 'rüya görmek için ise uyuyabilmek gerekir ve bildiğiniz gibi, ben uyumuyorum'.

Kendi özel düşünce hattında hareket etmekte olan Tüysıklet, 'İş, Kanca'nın dünyada en çok ne istediğine dayanıyor,' dedi, 'çünkü, hazine dediğiniz de bu değil mi? Saklamak istediğiniz, sürekli olarak sizin olmasını dilediğiniz, dünyada en çok arzuladığınız şey.'

Bu sırada, Ateşböceği gıcırıtı gibi bir sesle, *'Nimnularının gözbebekleri'* diye atıldı. Oradakiler ellerine geçirdikleri her şeyi ona fırlattılar. *'Ne yani?'* diye itiraz etti, *'Kırsanların serbetli limon değil, gözbebeği yemelerini bekleum! Akşam yemekte ne var?'*

Tarazzo, masa örtüsünü getirip yere serdi ve ortasına da tuzluğu koydu. Hepsi bağdaş kurup oturdular. Peter, yemeleri için bir şeyler hayal etmeye başladı.

John, beyaz örtünün kırışiklarını eliyle düzeltirken, 'Mönüde neler var Başkan?' diye sordu.

Peter'in alnı kırıştı ve kaşları küçük bir meleğin kanatları gibi kalktı. 'Unuttum,' dedi, 'ben aç değilim, siz benim payımı yiye.''

Herkes, görünmez yiyeceklere uzandı. Belli belirsiz bir karnabahar ve kurtbağrı otu kokusu vardı. Kıvırcık, parmaklarının bir lahana ya da kaşığa değdiğini düşündü ama hiçbiri yiyeceklerini dosdoğru ele geçiremiyor-du. Uzun bacaklarını altına kıvırmakta zorluk çeken Tüysiklet, öyle beceriksiz bir biçimde uzandı ki, tuzluğu devirdi.

Peter, ayağa sıçrayıp, 'Kraken ve Krakatoa aşkına!' diye haykırdı. 'Şunun pabuçlarına taş doldurun ve balıklara atın!' Birlik, şaşırmış bir halde bakakaldı. Peter, daha parladı. 'Görmediniz mi? N'oldu, hepimiz kör müsünüz? Sarsak salak tuzu devirdi! Hepimizin lanete uğramamızı mı istiyor? Çarmıhta çürüyecek olsam bile, onu ya hemen burada dağlamalı ya da terk edip gitmeliyim!'

Tümü Tüysiklet'e döndü. O da alı al, moru mor bir halde tuzluğu düzeltti ve özür diledi.

Peter'in beyaz küçük boynunda kalın mor damarların atmaya başlamasına üzülen Wendy, 'Batıl inançların olduğunu bilmiyordum, Peter,' dedi.

Peter Pan Define Avında

Dütdüt, 'Ben bir sefer beş kara kedi gördüm. . . ' diye konuşmaya başladı ama, kara kedinin uğur mu uğursuzluk mu demek olduğunu anımsayamadığı için, sözünü tamamlamadı.

İkizler'den biri, 'Elem için bir, neşe için iki. . .' dedi.

Kardeşi, 'O, saksağan,' dedi, 'ya da bebektir.'

Sofra sessizliğe gömüldü, biraz sonra da dağıldı. Yiyecek bir şey olmayınca zaten yemek uzun sürmez. Yeniden yürümeye başladıklarında, Tüysiklet sıranın en sonuna gönderildi. Yemek yemediklerinden kimse söz etmedi; çünkü, liderleri onlara da kızabilirdi. Tarazzo, olaya neden olan tuzu silkeleyip örtüyü katladı ve denizci sandığının içine koydu. Ama önce, dantel yakaların çekmecesinde uyuya kalmış olan Ateşböceği'ni dışarı çıkardı. Yavru köpek, karnını doyurmak için hiçbir şeyden daha doyurucu bir şeyler bulmak üzere uzaklaştı.

Kazayla üstüne basılmış bir kedi gibi hâlâ titremekte olan Tüysiklet, sıranın sonunda olmakla kalmadı, yavaşlayıp iyice geriye düştü. Ateşböceği gelip de omzunda yolculuk etmeye başlayınca mutlu oldu. Ateşböceği, Tüysiklet'in aniden sakarlaşmış olmasına aldırımıyordu; kendini, ona 'koca yalancı' diyen ve Do'dan Si'ye kadar notaları çalabilen çocuğa adamıştı. *Daha da büyüdüğünde başka harifleri de çalabilecek misin?* diye sordu.

Tüysiklet, 'Hayır,' dedi, 'Do ile Si arasındakilerle idare edeceksin.'

Ateşböceği'nin derdi boğazıydı; Tüysiklet'in klarne-

tinden çıkan notaları havada yakalayıp yemeği seviyordu—çikolata parçaları gibi—ve daha fazla çeşidi olmasıyla da bu nedenle ilgiliydi. En çok çift tam notaları seviyordu—onlar iki nota değerinde oldukları için tombul ve yumruydular ve içleri de kremalıydı. Otuz ikilik—aslında otuz ikide birlik, içi siyah ve üç kuyruklu notalar—hışırtılıydı ve bir lokma için onlardan düzinelerce yakalamak gerekiyordu. Diyezler, diyet yiyecekleri gibi tatsız tuzsuz, bemoller ise bol şekerliydi. Tüysiklet, Ateşböceği'nin notaları ısırarak yemesini ve patlatıp içindekileri etrafa saçmasını neşeyle seyrediyordu; bu, ona Peter tarafından azarlanmış olmasının yarattığı üzüntüyü, bir parça olsun unutturuyordu.

Obur Ateşböceği, *'Daha cal! Daha cal!'* diye tutturdu.

Göngü kurallarının önemini bilen Tüysiklet, 'Küçük sözcük neydi?' dedi.

Bunları bilmeyen Ateşböceği, *'Bilmem.'* dedi.

Nota ne kadar yüksekse Ateşböceği'nin de onu yakalamak için o kadar yükselmesi gerekiyordu. Tüysiklet, peri bir Si notası peşinde yükselmişken, 'Oradan neler görüyorsun?' diye sordu.

Ateşböceği, *'Tayy. Uzaktan da uzak! Etna Dağı ve Po Nehri!'* diye seslendi, *'Daha yüksek notalar, lütfen!'*

Tüysiklet, 'Küçük yalancı!' dedi ve daha yüksek gamlardan çaldı. Ateşböceği yükseldi, yükseldi ve daha yükseldi. . . 'Şimdi ne görüyorsun?'

'Tayy. Ufkun ardını! İstanbul'u. Timbuktu'yu! Daha'

Peter Pan Define Avında

yüksək! Daha!

Tüysiklet gülümsedi ve 'Küçük yalancı!' dedi. Klar-
netteki en yüksek notayı çaldıktan sonra çalgısını kal-
dırdı ve ıslık çalmaya başladı. 'Şimdi ne görüyorsunuz?'

Ateşböceği, ağzından nota kuyrukları taşıyarak,
Vayy. Tanı peçmisisin göbeğini! Ateşleleri ve Vikingleri! diye
seslendi, *Daha yüksək! Daha!*

Tüysiklet, yine 'Küçük yalancı!' dedi ve bu kez çok
daha tiz bir ıslık çaldı.

Birden Peter karşısına dikildi, 'Kes şunu, seni rezil!'
Yanakları al al olmuştu; göz kapakları sonuna kadar
açıktı, 'Islıkla kötü talihi başımıza bela mı etmek isti-
yorsun?'

Dehşetten, Tüysiklet'in ense kökündeki saçlar bile
dimdik oldu, 'Bağışla, Başkan,' diye fısıldayabilirdi.

'Gemideyken ıslık çalmanın kötü talih getirdiğini bil-
mez misin!'

Tüysiklet, 'Ama gemide değil. . .' diye fısıldayacak-
ken, Peter'in öfkesi karşısında lafı ağzında kaldı.

Ateşböceği tepelerinde kanat çırparak, *Vay! Tu-
zak kurbanlar ve haydutlar görüyorum!* dedi, *Uzak olmayan
uzakalar!* Ancak, kimse kulak asmadı; değil mi ki adı
yalancıya çıkmıştı. *İhmal edilen periler ölüdür!* diye yakındı.

Peter, avuçlarını Tüysiklet'in göğsüne dayayıp onu
iterek, sırt üstü geriye devrilmesine neden oldu. 'Daha
uzaktan yürü, olmaz mı? Kötü talihini kendine sakla!'

Öteki kaşifler birbirlerine baktı. Dütdüt'ün dudağı
titredi ve farkında olmadan eliyle üst dudağını sıvazla-

di. Tarazzo, karışıklığı fark etmemiş gibi, başı önde ormana daldı; peşi sıra denizci sandığını çekiyordu. Patika dar olduğu için, ardından tek sıra halinde yürümeye başladılar. Wendy Peter'in tam arkasındaydı; yürüdükçe kırmızı redingotunun ileri geri salınışını, uzun, kıvrımlı saçının, yakasının üzerinde hoş bir biçimde dalgalanışını seyrediyordu. 'Pek kendinde değilmişsin gibi, Peter,' dedi, 'gerçekten de biraz önce seni tanımakta zorluk çektim.'

Peter, 'Eh,' dedi, 'bu serüvencilik can sıkıcı olmaya başladı! Karaya çıktığımızdan beri tek savaş olmadı! Fakat o sırada öksürdü ve kaşını Wendy'den ödünç aldığı mendille sildi. Bu arada, ona bakmak için bir kez bile arkasına dönmemişti.

Yapraklı ağaçlar, yaşamsız çamlara can veriyordu; çamlar yaz kış iğnelerini dökmezler. Gün batımından sonra, akşam yemeğine oturduklarında Peter, Tüysıklet'e yemek verilmeyeceğini çünkü, onun ılık çaldığını, bunun uğursuzluğa davet olduğunu söyledi (bu sözün üzerine Wendy hemen, kendi yemeğini Tüysıklet'e vermeye karar verdi). Kaşiflerin geri kalanı, ağızlarının suyu aka aka bekledi; bazıları limonlu pasta, bazıları da sosis yemeği umuyordu. . .

Aslına bakarsanız, kimseye yemek yoktu. Beyaz masa örtüsünün üstünde hiçbir yiyecek belirmedi. Peter, kerelerce uğraştı ama sofraya hiçbir şeyin gelmesini hayal edemiyordu. Elmalı turta gelmeyince, sadece meyve ve sebzeyle yetinmeye karar verdi. Ancak, Bir-

Peter Pan Define Avında

lik üyeleri, tabaklarını ve çevresini elleriyle araştırdıkları halde, elleri masa örtüsünden başka bir şeye dokunmuyordu. Ne görünmez portakal, ne de havuç vardı; hatta karalahana bile bulamadılar.

Peter, şaşkınlıktan donakalmış bir halde, 'Onları, herhalde kuşlar kafamdan alıp yedi,' dedi, 'ya da obur periler. Belki de Tüysiklet'in, o devirdiği tuz ya da çaldığı ısıklıkla davet ettiği kötü talihin marifetidir.'

Suçlu her kimse, Peter'in sihirli yeteneği uçup gitmişti, kütüphaneden çalınan bir kitap benzeri. Birlik, o gece karnı aç yattı—öyle ki, açlıktan uyuyamıyorlardı. Ay, bir peynir tekeri, yıldızlar da ekme kırıntıları gibi görünüyordu. Böcek vızıltıları kaynamakta olan çorbanın, yağmur damlalarının yere düşünce çıkardıkları ses, sütçü arabasının atının ayak sesini çağırıştırıyordu. Mideleri gurulduyordu. O kadar açtılar ki, Tarazzo'nun lastik gibi yumuşak kabuklu yumurtalarını bile canları çekiyor ve onu yiyeceğini onlarla paylaşmaya razı edip edemeyeceklerini düşünüyorlardı. . .

O ise, derinden gelen kadife gibi yumuşak sesiyle 'Elbet denizci sandığındaki gemi peksimetleri var,' dedi.

Bir anda denizci sandığının başına üşüştiler. Bir yandan tırtılların, ateşböceklerinin sönük ışığında sandığı karıştırıyor, bir yandan da üç buçuk peksimeti seviz aç boğaz arasında nasıl paylaşacaklarını düşünüyorlardı.

Wendy, mantık gereği, 'Bulunca, uzun zaman dayanmalarını sağlamalıyız,' dedi, 'kimse kendi payına düşeni

bir seferde yiyip bitirmesin.'

Kitapların, çizmelerin, bir denizci kepiyle can yeleğinin, hokkanın, divitlerin, haritaların, pusuluların altını üstüne getirdiler. Tüm bulabildikleriyse, sandığın dibindeki üç peksimet paketinin boşalmış kağıtları ve aralarına serpiştirilmiş karıncalardı.

'A-T-E-Ş-B-Ö-C-E-Ğ-İ!'

Peri, ne var ne yoksa yiyip bitirmişti.

Açlık, neredeyse bir kurt sürüsü gibi, başlarına bela olmuştu; Peter yeteneğini yitirmiş ve son tayınları da bitmişti. Ateşböceği denizci sandığına sızıp da yenebilecek ne bulduysa midesine indirmek yerine, çaylarını zehirleseydi ya da kışlık giysilerini yaksaydı da fark etmezdi. Çevrelerindeki manzaraya baktılar ve onun artık hiç de dost görünmediğini düşündüler; mucizeleri paylaşmak için kollarını yana açıp onları paltosunun içine çağırıyordu. Artık sadece koca, düşman ve BOŞ bir kilerdi.

Perilerin en kötü taraflarının ne olduğunu bilir misiniz? Hiç özür dilemezler. Müzik notalarını, peksimetleri, düğmeleri, meşe palamutlarını ve yeşil soğanları yutmakta o kadar usta olan bu minik ağızlar, dişlerine ve dillerine 'lütfen' ya da 'özür dilerim' sözcüklerini söyletmeyi beceremezler. Dolayısıyla, Peter bu açgözlü minik yaratığı huzuruna çağırıp da diyebilecek bir şeyi

Peter Pan Defne Avında

olup olmadığını sorduğunda, küçük yutucu sadece omuz silkti ve sanki her şeyi açıklamaya yetermiş gibi, *Ölüm!* dedi.

Peter kılıcını çekti—'Ah, hayır, Peter!'—ve havaya bir pencere resmi çizdi; hem de panjurları, parlayan parmaklıkları, küpeştesi ve mandalıyla eksiksiz bir pencere. Sonra da, sanki içeri girmiş bir eşekarısını dışarı atarmış gibi pencerenin kanatlarını açtı ve poposuna tekme indirmediği gibi Ateşböceği'ni dışarı attı. 'Seni dışarıya hapsediyorum, seni baş belası! Çünkü adil paylaşımın gerektirdiğinden fazlasını alıyorsun!' Pencereyi kapattı; hepsi de mandalın takılma sesini duydu. Dışarıdan Ateşböceği'nin sesi geliyordu, *İhtimal edilen periler ölüyor, unuttunuz mu?* Ancak, ona yanıt vermeleri yasaklanmıştı. Açlık, sekiz küçük midede homurdanıyordu. Yiyecek rüyaları görmeyi umarak, bataniyeden yapılmış paltolarına sarınıp uyudular.

Sabahleyin uyandıklarında, masa örtüsü çam iğneleri üzerine serilmişti ve başında da Peter bağdaş kurmuş, oturmuştu. Kırmızı redingotunu çıkarıp katlamış ve minder olarak altına almıştı. Önünde sekiz tabak dizilmişti ve o da çilekleri eşit parçalara ayırıyordu. 'Bir sana, bir ona, bir buna, iki İkizler'e, bir. . .' Kendisini seyrettiklerini görünce bir salkım kırmızı meyveyi havaya kaldırarak onları selamladı. 'Asıl paylaşım!' dedi ve güldü.

Wendy, şaşkınlıkla, 'Nereden? . . .' demeye başladı.

'Ay ışığında uçtum! Baykuşları izleyip yarasaları

gözledim. Arıların girdikleri yerlere gizlice daldım. Ah, şu Peter'ın zekası! Hâlâ yüzünde ay ışığının kalıntıları vardı; gümüş rengi bir solukluk—ay yanığı.

Tarazzo, bir reverans ile eğilip, 'Galiba, Ekselansları Harika Çocuk'un günümüzü kurtardığını söyleyebiliriz,' dedi ve giymesi için Peter'a redingotunu tuttu. İkizler sevinçle alkışlamaya başladı ve Darling'lerin geri kalanları onları izledi.

Çilekler, kırmızıydı ve demir gibi serttiler. Bazıları kiraz tadındaydı, bazıları domates, bazıları da jambon. Tarazzo, onları bol bol tuzladı. Dediğine göre, böylece çekirdeklerini yumuşatıyordu. Peter Pan kendi porsiyonuyla ilgilenmeyi unutmıştu; 'Ekselansları Harika Çocuk' sözlerinin tadını çıkarmakla meşguldü.

Daha sonra, küçük bir çam koruluğundan geçerken, Harika Çocuk, çilekleri nerelerden topladığını gösterdi; üst dalların uçlarındaydılar. İkizler koşup koparmak için zıpladılar ama yetişecek kadar uzun değillerdi. Wendy de yetişemedi, ne Dütüt, ne de Kıvırcık. Çaba harcamadan yerden yükselen Peter, yol boyunca yemek üzere biraz daha çilek toplarken, diğerleri yumruklarını sıkıp dizlerini bükerek, var güçleriyle mutlu bir şeyler düşünmeye çalıştılar. Çiseleyen soğuk yağmur bir yandan, peri tozu bulamamaları öte yandan işlerini zorlaştırıyordu.

Tüysıklet, işe yaramak ve yeniden Peter'ın affına uğramak hevesiyle gerilerden koşup geldi, ayak uçla-

Peter Pan Define Avında

rında yükseldi, ulaşabileceği kadar yükseğe uzandı ve kırmızı meyveden üç demet topladı.

'O çocuğun adını kazıyın ve denize salın!' Peter Pan, ayaklarını yüksek bir dala koymuş, bir elinde kılıç, cezasını duyurmak için parmağıyla Tüysıklet'i gösteriyordu. Her Kayıp Çocuk'un duymaktan korktuğu sözleri söyledi: 'Onu bir döne ve hain olarak aranızdan ayırın! Düşkünler Ülkesi'ne gönderin! Kimse bir daha onunla konuşmayacak!'

Wendy, Peter'a engel olmak için elini kaldırdı ve, 'Ah, Peter!' diye inledi. Ancak, avının üstüne çullanmak üzere bekleyen korkunç bir kartal gibi dala tünemiş olan Peter'a ulaşması olanaksızdı. Wendy'nin de başını arkaya atması gerekiyordu ama, o zaman da gözlerine yağmur giriyordu. 'Ah, Peter! Ne yaptı ki? Sadece biraz. . .'

Pan, bir atmaca gibi yere süzüldü. Tüysıklet'in belindeki kılıçbalığı kılıcından yapılmış kılıcı çekip aldı ve dizinde kırdı. 'Görmüyor musun? Yeminine ihanet etti! Çayırdaki büyük uzun yılan!' Daha önceki gibi yüz yüze gelmek için, Tüysıklet'in karşısına dikildi (fakat şimdi Peter'ın burnu Tüysıklet'in gömleğinin ancak üst düğmesinin hizasındaydı).

Belki de bu Tüysıklet'in yüzünü elleri arasında tutan o cadının marifetiydi. Belki, Düşler Ülkesi'ne hileli yoldan girdiği içindi (yatağının ucuna kadar yorganın içinden sürünmüştü). Belki, Düşler Ülkesi'nde sinsice dolaşıp yaz yeşilliğini kırmızı ve turuncuya çevirip geminin

çanının çalmasına neden olan Zaman'ın işiydi. Belki de gerçekten bir haindi. Nedeni ne olursa olsun, Tüysıklet Darling inkar edilemez bir biçimde büyümekteydi. Omuzları ve başı şimdiden Peter'inkilerden daha yüksekteydi ve hiçbirinin ulaşamadığı çileklere yerden yetişebilmişti.

Peter kılıcını çekti—'Ah, Başkan, hayır! Lütfen!'—ve kılıcının ucuyla havaya inip kalkan bir kale kapısı çizdi; hem de halat, makara ve sivri demirleriyle eksiksiz bir kapı. Sonra da demir kapıyı yukarı çekip Tüysıklet'i kılıcının ucunda geriye doğru iteledi ve demiri yeniden indirip onu dışarıya hapsetti.

Peter, itiraz edecek olanları tehdit ederek, 'Hepiniz büyümeyeceğinize yemin ettiniz,' dedi, 'tek kuralımız bu ve Tüysıklet de onu çiğnedi.'

Nasıl itiraz edebilirlerdi ki? Kaşifler yeniden birerli kola geçti ve Düşzirve'ye doğru uzun yürüyüşlerine döndüler. Wendy, arkaya dönmeden başını yana çevirip, Tüysıklet'in yağmurun altında hareketsiz dikildiği yere baktı. Gömleğinin artık dizkapaklarına bile inmediğini ve elindeki klarnetin de eskisine göre kısalacağını fark etti. Uzaklaşmak işe yarıyordu. Onlar uzaklaştıkça, patikanın ucundaki o zavallı silüet de küçülüyordu. Neredeyse onu, yağmurda yolunu yitirmiş küçük bir çocuk sanabilirdiniz.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Seçiminizi 'Yapın!

Hafif bir esinti, onlara hüznün ve özlem dolu bir melodi taşıyordu. Sabahın ilk ışıklarında da, gece yatarken son anda da Tüysiklet'in klarnetinin sesi ta sürgün bırakıldığı yerden geliyordu. Hiç kimse böyle bir şey beklemiyordu. Tüysiklet'in büyüyerek suç işlemiş olduğunu kabul etmişler, Peter öyle istiyor diye, onu akıllarından silmeyi denemişlerdi. Ancak, hâlâ onu işitecek kadar yakinken, birini unutmak zordur.

İlerlemeleri zorlaşıyordu. Çam ormanları yerlerini sade tomruklara bırakmıştı—kumsaldaki gemi direkleri gibi yapraksız, yaşam izi taşımayan, çıplak sopalar

tarlası. Haritacı buraya **Susamış Çöl** adını uygun bulmuştu ama, böyle bir ad resmen yanlıştı. Susamış olan asla çöl değildi; oradan geçmek zorunda olanlardı. Suyu içilecek nehir ya da göl yoktu ve hayali yemeklerine bile konan tuz nedeniyle de, Kaşifler Bölüğü üyelerinin içleri kavruluyordu. Peter bir kaynak ya da dere bulmak için önden gitmişti. Rüzgar onlara bir kez daha Tüysıklet'in müziğini ilettili.

Wendy, 'Ne olacak ona?' dedi.

Sadece sesli düşünmekteydi ama, Tarazzo, Peter'in çizmelerini temizlemeyi bırakıp onu yanıtladı.

'Kuşkusuz Kükreyiciler'den biri olup çıkar, küçükhanımım ve başıboş, amaçsız dolaşıp durur, soğukkanlı intikamlarla beslenir.'

İkizler'den biri, 'Ööğ,' diye inledi, 'bu sütlaç gibi bir şey midir?'

Tarazzo, ayakkabı cilası kullanmak yerine, çizmeye tükürdü ve biçimsiz, salkım saçak yeleğinin eteğiyle deriyi parlatmayı sürdürdü. 'Tam değil, küçük beyim,' dedi, 'hiç "İntikam, soğukkanlıysa, tadından yenmez" sözünü duymadınız mı? Ha, bir de onu cadıların yakalama olasılığı var tabii.'

John, 'Kükreyiciler de kim?' diye sordu, bir an için Tüysıklet'in, Kaşifler yerine onların arasında daha çok eğleneceğinden endişelenmişti.

Tarazzo, bu bilgisizlik karşısında şaşırılmış görünecek, 'Kükreyiciler mi?' dedi. 'Yüce Haşmetmeapları'nın bundan size daha önce söz etmiş olacağını sanırdım.'

Peter Pan Define Avında

(Orada olsaydı, Peter bu 'Yüce Haşmetmeapları' sözünden pek hoşlanırdı.) 'Kükreyiciler. Şu Uzun Çocuklar, Kayıp Çocuklar. Onlar, Peter Pan'ın yasayı çiğnemelerinden dolayı tecrit ettikleridir. Büyüdükleri için onları dışarı attı. Onlar da şimdilerde vahşi alanlarda dolanıp duruyor, haydutluk ve saldırganlıkla besleniyor; su katılmamış insafsızlıkla.'

Tüysıklet'in asla böyle bir şey yapmayacağını bilen Wendy, aceleyle, 'Kimse tamamen kötü değildir,' dedi.

Uşağın sesi, tartışan birinin sesi gibi değildi. Bir kuzu melemesi kadar yumuşak ve ahenkliydi. 'Herhangi bir sevimlilik neden uzun ömürlü olsun ki, küçükhanım? Bir an için düşünün. Anneleri tarafından ihmal edilmiş ve kaybedilmişler; sonra da Düşler Ülkesi'ne postalanmışlar. Başlarına ne geleceğini bilmez haldeler. Ama, hayır—Tanrı'ya şükür!—kendilerini yeraltındaki evin ve ağaç evinin sıcaklığında, bir dünya dolusu çocuğun dostluğu ve eğlencesi içinde bulurlar. Yeniden sahiplenilmişlerdir! Yaşam kusursuzdur! Derken, bir gün, bilekleri giysilerine sığmamakta, yenlerinin dışına sarkmaktadır; pantolonları artık kısa gelmektedir. Ve bu günah onların Cennet'ten kovulmalarına yeter. Hor görülüp dışlanır ve sürgüne gönderilirler—boş bir süt şişesi gibi kapının önüne konulmuşlardır—hem de bu kez en iyi dostları tarafından.'

Birlik titredi. Soluklarını tuttuklarını duyabilirdiniz. Bu biçimde anlatılınca, ne kadar da. . . acımasız görünmüştü.

Tarazzo, 'Büyüdükleri için evlerine gidemezler çünkü, büyükler (bildiğiniz gibi) uçamaz. Dolayısıyla, Düşler Ülkesi'nde kalmaya mahkumdurlar, hem de hiçbir eğlencesini ya da yararını göremeden. Yürekleri, ağaçlarda toplanmadan kalmış elmalar gibi pörsür; nefret ve pişmanlık, tırtıllar gibi içlerinde derin delikler açar. Düşünün bir! Sevgi, annelerin dizlerinin dibinde öğrenilir,' diye mırıldandı, 'bizden bıkip uzaklaşırsa duyulan ihanet duygusunu düşünün. Bir de dostlar sırtlarını dönerse—ehh! Niye haydut olmasın? Niye boğaz kesmesin? Niye suçlular dünyasına katılmasın? Umutsuzluk, bir çocuğun yüreğini parçalar.' Kollarını cilalamakta olduğu çizmelerin içine sokup kaldırdı ve yaptığı işten gururlanarak, parlayan deriyi süzdü. 'Hayır. Küçükhanım, ayıları ve aslanları terbiye ettim; biraz sevgi ve biraz korku karıştırarak her cins hayvanı terbiye ettim. Ancak, Kükreyiciler'i terbiye etmenin yolu yoktur. Korkacak bir şeyleri kalmamıştır ki. Ayrıca, bir daha asla sevmemeyi de öğrenmişlerdir.' Cilalanmış çizmeler yerde, ortalarında duruyordu, sanki içlerinde Peter varmış da, görünmüyormuş gibi. Sirk sahibi, abartılı bir biçimde bu boş çizmelerin önünde eğildi. 'Fakat! Bay Tüysiklet altın kuralı çiğnedi ve Bay Tüysiklet bedelini ödedi. Harika Çocuk'un seçeneği kalmış mıydı? Pan Yasası böyledir.'

Tüysiklet'in klarnetinin sesi, bir yaz kırlangıcı gibi başlarının üstünü yalayarak geçti ve Tarazzo dışında hepsi, saçlarına dolanması korkusuyla başlarını eğdi.

Peter Pan Define Avında

Aynı havayla Peter da geri geldi ve bir kamanın kılıfına girmesi gibi, cilalanmış çizmelerinin içine kaydı. Onlara, yollarının üstünde bir çavlan olduğunu söyledi. Susuzluktan kavrulmuş olan Kaşifler Birliği, hevesle ileri atıldı.

Kendi başına, eksiksiz bir çavlandı; üst başında onu besleyen bir akarsu, döküldüğü yerden sonra da katıldığı bir başka akarsu yoktu—sadece Düşsel Ağaç yükseklüğünde bir kayayı kaplayan, yüzeyi de cam kadar pürüzsüz olan bir çavlan. Cesaret edebildikleri kadar yanaşıp ağızlarını açtılar; buz gibi su serpintisi boğazlarından aşağı kaydı. Çok tatlıydı. Bir duman kadar hareketli ve beyaz olan serpinti onları sarmaladı, saçlarını gümüş damlacıklarla kapladı. Güneş ortaya çıkıp da bu serpinti üzerinde parlayınca gökkuşakları oluştu. Ve başlarının üstünde, yükseklerde, parlıtlı renklerde, kıpır kıpır bir bulut oluşunca, gördükleri güzellik karşısında hepsinin nefesi kesildi.

Güzellik, bir çocuğun dilek listelerinin başlarında bir yerde değildir; harçlığını bu yolda harcamaz; onun uğruna tabağını yıkanmış gibi sıyırıp temizlemez. Aslında, çoğu gün bir kez bile ağza alınmaz, akla gelmez ama, şimdi gördükleri manzara, Kaşifler'i öyle büyüledi ki, eflatun, mavi, leylak ve mor renkler arasında gidip gelen bir kaleydoskopa bakıyorlarmış gibi, oldukları yerde kalakaldılar. Şu yazarın dediği gibi; *Güzellik bazen öyle bir taşar ki, ruhları kaplar.*

Farklı renk benekleri birer birer birbirinden ayrışıp, yaz sonundaki gül yaprakları gibi aşağıya doğru düşmeye başladı. Çocukların yukarıya dönük yüzlerini yalayarak, omuzlarına kondu. Bir sürüsü daha döküldü; öyle ki, neredeyse uçuşan kar taneleri gibi, rengarenk yağıyorlardı. Tıpkı kar gibi onları büyülemişti; bu güzelliğin ters bir girdap gibi üzerlerine dökülmesinden sersemlemişlerdi. Çavlanın serpintisi yerine, binlerce ve binlerce sevgi parçacığının, kadifemsi yumuşak dokunuşunu duyumsadılar. Saçlarında birikti, kulaklarına ve ceplerine doldu, giysilerinin kıvrımlarına sıkıştı. Sıkışmak mı?

Dütdüt, zevkle, 'Periler!' diye bağırdı, 'Binlerce peri!'

Kar, birden tipiye dönüştü. Zevk, yerini bir anda rahatsızlığa ve sonra da aynı hızla, korkuya bıraktı. Minnacık bedenlerin yağışının sonu yok gibiydi. Çok geçmeden, çocuklar dizlerine kadar birikmiş peri örtüsü içinde adım atamaz oldular; tökezlemeye başlamışlardı. Peri cazibesıyla sıvanmış ellerini kıpırdatamaz oldular. Dütdüt'ün sarı saç örgüleri, çekirgelerden oluşmuş mısır kırıntılarıyla kaplanmıştı. Yük, çocukları yere çakıyor, aşağıya çekiyor, bastırıyordu. Ayakta kalabilenler, dik durmaya çalışıyordu; yoksa, dengesini kaybedenler tonlarca peri altında bir anda gömülüp yok oluyordu. Sonunda, hepsi de birer birer düştü ve peri hücumundan oluşan bir halı—şilte—tınaz ile örtüldü. Yere yapışmış halde, milyonlarca minik kanat çırpıntısından

Peter Pan Define Avında

ve milyonlarca hırçın vızıltı ve tıslamadan başka bir şey duymaz oldular.

*'Hangi taraftansın? Seç rengini,
Kırmızı mısın, yoksa mavî mi?
Hemen yalansız yanıtla bent!
Kırmızı mısın, yoksa mavî mi?'*

Peter Pan, 'Sizi, o düzenbaz, minik soğan yutucu mu gönderdi?' diye homurdandı. Fakat, bunun tatsız bir şaka olmadığı o kadar açıktı ki. Kaşifler, besbelli tam anlamıyla ilerlemiş bir savaşın göbeğine düşmüşlerdi. Periler, onları çimdiklemeye, tekmelemeye başladılar. İkizler (Ateşböceği'nin iştahını anımsayıp) yenmekte olduklarını düşünüp ağlamaya koyuldular. Minik sesler ordusunun şarkısı, bir arı kovanının vızıldaması gibi yinelenip duruyordu:

*'Mavî ya da kırmızıdır sancak.
Doğrusu yaşatır seni ancak.
Başka bir şey kurtaramaz seni!
Kırmızı mısın, yoksa mavî mi?'*

Periler dünyasının ikiye bölünmüş olduğu açıktı ve iki büyük ordu—Kırmızılar ve Maviler—arasında bir savaş sürmekteydi. Wendy, kavganın ne konuda olduğunu ve renklerin ne anlama geldiğini bulabilmek için kafasını zorlayıp duruyordu. Kız perilerin beyaz, erkeklerin

Seçimintizi Yapın

eflatun, kararsızların ise mavi olduğunu biliyordu. Ancak, bu savaş cinsiyet savaşı olamazdı. Çünkü, saldıran ordular içinde her iki cinsiyetten de peri vardı. Tarafların neyin davasını güttüklerini bilmeden bir seçim yapmak zorunda bırakılmak büyük haksızlıktı!

*'Bizden yana mısın, onlardan mı?
Soğuk musun sen, ya da sıcak mı?
Kırmızı mısın, yoksa mavi mi?
Yanıt ver de öldüreyim seni.'*

Onları tutsak almış olan bu periler, söyledikleri şarkıları hiçbir heyecan duymadan yineliyorlardı. O kadar sık tekrar ediyor olmalıydılar ki, artık ne dediklerinin bile farkında değillerdi. Yine de bu, söyledikleri şarkıların korkutuculuğunu azaltmıyordu.

Kıvırcık, zorlukla nefes alıp, 'Hiçbir taraftan değiliz!' diye hırladı, 'İsviçreliler gibiyiz!'

Pek yurtsever olan John, 'İsviçreli mi?' diye soludu, 'Britanyalıyız!' Kıvırcık kıpırdayacak durumda olsaydı, John'a tekmeyi yapıştırmıştı. Bu durum bir şeyi değiştirmiyordu çünkü, periler tarafsızlığa metelik vermiyordu.

*'Hangistisin sen? Dost ya da düşman
Buna bağlı serbest bırakılman—
Yaşaya da bilirsin, öle de.
Önce bayrağın rengini söyle.'*

Peter Pan Define Avında

Wendy söylemeye çalıştı: 'Bayrağımız ayçiçeği ve iki tavşandır!' Ve şunu da eklemeye çalıştı, 'Kaşifiz! Kimseyle savaş halinde değiliz!' Ancak, periler ağızına doluşmuştu ve bir peri ordusu da kaburgalarını dürtüp duruyordu. Görünen oydu ki, periler, 'Kırmızı' ya da 'Mavi' yanıtından başka bir şey duyacak durumda değillerdi.

Çocuklar bir kestirimde bulunur da hata yaparlarsa, edip edecekleri son söz, o olacaktı.

*'Tarafını seç. Tarafını seç.
Bayrağın rengini söyle de geç.
Kaldır bayrağını yukarıya.
Yoksa hazır ol sen YOK OLMAYA.'*

Peter 'Üstümüzden kalkmazsanız nasıl bayrağımızı yukarıya kaldırırız!' diye kükredi. Belki sürü biraz gevşedi, belki de tek ve yalnız çocuk o kadar öfkelenmişti ki, silkinip kalkabilirdi. Ne olursa olsun, hâlâ beyaz boyun bağına asılan periler olsa da, ayaktaydı ve çavlanın dibindeydi. 'Kafatası ve çapraz kemikler altında yelken açarız!' diye duyurdu, 'Odur bizim bayrağımız!'

Wendy, 'Peter, hayır! Bu doğru değil!' diye bağırdı; o kadar sarsılmıştı ki, o da üstündekileri silkeleyip kalktı.

Gözleri buluştu ve bir an için Peter bile Wendy kadar sarsılmış göründü. Neyse ki, 'kafatası ve çapraz kemikler' lafı, periler için bir anlam taşımıyordu; bir

korsan gemisinin bayrağının ne renk olduğunu bilmiyorlardı. Ancak, sabırları da tükenmek üzereydi.

'Kırmızı mısın, yoksa mavi mi?
Yener mısın yoksa yenilir mi?
Haydi, üçe kadar seç birini
Kırmızı mısın, yoksa mavi mi? BİR—'

Birden, Peter'in narin bedeni dolayında bir ışık halesi belirdi. Sonra da, görünmez oldu. Çavlanın dökülen sularının ardına geçmişti. Wendy hem heyecanlanmış hem de öfkelenmişti—başkanları kaçıp kurtulduğu için heyecanlanmıştı ama, dostlarını perilerin insafına terk etmiş olduğu için de öfkelenmişti.

'İKİ!'

Yapacak bir şey yoktu. Bir kestirimde bulunmak zorundaydılar—Mavi'yi seç ve Kırmızılar'ın elinde olmadığını um—ya da Kırmızı de ve Maviler'in arasında olmadığını um. Pan Birliği'nin her üyesi renkleri düşünmeye ve arasından birini seçmeye çabaladı. Ne mavi ne de kırmızı uğrunda ölünecek renkler değillerdi.

'GÖKKUŞAĞI!'

Peter Pan, su perdesinin ardından, çavlan gürültüsünün içinden geçip geri gelmişti. Elinde de güneşle serpintiler tarafından oluşturulmuş gökkuşağı dalgalanıyordu. 'İşte bayrağımız! Şimdi bayrağımıza göre karar verin ve bizi ya öldürün ya da özgür bırakın!'

Peter Pan Define Avında

Peri ordusunun kafası karıştı. Güneş ve su zerrecikleriyle örülmüş olan bayrağa baktılar ve kırmızı ile mavinin aynı oranlarda bulunduğunu gördüler—bir sürü de başka renkle birlikte. Peri çekimi (yerçekiminin aksine, peri çekimi yukarıya doğrudur) güç kazandıkça, minik bedenlerin çocukların üzerindeki baskısı azaldı. Biraz bozulmuşlardı çünkü, Peter oyunlarını bozmuştu; orduların işi ne de olsa dost kazanmak değildir, öldürmektir. Bir yandan da kıskanç gözlerle gökkuşağı bayrağa bakıyorlardı; onu neredeyse Kırmızı ya da Mavi bayrağa yeğliyorlardı. Sonra, birden parlayan bedenleriyle bir huni oluşturup, hortum gibi hızla göğe yükselerek kayboldular.

Wendy peşlerinden seslenmeye çalıştı: 'Durun! Gitmeyin! Asla savaşmazdınız! Aklınızdan neler geçiyor? Fakat eflatun, leylak, çivit mavisi, mavi, mor ve beyaz karışımı bir bulut gökyüzüne doğru kıvrıla kıvrıla yükseldi ve görülmez olacak kadar uzaklaştığında, bir düğünde serpilen pirinç taneleri halinde dağıldı; patlayan bir şarapnel de diyebilirsiniz.

John, 'Aptallar ve aptal bayrakları,' dedi ama, daha küçükler başkanlarını seyredip harika gökkuşağı bayrağını selamlıyorlardı. Peter onu bir direğin ucuna takmıştı. Su zerrecikleri ve güneş ışığından oluşmuş bayrağın kumaşı, tepelerinde patır patır dalgalanırken, Peter emretti, 'Sıraya geçin, aslanlarım! Kim Düşzirve'ye ve hazine dolu sandığa kavuşmak ister?'

Dağ şimdi o denli yakındı ki, bütün ufku kaplıyordu. Kardan cüppesini ve kayalarla bezenmiş eteklerini kolaylıkla seçebiliyorlardı. Hayal edilemeyecek kadar yüksekti.

Bir saat dolmadan peri savaşının olduğu alanı geçtiler; yer binlerce paralanmış kanatla ve peri tozuna bürünmüş örümcek ağıyla kaplanmıştı. Parlak tüylü, tom-bul kara kargalar, ortalıkta açgözlülükle zıplayarak doluşuyordu.

Peter'in redingotunun kuyruğuna tutunmuş olan ve bastığı yere dikkat etmeye çalışarak yürüyen Wendy, 'Periler ne zamandır birbirleriyle savaşıyor?' diye sordu. Peter, sırf kargaları korkutup havalandırmanın verdiği zevk içinde, elindeki gökkuşağı bayrağı bir o yana bir bu yana savuruyordu. 'Peter! Kırmızılar ve Maviler ne için kavga ediyorlar?'

Peter güldü ve çalıkuşlarının lades kemiklerinden yapılmış bir yığın sapanın üstünden atlayarak, 'Eh, işte. . . Elbette en sevdikleri renk için!' dedi, 'Hangisi daha iyi diye.'

Bebek arabalarının yaylı tekerlekleri üzerine oturttuğu denizci sandığını ardı sıra sürükleyip, gıcirtı ve tangırtılarla savaş alanının engebeleri üzerinden atlatan Tarazzo, 'Periler gezer,' dedi, 'Önlerine gelen şeyleri toplarlar; armağanlar, nezle, fikirler. Bu savaşın da ülke dışında karşılaşıp buraya getirdikleri bir fikir olduğunu düşünüyorum. . . kara sıçanların salgın getirmesi gibi!' Sonra da, aklından geçmekte olan bir düşün-

Peter Pan Define Avında

ce nedeniyle gülümsedi ve ipek gibi bir ses tonuyla mırıldandı, 'Ya da periler Düşler Ülkesi'nin pencerelerini açık unuttular ve savaş içeri giriverdi.'

Tarazlanan adam konuşmasını kesti; sık sık yaptığı gibi, başını bir o yana bir bu yana dikip çevreyi dinledi. Kuş cıvıltılarına bayıldığını ve bülbüleri dinlemekte olduğunu söyledi. Ancak, Wendy hiçbir şey işitemiyordu—hatta Tüysıklet'in klarnetini bile.

Sadece tombul kargaların gaklamaları duyuluyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Artık Tadı Kalmadı

Düşzirve Dağı'nın eteğinde, bir salonun halıları kadar zararsız görünen, ancak mezarlar kadar derin ve ölümcül kızıl bataklıklar ve sulu alanlar uzanıyordu. Birliğin her adımını dikkatli atması gerekiyordu. Çünkü, güvenli yoldan çıkan birinin, bataklık kumu tarafından emilip, ardında birkaç bataklık gazı kabarcığından başka bir şey bırakmadan Pan'in Keşfi adına yok olması işten bile değildi. Bataklığın içinde yer yer adamotu, hacı otu, yaban kızılciği ve yapraklarından reçine sızan köpek dişi dikenleri büyüyordu. Yiyecek bulmak mümkün değildi ve yanlarında daha önce topladıkları çileklerden

Peter Pan Define Avında

başka bir şey kalmamıştı. Tarazzo, kendisine hiçbir şey ayırmadan, yemek saatlerinde her birinin tabağına bunlardan sayıyla dağıtıyordu.

Çileklerle ilgili tek sorun, çocukların rüya görmele-
rine neden olmalarıydı. Rüyalarla ilgili tek sorun da, in-
sanın hangi rüyayı göreceğini seçememesiydi. Aynen
hava raporları gibiydiler, güneyden ya da kuzeyden,
geçmişten ya da gelecekte, karanlık ya da aydınlık
yerlerden gelebiliyorlardı. Rüyalar, suyun sekizde ye-
disi derinliğinde yüzüyorlardı.

Dütdüt kendisini, yün pantolon ve kırmızı ropdö-
şambr giymiş, pala bıyıklı bir kız çocuğu olarak görü-
yordu—çok kafa karıştırıcı bir durum.

Wendy rüyasında, Jane adlı bir kız çocuğunun ay
ışığıyla aydınlatılmış bir odada uyduğunu gördü. Kız
rüyasında Wendy'yi, Wendy de kızı görüyordu. Uyuyan
gözleri karşılaştınca, kızcağız fırlayıp yatağında oturdu
ve 'Anneciğim!' diye bağırды. Wendy'nin yüreği, bir bor-
do şarap şişesindeki tortu gibi kabardı.

İkizlerin her biri diğzerinin rüyasını gördü ki, bu iyi
bir şeydi.

John, rüyasında kardeşi Michael'ı gördü ve ağlaya-
rak uyandı.

Kıvırcık, rüyasında kendisine seslenen ve dikkatli
olmasını söyleyen Tüysıklet'i gördü ama, o bunun nede-
nini bulamadan, rüyası tarazlandı gitti.

Peter'a gelince! Peter daha önce hiç gitmediği bir
yere ilişkin harika bir rüya gördü; her yer, tümü de

yabancı olan, onun daha önce hiç oynamamış olduğu oyunları oynayan ve daha önce hiç görmemiş olduğu binalara tıkları kendisinden büyük çocuklarla doluydu. Güneşin aydınlattığı sular üzerindeki bir sandalda kürek çekiyordu. Bacakları, ayaklarını sandalın tabanına değdirebileceği kadar uzun değildi. Beyazlar giyinmişti. Bir topu, yere çakılmış üç tahta sopaya atmaya çalışıyor, bunun yaşamsal bir sonucu olduğunu biliyordu. Bilmediği bir şarkıyı, bilmediği ve anlamadığı bir dilde söylemesi gerekiyordu.

Hemen nehrin köşesini dönünce, büyük merdivenlerin tepesinde, Agar, Ürdün, Luxmore Bahçesi ya da Fellows Adası'nın—bütün bu yerler neydi ve onların adlarını nasıl biliyordu?—hemen berisinde, defineyi bulacağını bildiği için o denli MUTLU ve KORKU DOLU ve UMUTLUYDU ki, tüm harika. . .

Tüysiklet'in klarnetinin sesiyle uyandılar. Ta Labirent'teyken cadılara çaldığı parçayı çalmaktaydı:

*Daha çok sevilemen.
Geri gelmişen mi?*

Ona çekip gitmesi için bağırdılar ama, o çalmayı sürdürdü.

Kamplarını gece kurmuşlar, dağın ne kadar yakınına geldiklerini fark etmemişlerdi. Şimdi, tanyerinin ışıkları altındayken, önlerinde yükseliyordu. Bulutlar içindeki zirvesi, yerin on dört kat dibindeki etekleriyle,

yüksekten de yüksek dağ, tam tepelerindeydi. Düşzirve, granit uçurumları, mermer yarıları, ponza taşından çıkıntıları ve dar eğimleriyle, yukarılara ve uzaklara doğru geriniyordu. Dik yamaçları, tepesinde beyaz kremasıyla, yuvarlak, küçük pastaları andırıyordu. Bu zullar, aceleyle çevresinde oluklar oymuşlardı. Yıldırımlar, üzerindeki her şeyi yakmış ve onu çıplak bırakmıştı. Geçitleri ve boğazları boyunca gök gürültüleri yuvarlanıyordu. Düşzirve o kadar uluydu ki ona çarpan rüzgarı geri çeviriyordu, karaya vuran dalgaların tersyüz dönmeleri gibi.

Dütdüt, 'Ah, Peter!' dedi, 'Tepeye uçup defineyi getiremez misin?'

Peter, 'Tembel, isyankar sersem!' diye öyle bir bağırdı ki, korkan Dütdüt Wendy'nin kucağına atladı. 'Nesiniz; kaşif mi yoksa kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçan, batan gemi kaçkını, korkak sıçanlar mı? Size liderlik yapmak demir çapa çekmek gibi bir iş! Sizi kokmuş süt fıçıları sizi! Yemek artıkları sizi, evet, işte siz busunuz!'

Açlığı aklına gelen İkizler'in ilki, 'Ne yemeği?' diye sormak gafletinde bulundu. Kardeşi onu susturmaya çalıştı ama, geç kalmıştı. Pan söylev vermeyi sürdürürken, sözlerini Dütdüt'ten İlk İkiz'e, sonra da tek tek her birine yöneltti; döneke, mızımız, isyankar, tatlı su gemicileri diye, sayıp döktü.

Wendy, çekingen bir havada, 'Sadece yoruldular, Peter,' dedi, 'Aç ve yorgunlar. Hiç değilse. . .'

'Nesin sen, baş kasarası avukatı mı? Demek onları bana karşı kıskırtan sensin, öyle mi? Bilmem gerekirdi! Kızlar! Büyüyüp anne olmaktan başka neye yararlar; herkes de annelerin *ne olduğunu* bilir!' Wendy'nin soluğu kesildi. Peter'ın yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuş, ter içinde kalmıştı; hırsla redingotunun eteklerini çekiştirerek sırtından çıkarıp atmaya uğraşıyordu, 'Al şunu Tarazzo!'

Tarazzo aceleyle ilerledi. Peter'a, kırmızı redingotu tekrar giymeyi kabul ettirmeye çalıştı. 'Hava soğuk, lordum. Yalvarırım, sıcaklığını sırtınıza sarının.' Ama Peter giysiyi tomar yapıp ona fırlattı.

Dağın dibindeki koyu renk, iri çam ağaçları, duvar dibine dizilip elleri yukarı kaldırılan suçlular gibi yamuk duruşlarıyla, sarp kayalıklara yaslanmış duruyorlardı. Her dal çatalında büyük bir yaban arısı yuvası salınıp duruyordu. Peter, hırsla Kaşifler Birliği'nden ayrılıp ağaçlara tırmanmaya başladı—bir elini ötekinin üstüne atarak—zıplayarak, takla atarak gösteriş yapıp, bunun hiç peri tozu kullanmadan da ne kadar kolay yapıldığını kanıtlamaya çalışıyordu. Koca dağdan gözleri yılan Darlingler, duraksadılar.

Tarazzo denizci sandığını açıp, katladığı redingotu içine yerleştirdi. Cekete gösterdiği saygı, sahibine karşı duyduğu hayranlığı anlatmaya yeterdi. Sandığı kapamadan önce, içinden dört kulaçlık bir halat çıkarıp bir ucunu beline, diğerini de sandığın bir kulpuna bağladı. Sonra, o da inatla tırmanmaya başladı. Bir sır

Peter Pan Defne Avında

paylaşıyormuşçasına, kibar bir biçimde, 'Zaman yitirmemenizi öneririm, küçük kaşifler,' dedi; Başkan Pan'inkinin yanında sesi neredeyse duyulamayacak kadar yumuşaktı, 'Çevremiz Kükreyici dolu da.'

İşte, bu söz yetti. Kaşifler, battaniyeden yapılmış paltolarını sıkılayıp, yıldızlar arasındaki gözcü viglasına tırmanan denizciler benzeri, ağaçlara atıldılar.

Tırmanış tüketiciydi. Ayaklarının altında ince dallar kopuyor, çam iğneleri her yerlerine batıyordu. Tutundukları ağaç kabukları yerlerinden kurtuluyor, reçine kokusu onları sersemletiyordu. En kötüsü de ağaçlardan sızan zamkın, üstlerinin başlarının yapış yapış olmasına, parmaklarını açamamalarına ve dizlerinin birbirine yapışmasına neden olmasıydı. Çam iğneleri, kollarına bacaklarına saplandı; giysileri iğneli bir kürke dönüşüncüye kadar. Başta sadece birkaç meraklı arı vardı; hantal hantal etraflarında dolanıp çocukların zamklı suratlarının tadına bakıyor, kulaklarının içinde vızıldıyorlardı. Fakat, bir dal sarsılıp üzerindeki kovan yerinden kurtulunca, içinden yüzlerce arı çıktı; bir bulut halinde üzerlerine üşüşüp, zamk içindeki ellerine yüzlerine yapıştı.

'Ay-ay-ay! Beni soktular!'

Pervaneler de vardı; tatarcık, atsineği, uğur böceği ve kurt sinekleri de. Ağaçlardan sızan zamk, çocukların gölgelerini yakalıyor, çekiştiriyor ve karanlıkta takılıp tökezlenmelerine neden oluyordu.

İşte böyle bir anda, Kıvırcık bir hata etti. Ayağına

dolanan şeyin ne olduğunu görmek için aşağıya bakınca, toprağın ta aşağılarda neredeyse bir kibrit kutusuna sığacak kadar küçülmüş olduğunu gördü. John ise yukarıya bakmak gafletinde bulundu; neredeyse ağaçların tepelerine ulaştıklarını ve daha yukarılarda gri kayalardan ve kardan başka bir şey kalmadığını gördü. Kendilerini bir kaya çıkıntısının üzerine atıp, bitkin bir halde yere uzandılar; kayanın ucundan aşağıya baktılar. Öyle yorgunlardı ki, gözlerini kırpamadılar bile. Dolayısıyla, hâlâ yavaş yavaş çıkmakta olan Tarazlanan Adam'ı seyretmeye koyuldular.

Bir yün yumağı halindeki giysileri dalların arasındaki her küçük sürgüne takılıyor ve daha da tarazlanıp onu neredeyse soyuyordu. Bu nedenle ağaçlar yerine düz kayaya tırmanmayı yeğliyordu—çevik ve hızlı olmasa da inatçı bir kararlılıkla—ilerle, dengele, çek. Beline halatla bağladığı ağır denizci sandığı ardı sıra sallanıp sağa sola çarpıyor ve sarkaçlı bir saat gibi sesler çıkarıyordu: tik tak, tik tak. Çocukların hizasına gelince, kendisini özenle yukarı çekti ve dar kaya çıkıntısının üzerinde, onların yanında bulunduğu bir yere uzandı. Wendy, kendini tutamayıp o garip yün yumağına dokundu. Dokunmasıyla havalandırdığı yumaktan yumurta, nane şekeri ve aslan kokuları yükseldi.

'Kükreyiciler peşimiz sıra gelirler mi, Bay Tarazzo?' diye sordu.

'Sanmam, hanımım. Hayır, gelmezler.'

İkinci İkiz, 'Ve. . . Yiyecek bulabilecek miyiz?' diye

Peter Pan Define Avında

ekledi.

'Kuşkusuz. Kartal yumurtaları. Dağ hıyarları. Ve kudret macunu.'

'Nesi? Nesi?'

'Kudret macunu; yararlısı da vardır zararlısı da. Hangisinden yediğinize dikkat edin. Kudret macunu insanı güçlendirir ama, sadece yararlı olanı.'

Kıvırcık, 'Bay Tarazzo, tüm bunları nasıl biliyorsunuz, efendim?' diye sordu.

Tarazzo, hâlâ aşağıya sarkmakta olan denizci sandığını bir bir eliyle, bir ötekiyle çekmeye başladı. Zorlanırken sıkığı dişlerinin gıcirtısını duyuyorlardı. 'Ah, işte! Marazlanan bir adamım, küçük beyim. Tartışırım ama, dinlerim de, duyarım da.'

En son kalan arılar da onları bırakıp aşağılara uçtu; çok derine dalmış olduklarını anlayıp da ters yönde hareket etmeye başlayan dalgıçlar gibi.

Çıt. Çıt. Arılar gitmişti ama şimdi de tepelerinden çakıl taşları düşüyordu. Düşerken ağaçların dallarına çarpıyorlardı. Sonra, kaya çıkıntısına çarpmaya başladılar. Çıt. Çıt. Taşlar, çok geçmeden, kaşiflere de çarpmaya başladı—of! ahh!—. Kaşifler, arılardan daha büyük şeylerin saldırısına uğradıklarını anladılar. Siska bacaklı, iri, gri kuşlar tepelerinde dönüyordu; şeker maşası gibi gagaları vardı. Davetsiz konukları kovmak için, gagalarında, pençelerinde tuttıkları çakılları aşağı atıyorlardı. Kaşiflerin sığındıkları bu çıkıntı, aslında kuşların akşamları tünedikleri yerdı ve burayı kimseye

kaptırmak istemiyorlardı. Taşlar, dolu gibi yağmaya başladı. Soğuk bir rüzgar çıkmıştı.

Dütdüt, derin bir nefes aldı ve herkesin aklından geçeni sözcüklere döktü: 'Artık tadı kalmadı.'

Bilirsiniz; bazen bir oyun, onu düşünenin yerine geçer ve sürer. Bu, Düşler Ülkesi'nde zaten hep böyledir; oyun, sadece oyun olmakla kalmaz, gerçektir de—bu ise harikadır ve gözlerinizin beyninizin ardında tıkr tıkr çalıştığını, karnınıza sıcak kramplar gönderdiğini, ağzınızı kuruttuğunu duyumsar ve tüm kuşların efsane kişileri, bütün tomrukların top, perdelerin hayalet olduğunu ve her tür gürültünün de canavarlardan geldiğini düşünürsünüz. . . Yaşamınızın en tatlı dakikalarıdır ve asla unutmayacağınızı bilirsiniz.

Fakat, aman Yarabbim! Bu, korkunçtu. Peter Pan dizlerinin üzerinde doğruldu ve konuşmaya başladı. Rüzgarda beyaz gömleği uçuşuyor, koyu renkli, uzun saçları dalgalanıyordu. Yüzünde, gülümsemelerin en harikası vardı, 'Dostlarım—biraderler birliğim—buraya geldik. . .'

Dütdüt, sinirli ve alaycı bir biçimde, 'Ve kız kardeşler de!' dedi.

'Elbette, kardeşlerim. Buraya geldik, çünkü biz kaşifleriz! Define avcısı olmaya geldik. Eh? Ne düşünüyorduk? Kolay olacağını mı? Güvenli olacağını mı? Bakın! Şuraya bakın!' Gösterdiği yöne baktılar; geçmiş oldukları alana. Uzaklarda yeşil ve hoş, yakınlarda çıplak ve haşin, yol iz olmayan, ayak basmamış eziyet toprak-

Peter Pan Define Avında

ları. 'Geçtiğimiz yolların tepilmiş yollar olacağını mı düşünüyorduk? Hayır! Ama becerdik! Sıradan herkesin buralara haftanın her günü geldiğini mi düşünüyorduk? Hayır, bizden başka hiç kimse olmayacaktı! Kolay bir şey mi yapmak istedik? Parklarda gezintiye mi çıkmak istedik?' Onu seyrediyorlardı; yumruklarını başının üstüne kaldırmıştı; sıkılmış dişlerini rüzgar yalıyordu, iki omuz kemiği göğsünün üstünde kanatlar gibi dikilmişti. Bileklerinde, Kanca Jas. ile ölümüne dövüşürken kullandıkları kılıçlardan kopan çelik kıymıklarının bıraktığı beyaz yara izleri görünüyordu. Muhteşemdi.

Kıvırcık, 'Fakat biz senin gibi değiliz, Peter!' diye inledi, 'Bazılarımız yoruluyor—ve korkuyoruz.'

John da, 'Hele bir de define bütün bunlara değmiyorsa, bunca zahmetten sonra?' diye ekledi.

Tarazzo, yadsınamaz bir mantık ifadesi olarak, 'O zaman, ona define denmez,' diye mırıldandı.

Peter, konuşmasını 'Herkes zengin olamaz,' diye sürdürdü. 'Herkes güçlü ya da becerikli olmayabilir. Herkes güzel de olmayabilir. Ancak, hepimiz gözü pek olabiliriz! Kendimize yapabileceğimizi söylersek, yüreğimize, "dalga geçme" diyebilirsek, kahramanlar gibi yaşarsak. . . hepimiz gözü pek olabiliriz! Tehlikenin gözünün içine bakar ve onunla karşılaşmış olduğumuza sevinir, kılıçlarımızı çeker, "Kolla kendini Tehlike! Beni korkutmuyorsun!" diyebiliriz. Yürekli, isteyen herkesin alabileceği bir yerde duruyor; ona sahip olmak için paraya gereksinmeniz yok. Onu, okullarda okuya-

rak öğrenemezsiniz! Bütün iş, yürekliliktedir, değil mi? Siz de böyle düşünmüyor musunuz? Haklı değil miyim? Yüreklilik işte! Yüreklilik olan yerde başka bir şeye yer yoktur!

Günün erken saatlerinde kendilerine sürtük ve isyankar diyen, onları ıssız adalara terk etmekle, aç bırakmakla tehdit eden bir çocuk için tek bir adım dahi atmazlardı ama, ya şimdi? Peter Pan istese, herhangi biri uçmakta olan bir uçağın kanadında yürüyebilir ya da en yüksek trampleden bir bardak sütün içine atlayabilirdi. Uzuvarına saplanmış çam iğnelerini silkelediler, ciltlerindeki arı iğnelerini emip çıkardılar ve kayalık yamaca tırmanmak üzere hazırlandılar.

Tarazzo, cep çakısını çıkardı, Darlingler'in ayaklarına yapışan gölgelerini, nazik bir biçimde kesip bedenlerinden ayırdı—'Artık tırmanırken takılmazsınız'—Sonra da gölgeleri özenle katlayıp denizci sandığına kaldırdı; böylece güvenli bir yerde saklanmış olacaklardı. . . Yavru köpek, bunun çocukların canlarını yaktığını düşünmüştü herhalde; koşup sivri dişlerini Tarazzo'nun giysisine geçirdi ve giysiyi var gücüyle çekiştirmeye başladı. Sökük yün yumakları kocaman parçalar halinde kopmaya, adamın garip yumrulu, benekli çizmesini ortaya çıkarmaya başladı. Sirk sahibi yıldırım gibi eğildi; yavruyu ensesinden yakaladığı gibi kaldırarak, havada, tam karşısında tutmaya başladı. Çocuklar dehşete kapıldılar—Tarazzo'nun, zavallının burnunu ısırıp koparacağını ve sonra da onu uçurumdan aşağıya fırla-

Peter Pan Define Avında

tacağını sanmışlardı. Ancak o, küçük yavrunun korkudan yuvalarından fırlamış gözlerine bakıp birkaç tatlı sözcükle şunu sordu topu topu: 'Hayvan. Büyüyüp de erişkin bir köpek olmak konusunda en küçük bir istek duyuyor musun hiç?' Yavru köpek bundan çok mutlu oldu, çiğnemekte olduğu şeyi bıraktı. Bu sahne, Tarazzo'nun hayvan terbiyeciliğindeki gücünü anlatmaya yetti.

Tarazzo, bu arada Pan'e, yeniden redingotunu giymeyi kabul ettirdi—'Yürekliliğin rengi, efendim; diğerlerini de yüreklendirecektir.' Sonra da bir taş üzerinde çakısını bileyip Peter'in ayak ucundaki yapışkan, biçimsiz karanlığa doğru eğildi.

Peter, Tarazzo'nun keskinliğini çiğneyerek, '*Benim gölgem kalacak!*' diye hırladı.

Uşak, ezilen elini hızla kurtardı ama, hiçbir şey de demedi. Böyle bir çocukla başa çıkabilmek için gözü pek olmak gerekirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Düşkünler Ülkesi

Tüysıklet Düşkünler Ülkesi'ne sürülmüştü ve orada kimseyle konuşamazdı. Ancak, anımsarsınız; Ateşböceği de oraya sürülmüştü ve onun konuşmasını engelleyemezsiniz.

Peri, artık onu, *'Bay Tüysıklet-üstü.'* diye çağırıyordu (şimdi daha uzun olduğu için), *'Onlardan nefret ediyouruz. değil mi?'* dedi.

Tüysıklet, düşünceli düşünceli, 'Hımm,' dedi. İnsanlardan nefret etmeye hiçbir zaman anlam vermemişti ve artık daha büyük olduğu için de küçüklerinden nefret etmeyi pek onurlu bulmuyordu. Düşzirve Dağı'nın

Peter Pan Define Avında

eteklerinde oturuyor, kolu uzun perinin arı kovanlarından yürüttüğü boş petekleri çiğneyerek vakit geçiriyorlardı.

Ateşböceği, ısrar etti, *'Onları odun gibi yayıp ateş için kullanırdık. değil mi?'*

Tüysiklet, havaların soğumakta olmasından dolayı, ateş için odunları olsa sevineceğini düşündü ama, yine de, 'Sanmam,' diye yanıtladı. Bal petekleri dışının kovuğunu bile doldurmuyordu. Ateşböceği müzik notaları yutarak durumu idare ediyordu ama, Tüysiklet (bir tüysiklet ve bir kuzu kadar narin olmasaydı) önüne geleni düşünmeden öldürüp karides sandviçi niyetine yutabilirdi.

'Sanırım Kanca'nın hazine sandığında neler olduğunu asla göremeyeceğiz. Sen ne olmasını isterdin, Ateşböceği?'

Ateşböceği, göz açıp kapayıncaya dek yanıt verdi: *'Sevibete bulanmış gözbebekleri!'* (elbette, yalan söylüyor olabiliirdi).

Tuhaf şey; Tüysiklet uzadıkça, daha eski yerleri ve olayları anımsayabiliyordu; öyle ki, Cadogan Meydanı'nı ve Kensington Bahçeleri'ni—hatta bir keresinde, bileklerini germeye alışması için piyano öğretmenin onlara altına kalem uçları dayadığını da. (Zaten, klarnet çalmaya karar vermesinin nedeni de buydu.) Tüysiklet-üstü, Düşler Ülkesi'nde ilk sefer bulunduğu günleri de anımsayabiliyordu. . .

Ateşböceği, *'Bana bir öykü anlat.'* dedi.

'O da neden? Sonra, onları da mı yiyeceksin?'

'Nadece aları, eleri, uları, oları, ve uları. Sessizlerden keles çok sürü, zeler de çok uzultu, noktasi ve kuyruğu olanlar dışlerin arasına kaıyor ve seler bazen yelegimden kayıp cebime giriyor ve beni güdükliyor. Ha, bir de Bay Tüysiklet-üstü lütfen mutlu bitsün yoksa mide ağrusu yapıyor.'

Böylece, Tüysiklet Ateşböceği'nin insanı mutlu eden sıcaklığını cebine yerleştirdi—'Ah, bir de içinde peri olmasın unutulma!'—ve aklından o an geçen bir öyküyü anlatmaya başladı.

'Günlerden bir gün, korsanlar Peter Pan'ın yeraltındaki evini buldular ve pusuya yattılar. Biz Kayıp Çocuklar, Wendy, Michael ve John'la birlikte tam dışarı çıkıyorduk ki hepimizi tek tek yakaladılar. Ancak, Pan'ı yakalayamadılar. Çünkü, o aşağıda, derin bir uykudaydı ve yukarı çıkmamıştı. İşte, alçak Kanca Jas. yanında taşıdığı bir zehir şişesinden (zaten, hiçbir yere onsuз gitmezdi) birkaç damla zehiri Peter'in ilacına damlattı ki, içtiği zaman ÖLSÜN!'

Ateşböceği, 'Midem ağumaya başladı.' diye uyardı.

'... Ancak, sadık ve gözü pek Çingirdak peri bunu gördü ve ne yapması gerektiğini düşündü!'

'Kurnazms yani, su Çingirdak, öyle mi?'

'Kısaca harikaydı. Sözümü kesme.'

'Ve güzel de?'

'Soluk ve büyülü bir anlamda, evet. Devam edebilir miyim?'

'Ve de dışı?'

Peter Pan Define Avında

'Hem de nasıl. Bu öyküyü istiyor musun, istemiyor musun?'

'Ayıca yalana?'

'Bir seferinde Wendy'nin bir kuş olduğunu ve Peter'in bizim onu vurup öldürmemizi istediğini söylemişti.'

Bu öyle büyük bir yalandı ki, Ateşböceği'ni bile susturdu.

'Peter uyandı. Tam zehirli ilacı içmek üzereydi ki, Çingirdak fırlayıp onun yerine içti ve...'

'Ay! Ay! Ay! Niye bana böyle bir şey anlatıyorsun? O! Korkunç bir ağrı var! Ay, öykülerden nefret ediyorum!'

'... Ve Çingirdak neredeyse öldü ama, ölmedi çünkü, çok fazla seviliyordu. İşte, Peter da Kanca'nın peşinden gitti ve Kara Bayrağa çıkıp bizi tutsaklıktan kurtardıktan sonra Kanca'yla dövüştü. Darbeler, savuşturmalar, hamlelerle—al! al! kolla kendini!—ve onu geminin tırabzanlarına kadar geriletip kenardan aşağıya devirdi... tık tık tık... dosdoğru timsahın ağzının içine!'

... çinel!... çinel!... çinel! Öykünün sonu Düşzirve'nin kayalık yamaçları arasında ileri geri gitti gitti geldi; olağanüstü bir tehdit gibi.

'Ayyy!' Ateşböceği o kadar heyecanlanmıştı ki, Tüysiklet'in gömlek cebinde hafif bir yanık oluştu. *'Fuh olsun Kanca'ya, belasını bulasınca!'*

Tüysiklet, sert bir havada, 'Tanımadığın bir adama

karşı böyle bir zafer sevinci duymanın doğru olup olmadığını bilmiyorum,' dedi.

'Nedenmiş o? Kanca hak etmedi mi? Alacağın, rezilin o ve yaramaz rezilin biri değil miydi?'

Tüysıklet, bunların doğru olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Alnını kırıştıtararak, 'Ayrıca, çok da gürültücü, anımsadığım kadarıyla,' diye ekledi. 'Adamlarına boyuna bağırdı, onları tehdit eder, kabadayılık eder, korkuturdu; kendisini bir matah sanır ve Düşler Ülkesi'nde kendi dengi kimse olmadığına inanırdı.'

Minik bir ses, 'Tıpkı Peter gibi mi, demek istiyorsun?' dedi.

'Sus, Ateşböceği! Ağzından çıkanı kulağın işitmiyor galiba!'

Peri, tedirgin bir halde, cepten dışarı bir göz attı; ağzı şaşkınlıktan küçük, yuvarlak bir O oluşturmuştu.

'Fakat, Bay Tüysıklet-üstü, ben bir şey demedim ki.'

Tüysıklet, o zaman kabul etmek zorunda kaldı; ses gömlek cebinden değil, kendi yüreğinden çıkmıştı. Hâlâ da minik, isyankar, hain bir ses yineleyip duruyordu: Peter Pan aynen Kaptan Kanca gibi davranmaya başlamıştı.

Güneş, bir salam doğrayıcının yuvarlak bıçağı gibi battı; bir fırında sütlacın yanık kabuğu kadar kara bir geceydi. Daha doğrusu, yemek yiyemeyen bir çocuğa böyle göründüler. Gözlerini sımsıkı yummuş, yatıp uymaya çalışan Tüysıklet üstünün düşünceleriye daha da karanlıktı. Çünkü çok korkutucu bir şeyin farkına

Peter Pan Define Avında

varmıştı; kafasına öyle bir düşünce gelip yerleşmişti ki, alnından kıvılcımlar çıkıyor gibiydi.

Ateşböceği, karanlığın içinde yüksek bir fısıltıyla, *'Oynarken çok yükseklerde gördüğüm insanları anımsıyor musun?'* diye seslendi.

'Uyu, Ateşböceği.'

'Ama sana söylemişim, anımsamıyor musun?'

'Neleri, Aztekler'le İnkaları mı?'

'Hayır. Öbülelerini. Tuzak kuramlar ve haydutlar görüyordun! Anımsadın mı?'

Tüysıklet, kesin bir tavırla 'Hayır,' dedi. Yine oyun oynamak istemiyordu. Cereyanda kalmadan uyuyabilmek, alnında kıvılcımlara neden olacak düşüncelerden arınmak istiyordu. Onu kırmak istemediği için, 'Çok sevimli yalanlar söylüyorsun, canım,' dedi, 'ama lütfen onları sabaha sakla.'

Ne yazık ki, Ateşböceği yalan söylemiyordu.

Ve alnında duyumsadığı kıvılcımlar da kalçasına basan ve boğazına uzanmakta olan el kadar gerçektir. Gözlerini açtığı anda, ellerinde sopalar ve kuru sazlardan yapılmış meşalelerle karşısında dikilen iki düzine hantal çocuk gördü.

Biri, 'Şişe geçirip kızartalım ve öyle yiyelim!' dedi.

Bir annenin çocuğuna uzanması gibi, Tüysıklet de klarnetine uzandı. Fakat çocuklar, onun silahına doğru bir hamle yaptığını sandılar. Klarnete bir tekme savurup çamurun içine yuvarladılar. Tüysıklet'i de tekmelediler.

'Birlik'tensin. Onunkilerden birisin. Gördüm.'

Tüysiklet bir an için gurur duygusuna kapıldı ama, sonra neler olup bittiğini anımsadı. O, artık Pan Birliği'nde değildi. Düz bir çocuktan ve kollarıyla bacakları çok uzamış olduğu için sürülmüştü. 'Benimle konuşmalısınız,' dedi, 'Düşkünler Ülkesi'ne gönderilmiş biriyim.' (Kükreyiciler hakkında bir şey bilmeyen Tüysiklet, nasıl bir tehlike içinde olduğunun hâlâ farkında değildi.)

Yırtık kulak memeleri olan iri bir genç, 'Seninle konuşmak mı? Hıh,' dedi, 'Seninle tüm yapacak olduğumuz şey, seni öldürmek olacak.'

Kükreyiciler'in aları, eleri, ılları, oları ve uları ile beslenmeyi uman bir peri açlıktan ölebilirdi. Çünkü, artık delikanlı oldukları için neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Pan'in takımından birisini yakaladıklarına inandıklarından, gözleri zalimce parıldadı. Peter Pan'i yakalayacakları, büyüyüp sürgün edilmelerinin acısını çıkaracakları gün için yaşıyorlardı. Ama şimdilik, Kaşifler Birliği'nden birini öldürmekle yetinebilirlerdi. Tarazzo, onların korsanlardan bile kötü olduklarını ve aylar kadar bile terbiye edilemeyeceklerini, tümüyle kalpsiz olduklarını söylerken haklıymış.

Kükreyiciler'in en büyüğü 'Pan nerede? Ya bize söylersin ya ölürsün!' dedi.

Tam o sırada Ateşböceği Tüysiklet'in gömlek cebinden fırlayıp Kükreyici'nin kulak kirini yedi. *Peter*

Peter Pan Define Avında

Pan? Peter Pan? Ondan nefret ederiz, öyle değil mi, Bay Tüysıklet-üstü!

Peter'in nerede olduğunu söylemekte bir sakınca görmeyen Tüysıklet, 'Dağa gitti,' dedi.

Güzel bir yalan için uygun zamanı yakaladığını düşünen Ateşböceği, 'Hazineyi getirmesi için!' dedi, 'Onu biz gönderdik.'

'Hazine mi?' (Ne kadar büyümüş olursanız olun, bu sözcüğün bir büyüsü vardır.)

Ateşböceği, hararetle, 'Onları yapıp ateş odunu olarak kullanacağız,' diye önerdi.

Böylece, Kükreyiciler, nasıl olduysa, Tüysıklet'le işbirliğisinin, Peter Pan'ın izini sürdüklerini ve onu öldürmeye kendileri kadar kararlı olduklarını düşündüler. Bir de hazine sözünü işitmişler, bu da hoşlarına gitmişti. Sırık gibi uzun bacaklarını altlarına kıvrıp yere oturdular. Ancak, çıplak kolları yanındakilerin kollarına değmesin diye, araya mesafe koyarak oturmaya da gayret ediyorlardı. (Tüysıklet daha sıkışık oturup birbirlerine sarılırlarsa, ısınabileceklerini düşünüyordu; henüz bu ergenlik işlerinde yeniydi.) Meşaleleri birer birer söndü.

Bir süre, sessizce oturdular ama, sonunda Tüysıklet beynini kemiren soruyu sormadan edemedi. 'Sizler neden büyüdünüz?' dedi, 'Nedenini biliyor musunuz?'

Uzun, kemikli omuzlarını salladılar. 'Elbette! Pan zehirlediği için.'

'Herkesi zehirledi.'

'Her yeri zehirledi.'

Tüysiklet, 'Ah, Sanmam ki. . .' diye söze başladı.

Ama, Uzun Kayıp Çocuklar kararlıydı. Sürgünde geçirdikleri vahşi ve huzursuz yıllar boyunca, tarihin şu biçimine inana gelmişlerdi:

Günlerden bir gün, sonun başlangıcında, iklim hep yazdı ve Peter Pan bir şişe zehiri Koy'a boşalttı. İlk mürekkep balıkları, sonra da denizkızları öldüler. Mavi deniz dalgaları büyüdü—çok büyüdü—grileşti, en sonunda da saçları köpükten ağardı. Kuru karadaki yaz ağaçları kızardı ve yapraklarını döktü. Zehir, güneşin rengini açıp onu beyazlaştırdı, çiçeklerin özlerini akıttı, kuşların ötmesini durdurdu. Zaman ilerledi; halbuki ilerlemezdi. Hatta iklimler bile büyüdü; esintiler fırtınalara dönüşüp ağaçları ve totemleri devirdi. Kühey-lanların kuyruklarından kopan küçük perçemler gökyüzünde yıldırım ve gök gürültüsü taşıyan hantal bulutlara dönüştü. Havadaki elektrikten etkilenen periler birbirleriyle savaşmaya başladı.

'Biz bakmıyorken bizi de zehirledi ve büyümemize neden oldu ama, büyüdüğümüz için de bizi, tıpkı sizin gibi, Düşkünler Ülkesi'ne gönderdi.' Bu, bir Kükreyici'nin bugüne kadar kurduğu en uzun cümleydi; bu yüzden de gerçekte olduğundan da hüznü bir hal almıştı.

Tüysiklet, zorlukla yutkunup, 'Bütün bunları size kim anlattı?' diye sordu.

Yeniden omuz silktiler. Yine dudakları sarktı ve yarı kapalı kapaklar altındaki gözleri sağa sola baktı. Par-

Peter Pan Define Avında

makları yerdeki çakıllara sürtündü ve ellerine aldıkları birkaç çakılı da dağa fırlattılar; adeta Peter Pan'i taşlarmış gibi.

'Birisi.'

Hepsi, aynı anlamda bir şeyler söyledi.

'Bir adam.'

'Rastladığım marazlı biri.'

'Beni bir süre işe aldı.'

'Beni de. Yangın çıkıncaya kadar.'

'Marazlanan adam.'

Tüysıklet, yanağında soğuk bir öpücük duyumsadı. Bir kar tanesiydi. Kardan da soğuk bir şey gidip yüreğinin üstüne çöktü. Ayağa kalkarken, artık dirseklerine bile yetmeyen battaniyeden bozma paltosu zorlanıp söküldü. Belki başının çevresinde dönmekte olan kardan, belki de yüreğini zapteden korkudan, bayılacak gibi oldu. 'Dağa çıkmalıyım,' dedi, 'biri bana yolu gösttersin.'

Bir tanesi, dirsekleri üzerine dikilerek, 'Pan'i öldürmeye mi?' diye, hevesle sordu.

Tüysıklet, 'Hımm,' dedi, 'tırmanmaya nereden başlamalıyım?'

Ancak, korkunç Kükreyiciler için bile dağ yasak bölgeydi; hayal bile edilemeyecek tehlikelerin alanıydı. Şimdiye kadar oraya adım atmaya cesaret edememişlerdi.

Tüysıklet, 'Şu Düşzirve o kadar korkunç bir yer

mi?' diye sordu. Kararlı olmasına kararlıydı ama, yine de titriyordu.

Yüzünde yer yer sakal izleri olan bir genç 'Yukarıda hazine olduğunu söyledin,' dedi, 'eğer biri gerçekten oraya tırmanıp hayatta kalmayı becerdiyse, hâlâ orada mıdır dersin?'

Bir başkası, 'Düşzirve mi? O dağı o adla mı anıyor? Herkes ona başka bir şey der,' diye kendi kendine konuştu.

Başka herkes ona DÖNÜŞÜ OLMAYAN YER derdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Gölge Boksı

Kaşifler, gölgelerinden kurtulunca rahatlayıp hafiflediler. Kar yağmaya başlamış, küçük çakıl heyelanları bacaklarını sıyırıp, dizkapaklarında kesikler oluşturmuştu ya, yine de mutluydular. Yakında zirveye ulaşacaklardı. Kanca'nın hazinesi onların olacaktı! Acaba hazinede ne vardı? Altın kumaş mı? Lokum mu? Gümüş tabancalar mı? Kırmızı maroken deriden at başlıkları mı? On altı Doğulu kralın tacı mı? Yoksa bir sırça köşkün anahtarları mı?

Wendy, öykü kitapları olabileceğini aklından geçirdi.

Dütdüt, neşeyle, 'Anımsıyor musunuz?' dedi, 'Annemiz bize *en değerli hazinem* diye seslenirdi!'

'Babamız da bizi bankasında tutacağını söylerdi çünkü, dünyadaki tüm paralardan daha çokmuş değerimiz!'

Peter'in bu tür konuşmalardan ne kadar nefret ettiğini bildiği için, Wendy ona, hızla, kaçamak bir bakış attı. Ne zaman anne sözü edilse, Peter ellerine bakıp parmaklarını çıtırdatırdı. Halbuki o parmaklar bir keresinde piring bir kulpa defalarca asılmış, bir pencere camını tıkladılmış, bir kilidi boşuna açmaya çalışmıştı. Peter, sadece bir kez Düşler Ülkesi'nden tek başına havalanmıştı; o da evine gitmek için. Ancak o zaman da yatak odasının penceresinin kapatılmış olduğunu görmüştü. Pencereyi kapatmış olan annesini bir daha asla affetmedi.

Neyse ki, Peter tırmanmakla o kadar meşguldü ki, onları duymuyordu. Kollarının gücü yettiğinde kendisini kulaç kulaç yukarıya çekiyordu. Arada sırada ayakları yerden ayrılip bir dalgıcın mercan kayalıkları araması gibi havada salınıyordu; buna uçmak diyemezsiniz—gerçekten uçmuyordu—ve zavallı elleri kesiliyor, kanlar içinde kalıyordu. Sonunda bitkin bir inlemeyle soğuk bir kayanın üstüne yüzüstü uzanıp, gölgesinin bir yenini yakalamak zorunda kaldı. Gücü tümüyle tükeniyor gibiydi.

'Tarazzo, gölgem olmazsa daha kolay olacağını mı söylemiştin?'

'Çok kolay, *genaralciklerin en fiyakalısı*. Çok iyi bildiği gibi bu irtifada gölgeler normallerinin iki katı ağırlaşırlar.'

Peter Pan Define Avında

'Öyleyse kes de kurtulalım şundan! Baş belası bir şey ve beni aşağıya çekiyor; zaten hiç de sevmemiş-tim!'

Tarazzo, ceketinin yeni içinde pek seçilemeyen keskisini çıkardı. Tek ve seri bir hareketle, ve hiç acıtmadan Peter'in gölgesini kesip aldı. Gölgeyi özenle dörde katlayıp, denizci sandığına nazikçe yerleştirirken, bir yandan da, tatlı dille, anneler hakkındaki düşüncelerini belirtiyordu. (Tarazzo'nun da o tür varlıklar için benzer olumsuz görüşleri vardı.)

'Olmasalar daha iyi. Her denileni, her yapılanı göz önünde tutarsak, annelerin bir çocuğun yaşamını kartartmaktan başka ne işe yaradığını söyleyebiliriz ki? Ah, çizgili giysiler içinde, etekleri de arkasında toplanmış ve boynu bir kuğununki gibi uzanmışken, bir çocuğun arkadaşlarının kıskanç bakışlarını üstünde toplayabilir. Başöğretmenin davetinde, çimenlerin üzerinde bir kadeh şampanyasını yudumlarken de çok iyi görünüyor olabilir. Ancak, oyun alanında çayırlar oturulmayacak kadar ıslak diye, hentbol maçını ya da kriketçilerin ilk açılış vuruşunu, hatta futbol takımını seyredememesi, ya da salapuryanın durduğu nehir kenarındaki çamur ayakkabılarını batıracak diye, kürek takımının geçit töreninde bir dretnot kadar gururlu ve düzenli geçişini kaçırmaması ya da kapalı salondaki duvar topu şampiyonluk maçı sırasında terzisinde olması—ya da bir çocuğun, formasının hakkını veremediği için

spor sahasından okul büfesinin yolunu tutuşunu gülünecek bir şey olarak algılaması, hatta bir eskrim karşılaşmasından önce ona başarı dilememesi. . . eh işte, o annenin çocuğu bitmiştir, öyle değil mi? Ya da Haziran ayı törenleri sırasında, kürsüdeki çocuk tüm seçkin davetlilerin önünde, bu oyuna nasıl düştüğünü düşünerek Ovid'den ezberlediği dizeleri okumaya çalışırken, dinleyiciler arasında annesini boşuna arıyorsa? . . Hatta bu bile, okula geldiği ender anlardan birinde, oğlunun, boks ya da sürek avı gibi başarılı olduğu alanlarla dalga geçip de matematiği övdükten sonra, sadece dilbilgisini ve Fransızca çekimlerini ya da Etrüskler hakkında ne bildiğini sormasından daha iyi değil midir? Yok, efendim, inanın bana! Anneler, gereksiz bir kriket oyununda altılık dört sayı yapan, anlamsız bir oyunda attığı toplarla rakibine sıfır çektiren serkeş oğullarının, analiz ve çekim yetenekleri nedeniyle teşekkür almasını yeğlerler! Nihayet, hevesi bu kadar kırılrsa bile, kader çocuğun eline bir asa verir, üstüne zafer yağmurları yağdırır ve arkadaşları tarafından mümessil seçilirse; yani talih onu olabileceği en iyi şey yapar, mükemmelliğinin bir kanıtı olarak eline gümüşten, pırıl pırıl parlayan bir ödül tutuşturursa. . . ondan bu başarılarından dolayı okul ücretini, eskrim ve su sporları makbuzlarını kendisinin ödemesini hatta başka şövalyelik becerileri göstermesini istemek reva mıdır? Ah bir de, meşin topa vuran kriket sopasının, sayı yapar-

Peter Pan Define Avında

ken ıglık atan oyuncuların, çarpışan palaların ve uçan mızrakların açık pencereden içeri süzülen sesleriyle alt üst olmuş zavallı çocuğa, eşyalarını toplarken bile rahat vermeyen, bir ayağıyla yeri telaş ve sıkıntıyla döven, oğlanın tepesinde durup ona bitmez tükenmez bir istekler listesi uzatan anneler var. Tanrı bilir daha neler de neler? . . Ahh! Annelerin kalpsizlikleri yüzünden neler yitirilmiştir, neler. Dünyalar yitirilmiştir; kulak verin bana, dünyalar!

Başlarkenki mırıltılı, yumuşak sesin yerini, söylev çeken birinin kükremesi almıştı. Sonunda, onu dinleyen çocukların soluklarını tutmalarının neden olduğu sessizlik, Tarazzo'yu kendine getirdi. Sözlerini bitirince, Kaşifler'in tümünün, neye uğradıklarını şaşırmış bir halde kendisini seyrettiklerini fark etti.

John, 'Hangi dilde konuşuyordu?' diye sordu, 'Eskimoca mı?'

Fakat Wendy, her şeyi yerli yerine yerleştirinceye kadar içindeki eşyaların yerini değiştirip durduğu denizci sandığının başına ömelmış olan Tarazzo'nun yanına gitti. Elini, adamın kabarık yünden oluşan omzuna koydu ve yünlü kümenin yağlı kabalığının titreşmesini duyumsadı. 'Siz de mi bir Kayıp ocuktunuz efendim?'

şaşırtıcı bir zarafetle ayağa fırlayan Tarazzo, 'Asla!' dedi, 'Hiç yolu yok, küçükhanım! Yoo! Hayır, hayır! Değildim. Elbette değilim.'

Kıvrıkcık, 'Kimse yavru köpeği gördü mü?' diye sordu.

Çocuklar, ertesi sabah kalkar kalkmaz kollarını, bacaklarını kontrol ettiler; gece boyunca uzamadığın-
dan emin olmak istiyorlardı. Tüysıklet gibi. Yolculuk-
ları ne kadar zor geçiyor olsa da, hiçbir şey, büyüdü-
ğü için Düşzirve'den sürülmekten daha zor olamazdı.
Tüysıklet gibi. Neden onun başına gelmişti de kendi-
lerinin değil? Nedenini bilmemek için en kötü ve en
endişelendiren tarafıydı. Tüysıklet'in Düşler Ülke-
si'ne geldiğinde erişkin giysileri giyiyor olmasının bu
işin nedeni olduğuna neredeyse kesin bir biçimde ka-
rar verdiler.

Bir insanın giysileri kendisi hakkında çok fazla bilgi
verir; aynen dağ gibi. Zirveye giden yol, kayalık baca-
lardan ve karlı sırtlardan geçiyordu. Kaygan, mermer
yamaçlara tırmanıp tutunamadıkça geri kayıyorlar,
birbirlerine çarpıp başkalarını da düşürüyor, nefesleri
kesilmiş halde, yara bere içinde bir yığına dönüşüp, ye-
niden başlıyorlardı. Kayalar, demir, kömür ve fosil da-
marlarıyla örülmüştü. Onları yarık ve geçitler ayırıyor-
du. Öyle ki, kaşifler sık sık kendilerini dibi olmayan
sonsuz uçurumların üzerinde buluyorlardı.

Kıvırcık, yeniden, 'Kimse yavru köpeği gördü mü?'
diye sordu ve hepsi de yeniden onu aradı. Hiçbir şey
bulamadan arayıp durdular. Sonra yine seslendiler—
'Yavrum! Gel kuçu kuçu!'—fakat başlarının üstündeki

Peter Pan Defîne Avında

kar saçakları, sanki gelecek titreşimde kopacakmış gibi, gıcırdayıp inledi ve sallandı.

Wendy, küçüklerin ağlamaması için 'Aşağı indiğimizde bizi orada bekliyor olacak,' dedi ama, karlar arasındaki yarıkları, kayalardan kayıp düşüşlerini, eşek arılarını ve zamklu ağaçları anımsayınca dudagını ısırdı. Düşzirve, küçük bir yavru köpeğe göre değildi.

Düşler Ülkesi'nin ormanlarını ve tepelerini değiştiren gelişmeler, Düşzirve'yi de değiştirmişti. Bir zamanlar, tatlı su pınarları, vahşi çiçeklerin ve kuş yuvalarının oluşturduğu nakış gibi bir doku içinde, pırıltılı serpintiler bırakarak akıp giderdi. Şimdiyse, dağın göbeğinden taşan buz, onu yarıp kirli gri renkli lavlar gibi akan buzullar oluşturuyordu. Buzullar, koca koca kayaları, tökezleyerek ilerleyen kaya kulelerine dönüştürüyordu. Böyle buzullardan birine yaklaşan kaşifler ani bir soğuk duvarıyla karşılaştı; öyle sağlam ve gediksiz bir duvardı ki, ellerinde pastel boyalar olsa, duvarı resim kağıdı yerine kullanabilirlerdi.

İkizler'in ilki, takırdayan dişlerinin arasından, 'Yeni-den bir daha ısınabilecek miyiz acaba?' diye sordu.

İkincisi, 'Sıcak çay ve kekler,' dedi, 'aşağıya indiğimizde bu işi yapar.'

Dütdüt, 'Yeniden aşağıda olabilecek miyiz acaba?' diye ilk İkiz'i taklit etti.

Peter, boş veren bir gülüşle, 'Yavaş yavaş ve özenle, ya da gerçekten hızla kayacak olursak!' dedi.

Sağda solda kirli gri renkteki buzun üstünü beyaz bir kar tabakası kaplamıştı ve bu örtü, özensiz ve gözü kara gezginleri yutmak için bekleyen çatlaklar gizliyordu. Kar tabakası kıvrılarak giden bir karayolu gibi zirveye kadar yükseliyordu. Peter, arkasına bakmadan ileri atıldı ve çocuklar da onu izlemek zorunda kaldılar. Fakat, soğuk, ayakkabılarından girip kaval kemiklerinin iliklerine, bacaklarının üst bölümüne, kalçalarına, omurlarına ve kürek kemiklerine kadar ulaştı. Tarazzo, onları normal dağcılar gibi birbirlerine bağladı ama Peter bağlanmayı kabul etmedi; bağlı olmayı reddetti.

'Sadece tepedeki defineyi düşünün!' dedi. Öyle soğuktu ki, nefesi, bir ejderhanın verdiği soluk gibiydi. 'Sadece benim hazinemi düşünün!' Bağirtisiyle, dağ yamacındaki bir kar birikintisi harekete geçti. Kayıp gelen kar ayaklarını yalayıp geçti ve bırakmış oldukları ayak izlerini örttü.

Birden herkes durdu. Esnemiş bir geçitin üzerindeki buzul, ince bir buz kirişine dönüşmüştü Yaban otlarından yapılmış zayıf bir köprüyü andırıyordu. O kadar kaygandı ki, Darlingler ancak emekleyerek geçebilirlerdi. O kadar inceydi ki, altlarındaki mutlak ölümü de görebiliyorlardı.

Dütdüt, 'Bu yapmakta olduğumuz doğru dürüst bir keşif mi?' diye sordu, 'Kendimizi öldürebiliriz!'

Peter yırtıcı bir gülümsemeyle, 'Keşif mi, Dütdüt? Evet! Olmak ya da olmamak. İşte bütün keşif bul' de-

Peter Pan Define Avında

yip ayağa kalktı. . . ve daracık buzdan köprüünün üstünde yürüdü. Diğerleri ağızları açık, bakakaldılar. 'Gelin hadi, hepiniz! Gözü pek olmak yeter. Gözü peklik varsa, gerisi de vardır!'

Öbür yakaya varmaya bir iki adım kalmıştı ki, aşağıya baktı ve orada, parlayan buzun yüzeyinde, dikkatini dağıtan ve sinirini bozan bir şey gördü. Peter öyle bir çığlık attı ki, tüm mutlu kuşlar o anda ve hemen orada, bir daha asla geri dönmek üzere, dağı terk ettiler. İçinde bir cehennem alevlenmesi için, bir iki kalp atışı kadar zaman yetmişti. Derken, bir aptallık yaptı ve koşmaya kalkıştı. Çizmelerinin tabanları kaydı, kolları açıldı ve yüz üstü kapaklandı. . . sonra da buzdan köprüünün kenarından kaydı.

Tarazzo bir çığlık atıp, tutmakta olduğu halatı bir yana atıp koştu—hop—bir—zıp—iki—pat—uç—'Yettim, efendim!'—ve Peter'in buzdan köprüünün altındaki buz sarkıtlara parmaklarının ucuyla tutunduğu yere ulaştı. Tarazzo'nun ağırlığıyla köprüde bir delik açıldı ve o da ayakları önden olmak üzere aşağı düştü. Ölümüne uçmaktan giysilerinin kabarıklığı sayesinde kurtuldu. Kolları yana açık, geniş omuzlarıyla deliğin iki kenarına takıldı kaldı. Peter'a, 'Bacaklarımı tut, çocuk!' dedi, 'Yakala ve bırakma!'

Köprüünün altından, Peter'in 'Onu gördüm!' diyen sesi geldi, 'Kanca'yı gördüm!'

Buza sıkışmış olan Tarazzo'nun bedeni soğuktan titredi. 'Anısıdır, herhalde. Havaya çizilen aksi.'

'Hayır, hayır!' Zayıf sesi, telaş ve şaşkınlık içindeydi. 'Buzda kendi yansımamı gördüm ve o. . . ' Peter'ın ellerindeki buz sarkıtlar eriyip kopmak üzereydi. Çok geçmeden aşağıdaki uçurumda yok olacaktı. Ancak, sözünü ettiği yansıma onu daha fazla korkutuyordu. Aslında, buz gerçek aynadır. Orada, Tarazzo'nun saçlarına taktığı küçük saç halkalarını, güneş yanığı esmer tenini, kırmızı redingotunu ve uzun çizmelerini görmüştü.

'Bacaklarıma tutunun, efendim! Sizi yukarı çekeceğim.'

'Uçamıyorum. Neden, Tarazzo? Neden uçamıyorum?'

Sirk sahibi de kaymaya başlamıştı; uzanıp kendini dengeledi—kürek kemiklerinden birini kasti—ve olduğu yerde sabitleşti. Peter Pan ağırlığını buz sarkıtlardan Tarazzo'nun bacaklarına aktardı. 'Sıkı tutunun, efendim, yoksa çizmelerimi çıkartır ve yine düşebilirsiniz!'

Aslında Pan, kuştüyü bir yastıktan daha ağır değildi. Fakat yine de Tarazzo'nun kendi bedenini, bacaklarını, çizmelerini ve Peter'ı delikten yukarıya, kolları arasında güvenli bir yere çekebilmesi muazzam bir çaba gerektirdi.

'Neden uçamıyorum, Tarazzo? Neden?'

Tarazzo, mırıldanarak, 'Hepsinin zamanı var, efendim,' diyerek onu yatıştırdı.

Uşağını geri itmeye çalışan Peter'ın parmakları,

Peter Pan Define Avında

yünlü kürkün içinde kayboldu. 'Dokunma bana! Bana dokunulamaz! Git de denizci sandığını al, uşak!' Ancak, elleri dolanmıştı.

Tarazzo, özenle Pan'in buz gibi parmaklarını yün yumaklarından kurtarıp ovuşturarak ısıttı. Onu ikna etmek için sesini yumuşatmış, fısıltıya dönüştürmüştü. 'Şu, bu kadar çaba göstererek aradığımız define nedir, efendim?'

Pan zirveye baktı. Önlerinde birkaç saatlik bir tırmanma kalmıştı ama, Peter oraya saklanmış definenin içinde ne olacağını zaten biliyordu. Bu bilgiyi onun kafasına kimin soktuğunu bilmiyordu ama, daha önce hiç gitmediği bir yer hakkındaki anıları ve bir türlü önüne geçemediği haz orada, kafasının içindeydi. 'Onlara ne dendiğini bilmiyorum ama, çok parlak ve mükemmeller ve ben onları çok UZUN zamandır arzuluyorum!'

Tarazzo, rahatladığını gösteren biçimde içini çekti. Dört kulaç halatı kullanarak ve sonsuz bir özenle diğer kaşiflerin de köprüden geçmelerini sağladıktan sonra, sarsılan bebek arabası tekerleri üzerinde denizci sandığını karşıya taşıdı. Tam bu tekerler, Peter'in düştüğü ve sonra da güvenliğe çekildiği deliğe takılıp da zıplayınca yüksek bir Çaat! sesi duyuldu ve buzdan köprü parçalanıp uçuşuma düştü. Düşen denizci sandığı az kalsın Tarazzo'yu da kendisiyle birlikte götürecekti ama, gırtlığından gelen bir kükreyle bu sarsıntıya direndi ve halatı bırakmadı; hem sandığı hem de kendisini düşüp yok olmaktan kurtardı.

Darlingler ona yardıma koştı ve hep birlikte ipin ucunda asılmış bir adam gibi sallanıp dönen denizci sandığının ölü ağırlığını yukarı çektiler. Tarazzo ise kendisine gülüyordu—güldü, güldü—çarpık, kendisiyle alay eden bir kahkaha; bir sandalın dibine dolan su sesi gibi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kendisi Değil

Düşler Ülkesi'nin define sandıkları, define avcılarının en değerli arzusunu, onların dünyada her şeyden daha çok *istediği şeyi* barındırır. Altın sikke ve para isteyenler, taç, gerdanlık ve cep saatleri düşünenler, öykü kitapları ve boyanmış Rus yumurtaları umut edenlerin hiçbiri artık böyle şeyler *istemiyordu*. Şimdi, tüm istedikleri sıcak bir ateş ve yemekti; kuştüyü bir yastık ve dumanı tüten bir et suyu çorba. Aslında Kıvırcık, yavru köpeği kaybetmemiş olmayı dehşetle istiyordu ama, daha sandık açılmadan bunu aklından çıkardı; define sandığına kapatılmış bir yavru köpek düşüncesi hiç de hoş değildi.

Ancak, ne istediklerinin hiç önemi yoktu. Peter'in hepsinden daha iyi istekleri olacağını ve sonunda Kancanın define sandığının kapağını açınca ne bulacaklarına onun karar vermiş olduğunu biliyorlardı.

* * *

Gökkuşuğu bayrakları başlarının üstünde utkuyla dalgalanırken, yolun kalan son kısa bölümünü geçirmek için şarkılar söylediler.

*'Doğrudan zirveye gidiyoruz ta zirveye;
Tümce'nin en başından sonundaki heceye;
İçtiğimiz ilk yudumdan ta en son zerreye;
Gittiğimiz yer zirvedir; sormayın nereye!*

*Sonuna kadar gidiyoruz; gidiyoruz sonuna kadar,
Güneş doğar ve yolumuzu aydınlatır; sonra da batar.
Korkak kediler ve inançsız zavallılar boşuna korkar
Sonuna kadar gidiyoruz; gidiyoruz sonuna kadar!*

*Fırtınalar ve yangınlar yıldırımadı ama,
bizi ıslattı dalgalar;
Biz canavarlarla savaşırken korkan ayılar
sadece uzaktan bakar;
Aslına bakarsanız bizimle savaşmak da verir
zaten onlara zarar!*

Peter Pan Define Avında

*Bilmiyorlar ki, sonuna kadar gidiyoruz;
gidiyoruz sonuna kadar.'*

Birinci İkiz, 'Fakat biz canavarlarla ve ayılarla savaşmadık ki—savaşmış sayılmayız,' dedi.

İkincisi, 'Savaşabilirdik!' diye yanıtladı.

*'Sonuna kadar gidiyoruz; gidiyoruz sonuna kadar:
Cumartesi biten işlerimiz başlar yeniden her Pazar,
Yediğimize bakmayız, yolumuzun üstünde Zenzibar!*

*Sonuna kadar gidiyoruz; gidiyoruz sonuna kadar!
İsterseniz inanmayın siz, gidiyoruz sonuna kadar!
Sonuna kadar gidiyoruz; gidiyoruz sonuna kadar!'*

Bir de baktılar ki, varmışlar ve tırmanacak bir yer kalmamış. Dağın etekleri, bir kralın pelerininin etekleri gibi aşağılara doğru açılarak kendilerinden uzaklaşıyordu; başları da bulutlarla taçlanmıştı.

Düşzirve'nin tepesinden inanılamayacak kadar uzaklar görülebiliyordu; o kadar yüksekti ki, her engelin arkası bile görünüyordu. En yaşlısının, en uzununun başının üstünden, anımsamak istediğiniz kadar eskiyi ve daha sonra nereye gitmek istiyorsanız, orayı görebilirdiniz. Neyi, nerede yanlış yaptığınızı ve ne kadar uzun bir yoldan gelmiş olduğunuzu da görebilirdiniz. Düşmanlarınızın tepesinden bakabilir ve korkularınızın üs-

tesinden gelebilirdiniz. Düşzirve'nin tepesindeki bir çocuğa, dünyanın geri kalanı hep öykünerek bakar! Kaşifler artık, karlı doruğun üzerinden adanın tümünü inceleyebiliyor ve dikkatlerini çeken bir noktayı birbirlerine gösteriyorlardı. Kömür haline gelmiş ve hâlâ tütmede olan Düşsel Orman'ı gördüler. Uzaktaki sarı Koy'u ve ondan, vahşi okyanusa açılan dar boğazı gördüler. *Pan Bayrağı* ile denizde izledikleri yol okyanusun üzerinde işaretlenmişti; beyaz köpüklü bir dalga geniş bir çember çiziyor ve Mıknatıs Taşı kayalığında kırılıp dağılıyordu. Hüzün Mercanı'nı ve Cadılar Labirenti'ni gizleyen dalgalı kayalığı gördüler.

Wendy, 'Ah Peter, bak! Şuraya bak!' diye bağırdı, 'İşte bizim kahvaltımız için çilek topladığın ağaçlar!'

Fakat, Peter'in gözü başka yerdeydi. Define için dağın tepesini tarıyor, tekmeyle kar bulutları kaldırıyor, yorgunluk ve bıkkınlıkla inliyordu. Elindeki define haritası rüzgarda çırpınıp paralandı. Üst üste, 'Nerede? Nerede?' diye homurdanıyordu.

Düşler Ülkesi'nin yazdan kışa kararsız kayışı, Düşzirve'nin üzerinde daha önce hiç kar görmemiş yerleri bile karla örtmüştü. Haritada gösterilen definenin yeri, rüzgarda savrulan yumuşak karların dağın tepesinde oluşturduğu beyaz bir kubbenin altında kaybolmuştu.

Hep çocuklardan daha ağır ilerleyen Tarazzo, 'Bir yardımım dokunabilir mi, efendim?' diye seslendi. Tepeye ancak varmıştı.

Peter Pan Defîne Avında

Peter, 'HAYIR! Burası sana yasak!' diye bağırdı, 'Burası BENİM yerim! Buraya gelemezsin!'

Sirk sahibi sanki bunu zaten bilirmiş gibi, 'Elbette,' dedi, 'Elbet, biliyorum'. Sonra da aşağılardaki manzarayı seyretmeye koyuldu; dikkatle bakıyor, bakıyor ve bir şeyler duymak istercesine de başını uzatıyordu.

Pan, kılıçbalığı kılıcıyla karı kazdı, kazdı. . . Ta ki, kılıcının dişleri aşınıp işe yaramaz hale gelinceye kadar.

Tarazzo, 'Soğuk,' dedi ve bu, gerçeğin ifadesiydi.

Bu kez, Peter, bir taş levhayla kazmaya başladı ve karla kaplanan saçları ağırincaya kadar karları küremeyi sürdürdü.

Tarazzo, 'Isındı,' dedi. . . bu biraz garipti.

Peter, karı elleriyle kazmaya başladı. Elleri artık iyice üşümüş, soğuğu duyumsamaz olmuştu.

Tarazzo, daha aşağıda oturmakta olduğu yerden, 'Daha da sıcak,' dedi.

Derken, altı boş olan bir şeye vuruluyormuş gibi bir ses geldi; parmak derilerinin yüzülmesine neden olmayacak kadar yumuşak bir yüzeye dokundu. Karın altından ince, kırmızı bir çizgi çıkıyordu. Defîne bulunmuştu!

Büyük bir asma kilit vardı. Wendy kılıcıyla yardıma geldi ve sandığın kulpunu dört elle kavrayıp—aman tanrım, Peter'inkiler ne kadar soğuktular!—kilidin takılı olduğu köprüyü söktüler. Peter sandığın bombeli kapağı üstüne çıkıp iki yumruğunu havaya kaldırdı, parlak buklelelerle çevrili *esmer* başını geriye atarak öttü.

'HOOOOOOOP!!'

Bu, yarı yarıya bir tarla kuşu, yarı yarıya da atmaca ötüşüydü. Bir zafer çığılığı, bir öç haykırışıydı. Bir parça korodaki çocuk, bir parça haylaz çocuk sesiydi. Her neyse, kuk-ku-rii-ku değildi ve bir öksürük kriziyle sonlandı.

Tarazzo, 'Sıcacık!' diye fısıldadı ve neşe içinde gözlerini yumdu.

Kapak açıldı ve o sırada yükselen rüzgar, her tarafı kaplayan bir kar girdabına yol açtı. Çok üşümüş ve sandığın ne içerdiğiyle ilgilenmeyeceğini düşünmüş olanlar bile yeniden isteklerde bulunmaya ve yüreklerinden geçenin sandığın içinden çıkmasını dilemeye başladı.

Peter, 'NEE?!' diye haykırdı ve ellerini düş kırıklığı içinde sandıktaki çalı çırpının, kuru ve yanık otların arasına daldırıp etrafa savurmaya başladı. İlk İkiz, biraz sıcaklık dilemişti ve işte bir ateş yakmak için gerekli yakıt bulunmuştu.

Peter umutsuzluk içinde ellerini başına attı ve onların kar olmayan bir şeyle pırıldadıklarını gördü. Wendy, evlerine geri uçabilmeleri için peri tozu dilemişti ve işte peri tozu bulunmuştu.

İkizler, dileklerini açken tutmuş oldukları için her şeyin arasında dağınık halde kuru çay yaprakları ve ekmekek hamuru, soğuk spagetti ve irmik muhallebisi vardı.

Peter Pan Define Avında

John Darling bir define sandığında bulunabilecek başka bir şey düşünemediği için, hazinelerde olağan olarak bulunan altın sikkeler ve pırlanta keseleri de vardı. Ve elbet Dütdüt'ün taşlarıyla birlikte birkaç metre de Hint ipeği.

Kıvırcık, yavru köpek, yavru köpek diye düşündü ama kayıp yavrunun Kanca'nın sandığından çıkmasını dilemek için artık çok geçti. Kıvırcık, yeterince erken dilemediği için kasvetli buzullar, tehlikeler içinde bir yerlerde minik bir köpek yavrusunun dolanıp durduğunu düşünüp, kendisini suçladı.

Yavru köpek bile (şu an her neredeyse) bir şey dilemekte Kıvırcık'tan daha becerikli olmalıydı çünkü, sandığın menteşesine ilikli bir kemik parçası sıkışmıştı. Fakat, onu yiyecek bir yavru köpek çıkmamıştı.

Gerçi hepsi de bir tür mucize bekliyordu, ama hiçbiri gördükleri şeyin orada ne aradığını anlayamadı: ÇINGIRDAK da sandıktaydı!

Sevimli mi sevimli, kıvrak mı kıvrak bir peri, kapağın bir köşesindeki ipek iplikleriyle örülmüş yuvasından çıkmaktaydı; bir kelebeğin kozasından çıkması gibi. Ol-
sa olsa bir çocuğun eli büyüklüğündeydi. Uykusundan silkinerek uyandı ve birisinin pencereyi açık bırakmış olduğundan yakındı. *Bu oryanda nasıl uyunabilir ki?*

Gözlerini kırptı, tam yeniden dalacakken bir daha kırptı ve, *'Peter? Sen misin. Peter Pan?'* dedi.

Darlingler büyülenmişti. Periyi sırayla ellerine aldılar. Dütdüt, 'Senin bu yaşta ölmüş olacağını düşünüyorduk!' dedi (Wendy bunun hiç de tedbirli bir davranış olmadığını düşündü).

Çingirdak, *'Laten öyleydim.'* dedi, *'belki de kız uykusundaydım. Doğrusu, bilemiyorum.'* Sonra da hepsinin elinin, içinde oturulamayacak kadar soğuk olduğundan, Peter'in kendisini ihmal ettiğinden yakındı. *'İhmal edilen peuler ölür, bilitwintiz!'*

Wendy, 'Bak, Peter!' diye bağırdı, 'Çingirdak burada! Onu dileyen sen miydin? Senin hazinen o mu?' Bunu hiç düşünmeden söylemişti ve bir garip oldu. Ancak, buna karşın, bir dostunu altından, gümüşten ya da ballı sandviçlerden daha değerli bulması, Peter için çok soylu bir davranıştı.

Ancak Peter, bir öykü kitabını bir kenara fırlatıp bir boyalı yumurtayı ezerek, define sandığını karıştırmayı sürdürüyordu.

Çingirdak ona bir kez daha baktı. Uykulu uykulu, *'Ah.'* dedi, *'Peter Pan sanmıştım, ancak o değil. Bu, o Otaki.'* Sonra da yeniden uyudu.

Ve sonunda oradaydı işte, sandığın yarısını dolduran gerçek hazine—uğruna her şeylerini gözden çıkardıkları, onları buraya, dönüşü olmayan noktaya getiren hazine. Peter, içindekileri özenle çıkardı; bir kupa, bir plaket, bir asa, bir biblo, bir silindir şapka, şövalye

Peter Pan Define Avında

kalkanları biçiminde bir başka plaket, kırmızı beyaz çemberli bir kep, ağzı mavi ve yeşile boyanmış bir kayık küreği; Peter bu sonuncusunu sevgiyle göğsüne bastırdı.

Wendy plaketlerden birini eline aldı; kaidesine elli ad ve **SPENCER ATICILIK KUPASI 1894** yazısı oyulmuştu. 'Çok güzel, Peter, ama neden?' Peter yanıtlamadı ve gümüş kaplı bir başka kupayı kapıp, ona bakmaya başladı.

Kıvırcık, kuru dal, ot ve öteberiyi sürükleyip toparlayarak ateş yakmaya hazırlanıyordu. Her hareketiyle yerde, kuzey, güney, doğu ve batı yönlerinde, uçuşan karın yaladığı erimiş alanlar oluşturuyordu. Bir tipi gelmekteydi. John, ateşi başlatmak için bir kibrit getirsin diye Tarazzo'ya seslendi.

Elindeki kupaya bakmayı sürdüren Peter'ı, tepeden tırnağa bir titreme aldı. Elindeki kupanın yüzeyinde kendisine bakan görüntüsünü fark edince, coşkulu bakışları korkuya dönüştü. Bu, buzdan köprüde gördüğünün aynısıydı. Yana doğru uzanıp Wendy'nin eline yapıştı. Fısıldayarak, 'Kendim değilim,' dedi, 'Wendy, . . . ben. . . kendim. . . değilim.'

O sırada Peter Pan'ın uşağının silueti dağın tepesinde belirdi. Bozmakta olan havaya karşın neden kapüşonunu geriye ittiğini anlamak zordu. Yüzünün hatlarını artık sadece uçuşan kar taneleri gizliyordu.

John, 'Hey! Tarazzo, buraya!' diye seslendi, 'Zahmet olmazsa bir kibrit lütfen!'

Peter'in fısıltısını pek iyi işitmiş olduğu halde, Tarazzo, John'u duymamış gibi davrandı. 'Kendim değilim mi dedin? Ah gerçekten! Ne kadar doğru! Son on ferstir, zaten kendin değildin.' Ve peşinden, yine aynı kahkaha geldi, kabaran dalganın kıyığı dövmesi gibi bir ses. 'Kendin değilsin, hayır. Çünkü, Kanca oldun. Kaptan Kanca. Kaptan Kanca Jas., Düşler Ülkesi'nin laneti!'

Tek başına o ad bile göğüslerine bir çelik kanca gibi saplandı. Tarazzo, hazine sandığına doğru yürüdü, kupalardan birini yavaşça aldı, yanağına dayadı ve sonra da uzun uzadıya, sevgiyle öptü. Bu arada, çizmesinin tabanıyla Peter'ı kenara doğru iteleme fırsatını kaçırmadı.

Kupaya sarılarak, 'İşte kanıtı,' dedi. 'Hazineye bakın—Kaptan Kanca'nın onca yıl önce burada bıraktığının aynısı! Bunlar çocuk oyuncakları mı? Hayır. Kuk-ku-ri-i'yi mi yansıttıyor? Hayır! Sadece demir gibi iradesiyle Kanca—acımasız ruhu—çelik iradesi—ile onca yıl önce burada bıraktığının aynısını bulabilirdi! Görüyor musun oğlum, seni bu rol için nasıl donattım! Seni nasıl hazırladığıma bir bak! Doğru dilekleri tutup, doğru hazineyi bulabilmen için sana nasıl koçluk yaptığıma bir bak! Fakat, hakkını yemeyeyim; sen işimi ne kadar da kolaylaştırdın! Neredeyse komik olacak kadar kolay oldu! Kendi özgür iradenle bana yaptığın hizmet ne büyük! Benim ikinci en iyi ceketimi kuşandığın gün, bana ne kadar büyük bir iyilik yaptığını bir bilsen!'

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ölümü Kabullemek

'KANCA!'

Bu lafın üstüne, sirk sahibi önce bir adım geriye çekildi, sonra da tepeden tırnağa silkindi; tıpkı kulakları ıslanmış bir köpek gibi. 'Bir zamanlar ama, artık değil,' dedi, 'Bir zamanlar Kanca olan adamım. Ama bakın da Kanca'yı bulun bakalım!' Bunu söylerken artık gizlemediği sağ elinin yerine taktığı kancayla da Peter'i gösteriyordu, 'Bakın, kırmızı redingot giymiş! Bakın, saçları da bukleler halinde omuzlarına düşmüş! Kimse bilmeseyse bile siz bilirsiniz ki, başkasının giysilerini giydiğiniz zaman o kişi olursunuz!'

Peter'in donmuş parmakları telaşla redingotunun (Kanca'nın en iyi ikinci redingotu) düğmelerini araştırdı ve kollarını ceketin kollarından hızla çıkardı. Redingot sırtından yere düştü ve ince bol gömleği, dağı dikenli telden bir bobin gibi saran şiddetli rüzgarda çırpınıp bedenini dövmeye başladı.

Tarazzo güldü, 'Ceketinden soyunabilirsin ama, edindiğin kişiliğinden asla! Boynundaki Eton Koleji'nindir ve o eski boyun bağıni okulun çocuklarından başkası çözemez!' Gerçekten de, Peter ne kadar uğraşırsa uğraşsın, boynundaki beyaz boyun bağıni düğümünü çözemedi. 'Hayal gücünü başından tarayıp süpürmeme nasıl da gönülden razı oluyordun! Kırmızı büyüsünü soyunup attığın redingotu, her seferinde yeniden sırtına geçirmeme ne kadar kolay razı oluyordun. Fakat dostlarının, dediklerimi kuşkuyla karşıladıklarını görüyorum Pan! Lütfen onlara söyle! Anlat! Kanca'nın rüyalarını nasıl görmüş olduğunu—onun anılarını anımsadığını—çocuklukta hayal kırıklıklarını duyumsadığını, onun alışkanlıklarına nasıl teslim olduğunu anlat! Kupa, plaket, kep ve kurdeleleri garip giysisinin ceplerine doldurmayı başlamıştı. 'Kanca James olmuştun, kanıtı da işte burada! En sevdikleri bunlardı ve sen, sadece sen onların burda olmasını diledin! İşte sana *bu nedenle* ihtiyacım vardı.'

Peter, parlak deri çizmeleri çıkartırken, 'Hayır! Asla! Pan'im!' diye direndi, 'Hep çocuk kalacağım ve bir benzerim yoktur! Ben tek ve yalnız çocuğum!'

Peter Pan Define Avında

Tarazlanan adam, küçümseyen bir ses çıkardı. 'Kendine hangi adı istersen onu ver. Senin için yaz bitti, kış geldi.'

Çok üşümüş olan küçükler, ne olduğunu pek anlamıyorlardı. Isınmak için birbirlerine sokulmuşlardı. 'Artık eve uçamaz mıyız, Wendy? Sıcak olan bir yere?' Wendy çevik bir hareketle başını salladı ve bir birine, bir diğerine giderek, hepsinin saçlarına birer tutam peri tozu sürdü.

Tarazzo, işi bitene kadar Wendy'yi seyretti. Sonra da, tatlı bir ses tonuyla 'Ne o? Gölgeleriniz olmadan mı? Sanırım, bu olanaksız, aptal miniklerim. Peri tozunuz olabilir, mutlu düşünceleriniz de (gerçi bu konuda bazı kuşkularım var). Ancak, gölgesi olmayan kimse uçamaz. Neden onları topladığımı sanıyordunuz?' Denizci sandığının içine eğilip, hepsi de jaluziler gibi düzenli bir biçimde katlanmış ve soğuktan neredeyse donmuş olan gölgeleri aldı. İkizler, ellerini açarak ona doğru ilerlediler. Onlarla alay edercesine, gölgeleri erişemeyecekleri bir yükseklikte tutup, güldü.

Pan, 'Ne, kendi gölgelerimizi rehin olarak mı kullanacaksınız?' diye sordu.

'Leş sineği değilim. Hiçbir şeyi rehin aldığım yok. Korumama almaktan onur duyarım. Hayvanlarımdan istediğinize sorun. Gölgelerinizi bildikleri yere gitmek üzere özgür bırakacağım!' Sonra da ellerini açıp gölgeleri bıraktı—daha doğrusu onları bir kırbaç gibi döven rüzgarın önüne salıverdi. Altı çocuğun silueti uçurum-

dan aşağıya yuvarlanarak ve çarpışarak giderken, birbirlerine dolanıp tek, kirli bir küme oluşturdu. Gölgele-ri fırtınanın içinde paçavraya dönerken, kaşiflerin hepsi içlerinde yakıcı bir acı duydu.

'Kanca, sen iflah olmaz bir hain ve canisin. Bir gölgeyi sadece şeytan çalar!'

Tarazzo, elinin tersini savurarak, 'Olmaz ya, eğer yeterince uzun yaşarsanız, gölgeleriniz yine büyür. Birisinin başına gelen her felaketten sonra, gölgesi büyür. Ardım sıra sürüklediğim gölgemin, Parker mürekkep fabrikası sızıntısını andırdığına dikkat etmediniz mi? Ama, öte yandan benim acıklı öykümü de dinlemediniz, öyle di' mi? Ah, dinlemeliydiniz, dinlemeli! Siz çocukların öykü dinlemeye bayıldığınızı biliyorum! Onun için, anlatıim. Kaptan Kanca James'in öyküsünü, oldu mu? İtiraf etmeliyim ki, bir zamanlar kendisinden pek hoşlanırdım. Tüm dağlara tırmanabilecek, tüm define-leri avlayabilecek güce ve canlılığa sahip bir adam. . . Kulaklarınızı açın.' Orada ve o anda kendi yaşam öyküsünü anlatmaya başladı.

'Bir varmış, bir yokmuş. . . Evvel zaman içinde Kanca Jas. adında bir çocuk varmış. (Çocuklar böyle bir şeye ne kadar zor inanırlar—erişkinlerin de bir zamanlar çocuk olduğuna?) Tıpkı sizin gibi bir çocuk. . . ama daha da iyi! Mükemmeldi! Hangi spor dalını düşünürseniz düşünün, Kanca James onun ustasıydı. Eton Koleji sahalarına adını o kadar büyük yazmaya hak kazanmıştı ki, uzayın derinliklerindeki takımadalardan bile okuya-

Peter Pan Define Avında

bilirdiniz! Latince'yi boş verin. Matematik de kahrolsun! Yabancı dilleri kim takar? Kanca bir sporcuymdu! Kazanmak onun için her şeydi. Eton'un şeref camekanındaki kupaların üstünde kendi adını okumaya görsün, dünyalar onun olurdu! Aynen sen, Pan, nasıl ki, çocuk kalmak için her şeyden vazgeçtin; işte, ben de—ayy!—o—Kanca—da, en iyi, en hızlı, en güçlü, en uzun, en la-yık olabilmek için her şeyini verirdi. . . Fakat doğruya doğru, hiç hile yapmadım!

Kuzey rüzgarı Düşzirve'nin tepesinde öttü. Tarazzo sustuğunda, onun yerine rüzgar çocukları ezip geçiyordu.

'Lakin anneler de annedir. Ve anneler, okul ücretlerini ödemediği önce terzi parasını ödemelidir. Dolayısıyla, Kanca-James'in rüyaları tafta hışırtıları arasında yok oldu. Annesi, spor günü beni—onu—okuldan çıkarmaya geldi. Diğer çocuklar bir gün sonra onun olacak olan bir ödül için yarışıyor—şeref ve madalyalar neredeyse. . .' Sustu, Başöğretmen'in ona doğru uzanan elini gözünün önüne getirip, Okul Takımı'nın tezahüratını duyduğunu düşündü. . . Baş kalktı, omuzları dikleşti. Sonra, midesine kramp girmiş gibi yeniden hüzünlendi. 'Onları hakkıyla ve yordamıyla kazanamayan Kanca, ödül camekanındaki tüm spor kupa ve plaketlerini, en sonuncusuna kadar yürütüp yanında götürdü. Hazinesini. Arzularının nesnelere.'

Kaşiflerin nefesi kesildi. 'Okulunun kupalarını mı çaldın?'

Tarazzo, yer yer asit yanıkları ve delik benekleri olan bir mendil çıkarıp burnunu sildi. 'Pek yakışmıyor, kabul ama, analar analıklarını yaparlarsa çocuklar da çocukluklarını yapar. Ya da benim durumumda olduğu gibi korsanlığını. İşte Kanca James'in suç yaşamı böyle başladı. Eve dönüş yolunda kararını vermişti; ailesinden ve evinden ayrılacak ve Düşler Ülkesi'ne gelecekti—bir—çocuğun—kendi—kaderini belirleyebileceği dünyadaki tek yer orasıdır! Uçakla seyahat etti. Fakat, uçağı bu tepeye düştü. Hazinesini burada bırakmak, yaralı bedenini Koy'a, çapulculukla, açgözlülükle geçen bir yaşama doğru sürümekten başka bir şey gelmezdi elinden. Akli ve yüreği burada kalmıştı, bir gün mutlaka dönüp bulma kararlılığıyla. Öyle de yapacaktım! Yapardım. . . ama Pan vardı!

'O, etteki kurt. Gırtlığa takılan kılıçık. Kandaki sıtma! İlk sağ elimi götürdü. . . Kanca'nın eli, demek istemiştım—atıcı eli, işleyen, kürek çeken eli ve eskrim yapan. . . Bunları geçelim. Kanca'yı bir timsahın karnına tıkmaması n'olucak? Hah! Siz bu tepenin ölünecek çok korkunç bir yer olduğunu sanıyorsunuz di' mi? Bir de tuzlu su timsahının karnındaki yaşamın tadına bakın ba'kim! Hazım sıvılarıyla kaynayan ışısız, havasız bir mezar; kuyruk sokumuna sıkışmış kalmış ve zembereğı boşalmış bir saat ve dönemeyeceğiniz kadar sıkışık bir yer. Nasıl daha korkunç bir mezar olabilir! Timsahın yumurtalarıyla beslendi—dişi bir timsahmış. (Dişi olduğunu biliyo muydunuz?) Ah, dişi erişkin bir tuzlu su

Peter Pan Define Avında

timsahının iç anatomisi konusunda Kanca nasıl bir uzman oldu, bilemezsiniz!

Mide asitleri onu her gün yakıyo, pis koku ise boğuyodu. . . Ama, ölmeyi kabul etmedim. . . Kanca kabul etmedi. İyi bir sporcu olduğu günler geride kalmıştı; orada yatıp başına gelen büyük değişikliği düşündükçe, Kanca intikamdan başka bir şey kurmadı!

Derken, her şey, orada kendiliğinden, o tek parmağını bile oynatmadan başladı. Yelek cebimde sakladığı zehir şişesi çatladı ve içindeki zehir timsaha, Koy'a ve. . . yayıldı.' İleri uzattığı kancasını çevresinde döndüre döndüre, boydan boya kış manzaralı Düşzirve'yi gösteriyordu. 'Sonunda hayvan zehirlenip de ölünce, kancasını kullanarak kendine bir yarık açtı—yaratığın karından dışarıya—ve timsah derisinden bir çift çizme yaptı. Gördüğünüz gibi, ölümü kabul etmeyecektim—Lanet olsun!—o kabul etmedi!

'Fakat, gün ışığına süzülen adam Kanca değildi. Onun bir müsvettesiydi. Kırmızı redingotu, külot pantolonu, parlak saçları gitmişti. Gururu. Hepsi eriyip gitti—eti ve saçları, cildi ve rengi, hatta ruhu bile timsahın saf-rasında erimişti. Bir de uykusu!—ah, keder!—uyku yeteneğini kaybetmişti! Dışarı çıkanın tümü işte bu. . . bu YUMUŞAK şey. . . adam! Sünger gibi bir şey. Ölü bir şey gibi bir kütle. Sorgucumdan çamaşırlarıma kadar her şey kıvrıkcık bir yün kütlesi! Kanca'nın Kancalığı yenip bitti ve geriye sadece Tarazzo, tarazlanan adam

Ölümü Kabullemek

kaldı! Sevgili eski gemim bile kendisini size armağan etti; bana değil sana, Pan! O kadar uğraştığım halde onu Koy'dan çıkaramadım—bana çekemedim, hiç man-yetizmam kalmadı. O timsahın safralı sıvısının içinde yatarken, ruhumdaki demirler paslanıp döküldü, anlıyo musunuz!

'Hapsoldüğüm sırada, benim küçük zehir şişemin içindekilerin Düşsel Orman'a, sulak alanlara sızıp Düşler Ülkesi'ni nasıl etkilemiş ve dünyayı ne kadar değiştirmiş olduğunu, yaz aylarına kramp soktuğunu, yılı ağırlarla iki büklüm ettiğini görmek, beni biraz teselli ediyor!

Benim gözümde, Kanca'dan geriye, şu gördüğünüz sefil çinçilya gibi adamdan başka bir şey kalmadı. Sadece bıktırıcı özlem mızızızlanması. Sadece o uzakta bıraktığı hazinesini yeniden ele geçirmekten başka o en eski, en derin arzusundan başka hiçbir şey. Ve işte bu en iğrenç İlahi Komedyaların içinde dalga geçilebilecek olan en büyük şey de. . . artık. . . dilek. . . tutamamam. . . oldu! Ne dilek tutabiliyorum ne de uyuyabiliyorum. Sadece Kanca James'in çelik iradesi o define sandığını açabilir ve içindeki benim. . . onun. . . bizim. . . hay belasını veresice!—hazinemi bulabilirdi.

'Şimdi görüyo musunuz *dublörümü* nasıl bulduğumu. Bir vekil. Bir yedek. Düşler Ülkesi'nde iradesi Kanca James'inkine denk olan tek kişi. Bana minnettar değil misiniz? Ah, yeniden Kanca gibi görünebilmek, Kanca

Peter Pan Defîne Avında

gibi kasılmak, Kanca gibi haykırıp dehşet saçabilmek için neler verirdim! Pan, minnettar olmalısın! Senin iş-tahını kabartarak ve dalkavukluğunu yaparak nasıl da idare ettim—içindeki Pan'i akıtıp yerine öfke ve dehşet koydum. Ceket, boyun bağı ve çizmelerle, seni nasıl da—senin gibi çelimsiz bir çocuğu—basit bir çocukken, gelmiş geçmiş korsanların en büyüğü—Kaptan Kanca James yaptığıma bir bak!

Peter, 'HAYIR! Hayır. Hayır. Ben Pan'im!' dedi, 'Hep çocuk olacağım ve tüm dünyada hiç kimse asla benim gibi olamayacak! Ve sen, Kanca, hep benim vazgeçilmez düşmanım olacaksın ve asla rahat. . .'

Tarazzo, elini sinek kovalar gibi kayıtsız bir biçimde salladı ve, 'Hıh. Kuru gürültüden başka bir şey değilsin,' dedi, 'Madem ki, kaybettin, artık sabır geliştirmelisin. Benim gibi. Bir tuzlu su timsahının karnında bir süre yaşamak seni sakinleştirecektir; sana bunu öneririm. . . Ama artık kinim kalmadı. Ver elini. Üstüne düşeni yerine getirdin, küçük kaptan. Buraya gelme amacıma ulaştım. Gel, el sıkışalım ve barışalım.' Gerçekten de, Peter'in ayağa kalkmasına yardım etmek için sağlam sol elini giysisinin aşırı uzun kolu içinden uzattı. Peter, hışımla kılıcını çekti ama kılıcının dişleri topu topu kol yeninden sarkan iplikler arasına takılıp kaldı. O yün yumağı içindeki el, Peter'in eline daha da sıkı yapıştı. 'Ne kadar da öfkeli! Bitmeyen çocukluğu seçmek yerine büyüüp de adam olaydın ne olurdu kim bilir. Benim gibi korsan mı olurdu acaba?'

'Asla!'

'Hayır mı? O zaman, bir pilot. Ya da hayranlarının bitmeyen alkışlarıyla perdeyi on defa kaldırtıp seyirciyi selamlayan bir aktör! Mevki sahibi biri, hiç kuşku yok! Bir kahraman. . . Ah, ama dur! Bildim! Elbette! Bir kaşif! Yeni ülkeler keşfeden ve adını on üç kıtanın haritasına altın harflerle yazdıran bir kaşif olurdun!'

Peter'in elindeki yağlı iplik parçaları ayrılmaya, tarazlanmaya ve çözülmeye başladı. Dondurucu soğuk ve sersemletici kar tipisi, Peter'in üstüne Tarazzo'nun sözleriyle birlikte yağıyor, onun düşünme gücünü zayıflatıyordu. Sözcükler, sallanan birer küçük etiket gibiydiler sanki ve kendilerine özgü resimleri vardı; Peter da, neredeyse adamın saydığı şeylerin her birinde yaşamının nasıl olacağını görüyordu. . .

Kanca, bir yandan da sürekli sırtarak, 'Ne, ha, ne olurdun?' diye sıkıştırıyordu onu. 'Kaşif değil mi, daha kolay bir şey mi? O kadar yorucu olmayan bir iş?'

Peter duraksadı. Tarazzo onu kaşif olmaya layık görmüyor muydu? Saçma! Peter, neredeyse gözünün önüne. . .

'Yanıt verme!'

Tepeye biri daha tırmanmıştı—kimsenin tanıyamadığı bir genç—ta ki, battaniyeden bozma, küçülmüş paltosunun altından, uzun gömleğinin rüzgarda çırpınan etekleri fark edilene kadar.

'Tüysıklet!'

Peter Pan Defîne Avında

Elindeki klarnetle Tarazzo'yu göstermekte olan Tüysiklet, 'Yanıt verme, Peter!' diye seslendi. Wendy, bir koşu Tüysiklet'in yanına gitti. Büyüklüğü karşısında kendisini bir tuhaf hissetti ama, yine de kendini ona sarılmaktan alıkoymadı. 'Hey, gerçekte Kükreyici değilmişsin! Bizi izledin ha? Zavallı dizkapakların ne kadar üşümüştür! Keşke senin paltonu daha büyük dikseymişim!'

Bir an için bile gözlerini Tarazzo'dan ayırmayan Tüysiklet, 'Yanıt verme ona, Peter!' dedi, 'Bana da aynı soruyu sormuştu—Büyüünce ne olmak istersin?—Ve o anda elimdeki yünler yerinden kurtuldu; büyümeye başladım—hemen o anda büyümeye başladım. Gördüğün gibi, işi çözmüşüm değil mi Tarazlanan Adam!'

Sıkıntısı yüzünden belli olmakla birlikte, Tarazzo sinirli, acayip gülüşüyle, 'Tüysiklet artık daha akıllı, görüyorum ki,' dedi.

Peter Pan tiksintiyle Kanca'ya baktı, 'El sıkışma bahanesiyle benim büyümemi sağlayacaktın, öyle mi?'

Kanca, suçlamayı keyifli bir omuz silkmesiyle savuşturdu 'Ben değil. Sen, kendin. "Büyünce ne olmak istersin?" sorusunu yanıtlayan bir çocuk, o an neredeyse yarı yarıya bir erişkindir. Çocukluğuna ihanet etmiş ve ileriye bakmaya başlamıştır. Gazetelerde iş ilanlarını taramaya başlayan katiplerin, tavuk tüyü yolan, ambalaj hazırlayan işçilerin arasına katılmıştır.' Peter'in elini tutan eli gerildi ve çocuğu tutup yüzü hizasına kadar kaldırdı. Hüzün, pişmanlık, mide asidi ve tiksintiyle ze-

delenmiş, korkunç bir surattı bu. 'Sorduğumda, ileriye düşündüğünü itiraf et! Kendini,—kanosunda Amazon Nehri derinliklerine doğru kürek çeken ya da kızağını buzlar üzerinde yaşam kaynayan güneye doğru sürükleyen—bir erişkin olarak resmetmiş olduğunu kabul et. Belanı bul e mi, Tüysiklet! Bir dakika daha dursan, hiçbir ana babanın yapamadığı bir şeyi başarmış olacaktım; neredeyse, Pan çocuğun çocukluğunu çalmıştım!'

Tüysiklet hâlâ parmağını suçlarcasına Kanca'ya doğrultuyordu. Hâlâ öfkeliydi, 'O adam Kükreyiciler'e onları senin zehirlediğini söylemiş. Onların büyümesini Peter'in sağladığını söylemiş. Ama, aslında oydu! Onları zehirleyen Kanca'ydı!'

Peter, homurtuyla, 'Düşler Ülkesi'nin tümünü zehirledi,' dedi. Yüzü, korsaninkine o kadar yakındı ki, neredeyse burunları birbirine sürtünecekti. 'Hain, seni kemiklerine varıncaya kadar sıyırmalıydım!'

Tarazzo, 'Orada, sana duyduğum nefretten başka bir şey bulamazdın, Peter Pan,' dedi ve çocuğu yere attı.

Bütün bu süre boyunca, İkizler hazine sandığına gide gele bir ateş için öte beri toplamaktaydı. İki kucak dolusu yakıt topladıklarında, rüzgar onları yeniden savuruyordu. (Tipi, her geçen dakika artıyor ve dağın tepesini kar tanelerinin harmanıya dövüyordu.) Tüysiklet yardımlarına gidip, hazine sandığından aldığı altın keseleri ve kumaş toplarıyla odun parçalarını yerlerine sabitledi.

Peter Pan Defne Avında

Birinci İkiz, burnunu çekerek, 'Ah, haydut olmadığı-
nı görmekten ne kadar mutluyum, Tüysiklet!' dedi..

İkincisi de, 'Ya da bizi tamamıyla unutmadığın için!' dedi.

Fakat, içinde oldukları tehlikeyi bilen Tüysiklet başka ne yapabilirdi ki? Sonu olmayan noktaya kadar ayak izlerini izlemekten başka bir seçeneği yoktu ki. Tüysiklet artık bir erişkindi Büyümek bir dert, hatta belaydı ama, erişkinlerin de erdemleri vardı; ilgilenmeden duramaz ve bundan bıkmazlar.

Dolayısıyla, Tüysiklet de, dostlarının Düşzirve'nin tepesinde donup ölmelerinin önüne geçmek için, İkizlerin ateş yakmalarına yardım etti. John, kibrit almak için denizci sandığına koştu ama Tarazzo, çizmesinin burnuyla sandığın kapağını kapattı ve ona bir tekme atıp uçurumun kenarına itti.

John, 'Bir kibrit ver, korsan,' dedi.

Peter, anında 'Onunla konuşma!' dedi. 'Onu Düşkünler Ülkesi'ne sürmüştüm ve kimse onunla konuşamaz. Wendy Ev'indeki ocağımızı her zaman yaktığım gibi bunu da yakarım! Hayal gücümle!' Ancak, uğraştığı ve zorladığı, başını yerlere çaldığı, ve parlak saçlarını çaresiz parmaklarla çekiştirdiği halde, artık onlara düş yemekleri veremediği gibi ateşi de getiremiyordu. İşte, Tarazzo onun saçlarını tararken, düş gücünü de saçlarının ucundan çıkartıp atmıştı.

İkizler, bu işi yapabileceklerinden emindi. Zaten tomruk canavarını öldürmek için Düşsel Orman'ı yak-

mamışlar mıydı? Fakat Tarazzo yine o neşeli kahkahalarından birini koyuverdi. 'Hah ha! Siz gerçekten de onu sizin yaptığınızı sanıyorsunuz değil mi, çift bebelere? Düşsel Orman'ı ateşe veren *bendim*, ben! Hayvanlarımı salıverdim. Sirk işçilerimi kovdum (Kükreyicileri, en sonuncusuna kadar). Güzel çadırımı ateşe verdim. . . Köprülerimi yaktım. Çünkü Wendy kızı görür görmez, bekleyişimin sona erdiğini anladım. İntikam saati gelmişti. Tatlı intikamın yanında bir sirk nedir ki?'

Gökyüzü kar taneleriyle kaplanmıştı—sanki kuştüyü bir yastık patlamıştı. Kırmızı ceketi olmayan Peter'in dişleri soğuktan zangırdıyor ve boynundaki beyaz boyun atkısını çözüp çıkarmaya çalıştığı halde, buna gücü yetmiyordu.

Kıvırcık, 'Kibrit, Tarazzo. Hele şu ateşi bir yakalım da sonra konuşuruz!' diye seslendi.

İkizler, 'Bir kibrit, Tarazzo. Çabuk ol!' dediler, 'Sen de üşümüyor musun?'

Tarazzo, sesini yükselterek alaycı bir biçimde, 'İşlerin yapılmasını sağlayan küçük sözcük neydi?' dedi.

O zaman Kaşifler onu Düşkünler Ülkesi'ne göndermek ve bir daha hiç konuşmamak istedi.

Wendy, soğukça, 'Lütfen,' dedi.

Kıvırcık, 'Lütfen,' dedi..

John, 'Lütfen,' dedi.

Tarazzo elindeki halatı çekip, terbiye etmekte olduğu bir hayvan gibi, tekerlekli denizci sandığını ayaklarının dibine getirdi. Kapağını açıp içinden bir kutu

Peter Pan Defîne Avında

kibrit aldı ve hafifçe sallayıp bir bebek çingırağı gibi şingırdattı. Sadece bir kibrit kalmıştı. 'Yineleyin bak'im. Küçük sözcük neydi?'

Dütdüt, 'Lütfen!' dedi.

İkizler, koro halinde, 'Lütfen!' dediler.

(Peter, kendi kendine 'Oh! Şimdi anladım!' dedi, sonunda bilmeceyi çözmüştü.)

Peter dışında herkes 'LÜTFEN!' dedi.

Tarazzo, kibriti tıraşsız çenesine çakıp 'YANLIŞ,' dedi. Yüzü kibritin ateşinde aydınlandı. Timsahın karınıdayken yaralanıp çizilmiş, asla bulunulmaması gereken bir yerde yaralanmış, sefil bir surattı. Sadece, o soylulara özgü boyun kırış ve aklaşmış kahverengi gözlerinden yansıyan ateş, o bedende Pan'in can düşmanı Kaptan Kanca James'in hâlâ yaşamakta olduğunu kanıtliyordu. 'Bir düşüneyim bakayım. İşlerin yapılmasını sağlayan o küçük sözcük neydi? Hah, tamam. Hatırladım. . .'

Sonra da üfleyip alevi söndürdü ve, 'ÖLÜM!' dedi.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

'Yandı

Rüzgar dağı dövüyordu. Hâlâ yarı yarıya karın içinde olan kırmızı hazine sandığının kapağı da, kapanıp kapanıp açılıyordu. Rüzgar sonunda, Tarazzo'nun ta uzaklardan, yaylı tekerler üzerinde çeke çeke getirdiği hırpalanmış denizci sandığını sarsıp salladı. Sandık, başıboş bir bebek arabası gibi yuvarlanmaya başladı. Uçurumun kenarına kadar yuvarlandıktan sonra boşluğa doğru bir yay çizerek düşmeye başladı. Düşüp duruyor, içindeki tuzlukları, çanak çömleği, haritaları, avadanlıkları, ipleri ortalığa saçıyordu. Beklediler ama yere çakılma sesi gelmedi; tipi doğrudan üzerlerine

Peter Pan Defîne Avında

geliyor, onları buzla sıvıyor, gözlerini, kulaklarını, avuçlarını karla dolduruyordu.

Peter Pan, 'Şimdi öldün sen, Kanca!' diye bağırdı.

Sirk korsanı omuz silkti. 'Olsun. N'olacak ki. Yapmak istediğimi yaptım. Hazineme kavuştum. Daha ne kaldı?'

Wendy, sert bir ses tonuyla, 'Pekala, bu seni mutlandırdı mı, şu senin "Hazinen"?' (Annelerin kötülüğün neşe getirmeyeceğini, suçun ödülü olmayacağını ve hırsızların refaha kavuşmayacağını belirtmek gibi bir huyları vardır).

Tarazzo'nun yaralı yüzü, acı bir şaşkınlık ifadesiyle sarsıldı. Maraton Kupası'nı eline aldı. Bir mucize olmuş, kupanın kaidesinde kendi adı çıkmıştı. Yazıyı okşarken, 'Nasıl bilebilirim ki?' diye sordu. 'Mutluluk daha önce tatmadığım bir lezzettir. İçimde çikolatalı pastayı andıran garip bir duygu var. Ve de havai fişekler. Bay Elgar'ın müziği de var.' Wendy bunun mutluluk olduğuna pek inanmıyordu ama, Kanca'nın hınzırlığını artırır korkusuyla da, kuşkusunu dile getirmiyordu. John, bir kıvılcım elde etmek için iki sopayı birbirine sürtüp duruyordu. Ancak, sopalar bile soğuktan titriyordu. Kıvırcık, tipi geçinceye kadar içine sığabilecekleri kardan bir Eskimo evi yapmaya çabalıyordu ama, Eskimo evleri gevşek karla yapılmazlar. Düt-düt, morallerini düzeltmek için şarkı söylemeleri gerektiğini söyledi. Çünkü işlerin çok kötü gittiği zamanlarda kahramanlar da şarkı söylermiş. Böylece Taraz-

zo çok ama çok tuhaf bir kahkaha attı; sonra da şarkı söylemeye başladı:

*'Kürek çekilecek güzel bir hava,
Harman için uygundur bu esinti,
Kürekler tüy gibi hafif rüzgarda,
Ağaç gölgeleri bize erişti. . .'*

Bu, Eton marşıydı. Peter, marşın sözlerini öğrenmek istemiyordu—Eton öğrencisi olmayı istemediği halde, sözlerini öğrenirse söylemeden edemeyecekti. Şarkıyı, şimdi de Peter söylüyordu; adeta her güllesiyle kor-sanda delik açan bir topu ateşlercesine.

*'Ragbînin üstüne yoktur dünyada,
Tırmık bile daha çok yarık açar,
Bağırtılarımız gider sonsuza,
Vuruşumuz bir yeni zafer yazar. . .'*

Tipi öyle güçlenmişti ki, saçlarını yoluyor, battani-yeden bozma paltolarının dikişlerini söküyordu. Yüzle-rine kar savuruyor, dağdan aşağı çığlar yolluyordu. Tü-kürükleri ağızlarında donuyordu. Marşın sözleri, buz küpleri gibi ağızlarında takırdıyordu. Kollarını kenetle-yip birbirlerine sarılmasalardı, rüzgar her birini Düş-zirve'den havaya savururdu.

*'Hiçbir şey sarsamaz asla yaşamda,
Bir zincir gibi bizi bize bağlar.'*

Peter Pan Define Avında

*Hiçbir şey sarsamaz asla yaşamda,
Bir zincir gibi bizi bize bağlar.'*

Çingirdak'ın yardıma geleceğini düşünüyorsanız, yanıldığınızı söylemek zorundayım. Dilemek, Çingirdak'ı ta bilinmeyenden bile uzak yerlerden geri getirmişti ve bu şekilde gelmiş olması öyle olasılık dışıydı ki, herhalde bu yüzden, kanatları hâlâ birbirinden dosdoğru kurtulmamıştı. Çingirdak, kırmızı hazine sandığında yutulmuş, yine uyumaya koyulmuştu. Uyku sersemliğiyle, 'Çok soğuk.' dedi, 'Çok da güvünlü.'

*'... Gençlik yüzümüzden eksilmeyecek,
Yeter ki Eton için bağıralım.
Gençlik yüzümüzden eksilmeyecek,
Yeter. ...'*

Marşın sözleri, onları bekleyen büyük sessizliğin içinde kayboldu gitti. Kış, Düşzirve'yi dişleri arasına almış, onları öldüresiye sarsıyordu.

Birden, kar tanesi olmayan bir şey, bir arının piknik sofrasına saldırısına benzer bir hareketle, kaşiflerin yanından kıvrılarak geçti. Bir kor parçası gibi gelip, hazine sandığının çemberi üzerine kuruldu.

'ATEŞBÖCEĞİ!'

Düşler Ülkesi'nin define sandıkları, define avcılarının en değerli dileklerini barındırır. Hiç kimse bilmiyordu ama, Çingirdak'ı dileyen Ateşböceği'ydi.

Adını ilk kez andıkları, şu merak uyandıran soruyu sordukları,—'Çingirdak'ı tanıyor musun?'—andan beri, peri kızı, Ateşböceği'nin kafasında büyüyüp duruyor, kafatasındaki tohum haznesinin karanlığında parlıyordu. Onun hakkında duyduğu her şey, daha fazla bir şeyler bilme isteği uyandırıyordu. Tüysıklet'i sorulara boğmuş ve Çingirdak'ın—zehir içmeye gönüllü ve albatroslar kadar büyük yalanlar söyleyebilen—ölmüş olmayacak kadar harika olduğuna karar vermişti. Şimdi, Çingirdak'a bakınca, üstündeki peri tozunun şeker kaplaması ilk görüşte aşkın ateşiyle parladı, sandığın cilasını bile eritti.

Çingirdak gözlerini açtı ama, Ateşböceği'ni rüyasında gördüğünü sanmışa benziyordu. Çünkü sadece küçük, utangaç bir gülümsemeyle, '*Cok soğuk. Çok soğuk. Gıtmeliyim.*' dedi. Derken, karın saldırısına uğradılar; kar taneleri, adeta kiskanç bir peri ordusu gibi aralarına girdi.

Ateşböceği, '*Diğer periler tarafından ihmal edilen periler ölü.*' diye yakındı ama, öteki hiç orali olmadı. Bir iki dakika sonra Ateşböceği büyük bir şamatayla, '*Hiçbir atesi falan yakmayacağım iste. YÖA.NÖMÖP.ÖM/ÖM. ÖMÖMÖMÖP.ÖM/ÖM. YÖA.NÖMÖM/ÖM!*

(Eh, anımsayacaksınız; yaptığı en iyi şey yalan söylemekti.) Derken, bir damla erimiş altın gibi odun yığınının içine daldı.

Wendy, 'Ay, hayır, Ateşböceği!' diye bağırıldı.

Peter Pan Define Avında

Dütdüt, 'Kendini yakıp bitireceksin!' diye bağırdı.

Tüysiklet, 'Ah benim sevgili sersemim!' diye bağırdı.

Kar örtüsü altındaki kamp ateşi için biriktirilenler ıslanmış ve çökmüştü. Hiçbir şey o ateşi başlatamaz, yakamazmış gibi görünüyordu. Ama Ateşböceği yaktı. İnce dallar beyazdan kahverengiye, sonra turuncuya dönüştü, çıtırdayan bir kıkırdamayla alevler belirdi ve uluyan rüzgarın üflemesiyle kıpkızıl bir ateş başladı. Ateşböceği'nin beden ısısı ateşi yakmış, Düşzirve'nin tepesi, adanın her yanından görülebilen bir ateşle kaplanmıştı.

Alevlerin bazılarının rengi Ateşböceği'yle aynıydı. Alevlerin yukarılara uçurduğu küllerin bazıları kavrulmuş kanatları andırıyordu. Birlik üyeleri, gözü pek küçük perinin başına geleni görmektense, başlarını ateşten öbür yana çevirip gözlerini yumdular. . . Peter dışında, hepsi. O ise, o kadar yakına gitti ki, bir hale ile çevrelendi ve kaşları da tütsülendi; eğilip baktı ve seslendi. Sonra da, ola ki Ateşböceği'ni ateşli sonundan kurtarabilirim umuduyla, kılıçbalığından yapılmış kılıcına davrandı. Kılıç, ateş karşısında parçalara ayrıldı.

Köz parçaları Peter'in ayaklarına sıçrarken, Wendy, 'Dikkat et, Peter!' diye bağırdı.

'Sonuna kadar yanınızda olacağıma yemin etmiştim,' diye yanıtladı, 'Tanrım, ne biçim bir periymiş!'

John, derin bir hayranlıkla 'Hem de ne yalancı!' diye katıldı.

Kıvırcık, 'Eski günlerdeki Çıngırdak gibi!' dedi.

Derken Çingirdak gerçekten uyandı. Heyecanlı bir şeyler olmaktaydı. Yaşamlar söz konusuydu. İnsanlar ondan hoşnut biçimde söz ediyordu. Aynı zamanda da bir başka peri tüm ilgiyi toplamış gitmişti. İşte bu yerdi onu ayıltmaya. *"Bekleyin, genç beyler!"*

Çingirdak, Ateşböceği'ni izlemek amacıyla, ateşe doğru atıldı ama, hâlâ uyku sersemliği içinde hareket ediyordu. Peter'in eli bir kamçı hızıyla uzanıp onu yakaladı ve sıkıca tuttu. Terslenerek, 'Bir günlük kayıp yeter,' dedi.

Bir gariplik vardı. Pek fazla çalı çırpı ve kuru ot yoktu; Kanca'nın hazinesindeki tüm köpek kemikleri, ipek, irmik ve altını toparlayan İvizler, işe yarayabilecek pek az bir yakıtı bir araya getirebilmişti. Sonunda ortaya çıkan ateşin küçüklüğüne karşın alevler gittikçe yükseliyor ve Donanma şenliklerinde geceleri yakılan herhangi bir ateşten daha çok parlıyordu. Büyülü yakıt herhalde daha parlayıcıydı.

Ekmek hamurunu ve spagettiği pişirebildiler; kar eritip beş litre çay yaptılar. Dumanla işaret verip yardım istediler (gerçi tipi, sinyallerini boğmak için elinden geleni yaptı). Sonunda duman, kar tanelerini sarmalayıp uzaklara taşıdı. Dağ, tepesindeki sıcaklığı duyumsayıp çocukluk günlerini anımsadı. (Anımsarsınız, bir zamanlar o da bir yanardağdı.) Belki de dağın (Peter ve Kanca'dan farklı olarak) sadece mutlu bir çocukluğu olmuştu; çünkü, o günleri anımsaması gülümsemesine neden oldu..

Peter Pan Define Avında

Ah, elbet biliyorum, bu sıra dışı bir şey—daha önce ya da sonra hiç olmamış olabilir—ama, dağ gerçekten gülümsedi; bunu sözcüklere başka nasıl dökebileceğimi bilmiyorum. Aşağı sarkan tüm hatları yukarı kıvrıldı. Dört yüzündeki—kuzey, güney, doğu ve batı—kaslarını esnetti. Buzullar yarıldı; buzdan köprüler çöktü; kar da olduğu yerde tutunamaz oldu. Ağaçlar, hayret içinde, ortaya çıkıp saçlarındaki karları silkelediler. Otlar yeniden çıktı; başta güdük ama, sonra bakımsız bir sakal gibi gür ve karmakarışık. Çavlanlar donlarını çözüp öyle bir etrafa saçıldılar ki, neye uğradıklarını şaşırان bitkiler çiçek açtı.

Düşürve'nin tepesinde av ve avcı, cani ve kahraman, çocuk, erişkin ve peri, elleri, dizleri, kanatları birbirinin üzerinde bir halka oluşturup, su başındaki hayvanlar gibi birbirlerini gözlemeye başladı. Tipinin uzaklaşmasını, denize doğru esip gitmesini ve kısa zamanda Wendy'nin çamaşır ipinden uçan önlüğünden daha büyük kalmayınca kadar küçülüşünü seyrettiler. Sonunda ateş de söndü.

Çingirdak, yaşamdan bıkmış bir halde iç geçirerek, *"Galiba su sersem çocuğa baksam iyi olacak."* dedi (bununla birlikte kanatları heyecandan rengarenk bir halde çırpınıp duruyordu). Peter'in elinden kurtulup dosdoğru tütmekte olan ateşe daldı ve anında vızıltı ve kıkırtı içinde gözden kayboldu. İki küçük peri ortalığı aydınlatma konusunda pek fazla bir şey yapamazlar ama ha-va yine de onlar olmadan daha karanlık göründü.

Peter, Tarazlanan Adam'a, 'Çarpışmalıyız, sen ve ben,' dedi.

Tarazzo, alaycı bir havada, 'Neyle?' dedi ve arkasını döndü. 'Olmayan silahlarından seç bakalım. Ayrıca, bizim de Oppidanız—Eton çocuğu yani. Ta baştan ayıp, özellikle de hanımların önünde.' Ve kıvrıkcık saçlarına dokunarak Wendy ve Dütdüt'e doğru bir reveransla timsah derisinden yapılmış çizmeleri içinde neşeyle zıplayarak uzaklaştı.

Peter peşinden atıldı—'Hemen şimdi burada bitirelim şu işi, seni korkak!'—ve Tarazzo dönüp onu uzak tutmak için elini savurunca çelik kancanın yanağını yaladığını duyumsadı.

Tarazzo, 'Gerçekten bu işin senin isteğine mi bağlı olduğunu sanıyorsun, böcek?' diye tısladı, 'Hiç "Sonuçlar" adlı bir oyun oynamadın mı?' Paralanmış haritayı Peter'in elinden kapıp, divit yerine kancasını kullanarak şunları yazıyormuş gibi yaptı:

'Bir varmış, bir yokmuş:	Pan adlı bir çocuk varmış.
Az gitmiş, uz gitmiş:	Düşler Ülkesi'ne varmış.
Karşısına bir korsan:	Kanca Jas. çıkmış.
Ve onlar:	ölümüne savaşmış.
Ancak, Sonuçlar öyleymiş ki. . .	

Peter, zafer kazanmışçasına araya girdi, 'Kanca James kendini timsahın karnında bulmuş!'

Kanca, 'Oo, evet!' diye karşılık verdi, 'Ancak her so-

Peter Pan Define Avında

nucun başka sonuçları vardır, oğlum! Yaptığın her şey geri gelip seni taciz eder; timsahın karnına gönderdiğin her düşman—kovduğun her çocuk. Artık kanatlarını yolmuş olduğuma göre, sen ciddi olarak ömründe bir daha hiç Düşsel Orman'ı görebileceğini düşünüyö musun? Beni bir kez tabutuma kodun; timsah tabutuma. Ölümden geri gelmiş bir adamı öldürebileceğini cidden düşünüyö musun? Tarih kitaplarını iyi oku. . . ay! Az kalsın unuttuyodum; okuyaman ki, okuyabilin mi, seni küçük cahil? O zaman sana ben söyliyim: Kaşiflerin amaçlarına ulaşmaları pek öyle *matah* bir marifet değildir. Onları asıl tüketen, eve dönüş yolculuğudur. Kırık saat hâlâ tıklıyo. Eskiden yaptıklarının sonuçlarına katlanmaya hazırlan! Seni öldürmem gerekmiyo, kukku-rii; o işi *Düşler Ülkesi'*ne havale ediyom!

YIRMINCI BÖLÜM

Kötü Şans

Kamp ateşinden geriye kapkara bir kömür yığını kalmıştı. İkizler, içinden iki çubuk çekip aldılar. Kayanın üzerine Tarazzo'nun resmini çizdikten sonra da karşısına geçip onu taşıdılar. Korsanın ayrılmasından beri Peter'in yüzünü izlemekte olan Wendy de, başka bir parça alıp kayanın en yüksek çıkıntısı üzerine büyük harflerle şunu yazdı:

Pan Zirvesi

Gururla geri çekilip baktıktan sonra 'Eee?' dedi ve ellerini korsan bayrağından yapılma entarisine sildi.

Peter Pan Define Avında

Peter, okuyamadığı için, anlamaz anlamaz, 'Ne?' dedi. Bunun üzerine Wendy, gagasını açmış bir piliç horoz resmi çizip 'KUK-KU-RII-KUU!' diye bağırdı ve Peter de anlayıp gülümsedi. Bu, hafif ve bitkin bir gülümsemeydi. Parmakları hâlâ çözemediği ve boynunda bir cellat ilmiği gibi duran, beyaz Eton boyun bağındaydı.

Kayaya kendi resmini çizmek isteyen John, sönmüş ateşten bir başka kömürleşmiş dal parçası çekti. . . ve ucunda da, tepeden tırnağa kuruma bulanmış bir periyi oturur buldu! Peri, bulandığı kurumla neredeyse bir papyka kağıdına dönmüştü.

'Ateşböceği! Yaşıyorsun!'

Papyka kağıdı, *Sibette*, dedi. Heyecanla çevresine toplandılar. Dütdüt bir fincan soğumuş çayla hemen bir banyo hazırladı.

Peri bir anda batıp gözden yitti ve çayı kurumla simsiyah yaptı; sonra da, arkalarından ince bir ses, *'Söylediği tek bir sözcüğe bile inanmayın. Öyle yalana bir çocuk ki.'* dedi. Aynı derecede kirli Çıngırdak da sönmüş kamp ateşi kömürlerinin arasından çıktı ve kaba bir hareketle Ateşböceği'ni fincandan çekip çıkardı. *'Onca hanımlar.'* deyip fincanın içine atladı. Çıngırdak, kurumdan arınmak için yıkanırken, hepsi gözlerini kapattı.

Bu gibi konulara bir bilim adamı merakıyla yaklaşan John, 'Yani,' dedi, 'periler ateşe dayanıklı, öyle mi?'

Ateşböceği, *'Sadece Çarşamba günleri.'* diye kestirip attı.

Kıvırcık, 'Bugün, galiba Cuma ama,' dedi.

Ateşböceği, 'Aman Tanrım, o zaman ben öldüm,' diye cevabı yapıştırdı.

O andan başlayarak Çingirdak ve Ateşböceği sadece birbirleriyle konuşmaya başladılar, çünkü birbirlerine sıırıslıklam aşık olmuşlardı. Kendilerine söylenen hiçbir şeyi duymuyor gibiydiler; ortalığı ya da hazineyi toplamakla, gökkuşağı bayrağını taşımakla, Kanca'nın teleskopundan adayı seyretmekle ilgilenmediler.

Peter, 'Gelecekseniz, o zaman, haydi!' diye seslendi ama, periler oralı olmadılar.

Tüysiklet, 'Perilerin ihmal ettiği kişiler ölür!' diye sataştı. Ancak, iki sevgili peri, topu topu hazine sandığının içine atlayıp kapağını arkalarından kulakları sağır eden bir gürültüyle kapattılar. Kıvırcık yeniden açtığında, sandığın içinde hiçbir şey ve hiç kimse yoktu; hatta soğuk irmik muhallebisi bile gitmişti.

İnişin kolay olması gerekiyordu. Soğuk artık o kadar sert değildi. Dağın yamaçları da artık çok kaygan değildi. Aşağılardaki hava o kadar ince olmadığından daha kolay soluyabiliyorlardı. Sağda solda denizci sandığının kalıntılarına, bir bebek arabası tekerleğine, bir şeker maşasına, boş bir kibrit kutusuna rastladılar. Yine de geçmeyi başardıkları her yamaçtan ya da sarp kayalıktan, atlattıkları her tehlikeden sonra, Peter'in

Peter Pan Defîne Avında

daha da solgunlaştığını, yavaşladığını ve bitkinleştiğini fark ettiler. Eton boyun atkısına, boynu kıpkırmızı oluncaya kadar asıldı durdu. Ayağı tökezliyor, takılıyor ve arada da düşüyordu; her seferinde de ayağa kalkması daha uzun zaman alıyordu.

Tüysiklet, çayırli bir çıkıntıya ulaştıklarında, 'Başkan, kampı burada kuralım mı?' dedi ama, hâlâ Düşkünler Ülkesi'nde sürgünde olduğunu, Peter'in onunla konuşmadığını fark etti. Diğerleriyse, bitkinlikten hemen oldukları yere çöktüler. Ancak, Peter başı aşağıda, omuzları çökmüş ve ellerini göğsüne bastırmış olarak ısrarla ilerledi.

'Büyüklerle dolaşmam,' diye mırıldandı, 'büyüklere güvenilmez.' Ancak sesi, meydan okuyan birinden çok, yenilgiyi kabullenmiş birinin sesine benziyordu. Derken, bir kayaya yaslanıp öksürdü, öksürdü ve bacaklarını büküp diz üstü yere çöktü, hâlâ öksürüyordu; sonunda alnı çayırlara düştü ama öksürmeye devam etti. Ta ki, gücü tükenip yanlamasına yere yığılıncaya kadar. . . sonra da çıkıntının kenarında, gözden tamamen kayboldu.

Dağın daha aşağılarında Kaptan Kanca Jas.—isterseniz Tarazzo—bir kuş yuvasını uzun bacaklarıyla sarmış halde oturuyor ve kancasıyla delik açtığı yumurtaların içindekileri emiyordu. Yaşamında ilk kez neşeyle ıslık

çalmaktan kendini alıkoyamadı (halbuki herkesin bildiği gibi ıslık çalmak uğursuzluk getirir).

Uzun bir ot parçasını sağlam elinin iki parmağı arasına yerleştirip üfleyerek, tek notalık bir kuş sesi çıkardı. Aşağılardaki ovada yer yer oluşan anafolar, yabanotlarını hareketlendirdi. Tarazzo, gördüklerinden mutlu, gülümsedi.

Derken, arkasındaki dik kayalığın arasından kayarak inen bir çocuk, haber vermeden arkasından yanaştı ve onu, üstüne iliştirdiği çıkıntıdaki yerinden etti. Bir saldırıya uğradığını düşünen Kanca, yumurtalardan biri hâlâ kancasına takılıyken ayağa fırladı. Ancak çocuğun bacakları ayak bileklerine dolandı ve gözleri yarı kapalı cansız bir beden gibi yere yığıldı.

Kanca'nın, karşısındakinin Peter olduğunu anlamasına ve onu da bir yumurta gibi kancasına geçirmesine fırsat kalmadan, yandan aşağı daha birçok çocuk atlayıp onu çakıl ve toprak sağanağına tuttu. Bir yandan da dervişler gibi bağıryorlardı. *'Dokunma ona!'*

'Bırak!'

'Elini değme!'

'Ona dokunmak yasaktır!'

Dütdüt, *'Sana bakacağım, Peter!'* diye bağırdı ve yanına koştu, *'seni iyileştireceğim!'*

John, kılıcını çekip Kanca'nın üstüne atıldı, *'Alçak, bu senin marifetin değil mi!'*

Korsan, ne karşı koyabilecek ne de neşelenecek haldeydi; öyle şaşırılmıştı ki, *'Ben—'* diyebilirdi.

Peter Pan Defîne Avında

Kaşifler, dizlerinin üzerinde liderlerinin çevresini aldılar. Dütdüt, 'Belki, o incecik gömlekle tipinin altında kalmaktan dolayı yine üşütmüştür,' diye fikir yürüttü.

Dütdüt, Peter'ı kırmızı redingotla örtmeye çalıştı ama Wendy, korku dolu bir çığlık atarak koşup, ceketi onun elinden aldı ve Kanca'ya fırlattı. 'Öldürdün onu, değil mi!' diye bağırdı.

Kanca, 'Ben mi?' dedi.

Dütdüt, Peter'ın alnını yoklayıp ateşine, sonra da nabzına baktı, saçlarını okşadı ve başını göğsüne dayayıp kalbini dinlemeye çalıştı. Sonra da hıçkırarak doğruldu ve duyurdu. . .

'Peter ölmüş!'

Düşler Ülkesi öyle bir titreme geçirdi ki, ufkun üzüntüden bükülmesi adadaki tüm havuz, göl ve koylara yansıdı.

Pan Birliği, Peter'ın bedenini gökkuşağı bayrakla sardı. Ardından gelen korkunç sessizlikle birlikte suçlamalar yeniden başladı.

İkinci İkiz, 'Çok üşüdüğü için öldü,' dedi.

John, 'Senin gibi olmaktansa!' dedi ve kılıçbalığı kılıcının ucuyla, Kanca'nın suratını dürttü.

Wendy, 'Hayır! Boynundaki o atkıdan dolayı. Onun nefesini kesti!' dedi.

John 'Senin atkını!' diye hırladı ve kılıcıyla Kanca'nın yünler içindeki boğazını dürttü.

Tüysıklet, 'Ya da büyüünce ne olmak istediğini düşünmesine neden oldun ve bu da, onu bitirdi!' dedi.

John, 'Hep senin yüzünden,' dedi ve kılıcının ucuyla Kanca'nın göğsüne dokundu.

Birinci İkiz, 'Ya da Kanca olmuş olmaktan o denli nefret etti ki, özellikle ölmek istedi!' diye fikir yürüttü.

John, 'Şimdi mutlu musun?' dedi ve Kanca'nın keme-rinin tokasını dürttü.

Kıvırcık, 'Ya da Kanca onu tuzla zehirledi,' dedi, 'ta-rakla, çizme cilasıyla, çayla, çileklerle, ya da. . . ya da. . .'

John, '. . . aynen Düşler Ülkesi'nin tamamını zehirle-diği gibi,' diye homurdandı.

Kanca bu kez, John'un bir sonraki kılıç darbesini sa-vuşturmak için kenara çekilmeyi akıl etmişti. Dişlerini gıcırdatarak, 'Henüz ölmedi, salaklar,' dedi ve yerdeki küçük bedeni gösterdi.

Bir turnanın yüzerken durgun göl yüzeyini titret-mesi kadar bile olmayan bir kıpırtı vardı. Gökkuşaağı bayrağı, sanki altındaki bir hareketten dolayı çok ha-fif dalgalanıyordu.

John, 'Ama, senin sayende değil,' deyip yeniden dürttü.

Sabrı taşmış olan Kanca, derin bir nefes aldı ve timsah derisinden yapılmış çizmesiyle kılıcı çiğneyip on iki yerinden kırdı. Sonra da, öfkeyle ve sabırsızlıkla, 'Onu zehirlemedim, boğmadım ya da yaşamını elinden almak için onu dolandırmadım,' dedi. 'Onu bin türlü zor-

Peter Pan Defne Avında

luk ve tehlikeden korumadım mı? Buzdan köprüde onu mutlak ölümden çekip çıkarmadım mı? Tamam, bütün bunlar duyduğum büyük bir hayranlık nedeniyle olmuş olmayabilir ama, yine de yaptım. Anlayamıyo musunuz? O fırlamaya gereksinmem vardı! Kendi büyük planım için! Niye hasta edeyim? Hazinemi ele geçirmek için ona güveniyordum! Benim olduğumdan daha çok Kanca'ydı. Kendi benzerimi zehirleyeceğimi mi düşündünüz? Sizi adanın merhametine terk ettiğimde orada değil miydiniz? Ya da sizi kara ve iklim koşullarının elinde ölüme terk ettiğim zaman? Peter Pan'ın işini bitirmek istesem kullanacağım elim bu olurdu!

Ve kancasını önce John'un yüzüne sonra da Pan'e doğru uzattı. Kancasıyla aşağıya, Peter'ın boğazına doğru bir hamle yapınca, soğukkanlı bir cinayete tanık olduklarını düşünen çocuklar, çığılı bastılar. Hatta Tüysiklet, Kanca'ya 'Korkak canavar!' diye bağırdı. Oysa o, Peter'ın boynundaki beyaz atkıyı yakalayıp, çocuğu kendi sağlam elinin ulaşabileceği bir yüksekliğe kaldırıyordu.

İki parmağınızı şıkırdatacağınız kadar kısa bir zaman içinde, beyaz atkı çözülmüş ve Peter düşüp başını yere çarpmıştı ama öldürülmemişti. Kanca, 'Şimdi içiniz rahat etti mi, hanımefendi?' dedi ve çocuklara arkasını dönüp yeniden olduğu yere çöktü.

Dütdüt çömelip Peter'ın kulağına, 'Doktorculuk ve hemşirecilik oynayalım mı, Peter? N'olur oynayabileceğimizi söyle! Ben senin hemşiren olayım ve sen de has-

tam ol; iyileşip bana sonsuza kadar minnettar kal.' Fakat yerde yatan çocuk tınmadı. Dudaklarına düşsel ilaç damlattığında da damlalar ağzının köşesinden sızıp yere damladı. Cildi soğuktu, nefesi de boğazında bir hırıltı halindeydi. Dütdüt, 'Peter, oyunun kurallarına uymuyorsun ama,' dedi, 'mızıkçılık yapıyorsun.'

Birinci İkiz, atılmış kırmızı ceketini yuvarlayıp, sanki içinde Peter varmış gibi, ona sarıldı.

Dolayısıyla kaşifler takımının üyeleri, Düşzirve yamaçlarında, bu kez rüzgar ve kar yüzünden değil de, yerde yatan çocuğun ölmekte olduğu, ölebileceği gibi korkunç bir olasılık yüzünden, yeni bir halka oluşturdular; üstelik bununla nasıl baş edeceklerini bilmiyorlardı.

O gece iki ay çıktı. Dostlarımızı teselli etmek üzere gece yarısı ayıyla birlikte, onun, gözleri üzüntüden morarmış, titreyen bir yansıması denizden yükseldi. Ay-lar, endişeli beyaz yüzleriyle Düşzirve yamaçlarına bakıyor, aşağıdakilerin üzerine ay ışığından yara bantları gönderiyorlardı.

YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

'Yaşına 'Yakışan

Peter'in sözlerini anımsayıp, Kanca'yla tek bir söz bile etmemeye, onun var olmadığını düşünmeye ve Düşkünler Ülkesi'ne göndermeye karar verdiler. Fakat olduğu yerde büzülerek, karanlıkta gözleri parlayarak ve her zamanki gibi, uyumadan oturmaya sürdürdü. Düşmanın ölümünü seyretmek için mi bekliyordu yoksa karanlıkta dağdan inmek zor olacağı için mi, ya da sadece söz dinlemeyi sevmediğinden mi?

John, 'Git buradan,' dedi, 'Sürüldün. Kurallar böyle. Gitmen gerekiyor.'

Kanca, 'Kimin kuralları?' dedi, 'Siz gidin. Buraya ilk ben geldim.'

Wendy, 'Neyi bekliyorsun, Peter'ın ölmesini mi?' dedi.

'Olabilir.'

John, suratını asıp küskün bir tavırla, 'Sadece mızıkçılar kurallara uymazlar,' dedi ve adamla bir tek laf bile etmemeye yemin etti—yani, yanıtlanması gereken bir soru kafasına takılıncaya kadar. 'Zaten, senin dediklerine de inanmıyorum ya. Buraya gelmeden önce bir öğrenci değil de bir korsan olduğunu sanıyordum. . . "Yedi denizin gelmiş geçmiş en kan içici korsanı olan Karasakal'ın lostromosu" olduğunu duymuştum! Bize söylenen buydu.'

'Hıh! Kuru iftira. Düşmanlarım tarafından çıkarılmış bir dedikodu. Asla kimsenin emrinde çalışmadım! Kanca, modası geçmiş bir teknenin beşten öteye sayamayan sığanının emrine neden girsin ki? Karasakal'ın, eski okul boyun bağını kuşanmak bir yana, Eton sözcüğünü yazabileceğinden bile kuşkuluyum. Ben onu gemimin boyası dökülmüş yerlerini boyatmak için bile gemime almazdım.'

John, olabildiğince kibirli ve küçümseyen bir tavır takınarak, 'Bir de, senin şu iğrenç kafadarlar şimdi nelerde?' diye sordu ama, aslında içten içe bunu bilme-yi çok istiyordu. (John, kendisi de korsanlığa imreniyordu ama, daha çok çalıp çırpamak ve öldürmek kısmı için.)

Kanca, 'Savaşta üstlerine düşeni yapmaları için izin verdim,' dedi, 'her erkeğin yapması gerektiği gibi. Baş-

Peter Pan Define Avında

langıçta bana kartpostal atıyorlardı; Belçika ve Fransa'dan. Derken, unuttular herhalde. Kartpostalların arka arkası kesildi. Eğlenmekten başlarını alamıyorlardı sanırım. Galiba savaş ganimetleri ve yağmalarla vakit geçirmekle pek meşguldüler; ellerine geçirdiklerini pastalara ve Fransız dilberlerine harcayarak. . . *Kara Bayrak*taki sıkıcı hayata geri dönmeye hevesli değiller herhalde.'

Wendy, başıyla onaylayarak, 'Ben de öyle düşünmek istiyorum. . .' dedi, 'kardeşim Michael aklıma her geldiğinde.' Kısacık bir an göz göze geldiler ve o kadar bir sürede bile, ikisi de birbirinin ne demek istediğini çok iyi anladı.

John, damarına basarcasına, 'Anladığım kadarıyla, sen gitmemişsin ama savaşa,' dedi.

Korsan ona öldürecekmiş gibi bir bakış attı ve fısıltı halinde ama, bir denizaltı akıntısı kadar derin ve soğuk bir ifadeyle kükredi, 'Şuradakinin sayesinde, ÇÜRÜĞE ÇIKARILDIM!'

Hemşire Dütdüt, korkulu bir telaşla, 'Şşş!' dedi, 'Bırakalım da Peter uyusun. Uyku insana iyi gelir. Uyku harikalar yaratır.'

Yirmi yıldır uyuyamayan Kanca, tatsız ve acı bir gülümsemeyle sırtını döndü ve yününü üstüne çekti.

Kıvırcık, birden ayağa fırladı. 'Peter'a gereken uyku değil, bir doktor!' diye çaresiz bir biçimde bağırdı, 'Gerçek bir doktor!'

Dağda, üstünde durdukları çıkmadan Düşler Ülke-

si'nin sonsuzluğuna, çorak, vahşi alanlarına bakarken, böyle bir karmaşanın içinden nasıl olup da bir doktor bulup çıkaracaklarını düşündüler. Doktorlar, antiseptik havuzlarında, pürüzsüz, temiz muşambalarda ya da kolalı örtüler üzerinde ürerler. Düşler Ülkesi onların doğal bulunma yerlerinden değildir. Yine de Kıvırcık bir tanesini nerede bulabileceğini biliyordu; çenesini tutuşundan belli oluyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra, korsanın yapağısı altında çöküp kaldığı yere gitti. İki elinin birden parmaklarını Tarazzo'nun giysisinin kol ağzına geçirdi ve 'Sor bana,' dedi, 'bana şimdi sor.'

Tüysıklet yay gibi atıldı. 'Hayır, Kıvırcık, dur!'

'Haydi, sor bana, Tarazzo.'

Ne olup bittiğini anlamayan diğer çocuklardan, endişe ve sorgu dolu gürültüler, bağırışlar yükseldi. Kanca, Kıvırcık'a ürkütücü bir bakış atıp kolunu kurtarmaya çalıştıysa da, Kıvırcık ona bir teriyer köpeği çevikliğiyle asılmıştı. 'Sor bana, Kanca. Büyüyünce ne olmak istediğimi sor.'

Tüysıklet, Kıvırcık'ı tutup çekmeye çalışarak, 'Fakat, Kıvırcık!' diye itiraz etti, 'Ne yapmakta olduğunu bir düşün! Benim gibi mi olmak istiyorsun—benim gibi bir erişkin mi? Asla eve dönemeyecek olan benim gibi? Benim için Kükreyici olmaktan başka bir şey kalmadı. Sen de mi Kükreyici olmak istiyorsun, Kıvırcık?'

Kıvırcık yutkundu, korsanın hem kolu hem de giysisi olan yağlı yün yumağını daha da sıktı. Tarazzo'nun yüzü acıyla gerildi ve, 'Arkadaşını dinle, Kıvırcık oğlum. Kuk-

Peter Pan Defîne Avında

ku-rii yaşayacak olursa sanıyor musun ki sana teşekkür edecek? Diğerlerini kovduğu gibi seni de tersleyecek. Birliği'nde erişkinlerle uğraşmak istemiyor.' Adamın gözleri gece karanlığında sıvılaşmış gibiydi. Gözlerinin içinde, yıldızların yansımaları yerine, yumurta kabuklarından çıkan kıvılcımlar ve zerreler uçuşuyordu. 'Velet geberiyor, Bay Kıvırcık. Pan'i kurtaracak bir şey kalmadı artık. Eh, ama ben kim oluyorum da seni kendi seçtiğin sondan vazgeçirmeye çalışıyorum? O zaman, söyle bakalım Kıvırcık oğlum, büyüünce sen ne olmak—'

Kıvırcık, parmaklarını neredeyse Kanca'nın kemiklerine kadar geçirerek, 'Doktor!' diye onun sözünü tamamladı. Zehir, giysinin kumaşına öyle sinmişti ki, zaman Kıvırcık'ın narin cildinin nefes deliklerinden içeri sızdı ve Düşler Ülkesi'nin tüm çocukluk büyüsunü öldürdü. Kıvırcık, yumrukları tarazlanan yünlerle dolduğça, kafasının içindeki kıvılcım ve maytapların vızıldayarak boşalıp gittiğini, onların yerini akıl ve mantığın donuk ışığının doldurduğunu duyumsadı. Burnuna kloroform ve merhem kokuları gelmeye başladı. Beyaz önlüklerin, kolalanmış hayaletler gibi önünden geçtiklerini görür gibi oldu. Cepleri, enjeksiyonlar, termometreler ve spatülalarla tangırdamaya başladı. Kıvırcık, doktor olmayı o kadar çok istedi ki, deri değiştiren bir hayvan gibi hemen orada, gözlerinin önünde, battaniyeden bozma paltosundan ve hatta kıvırcık, gür saçlarından soyundu. Büyüme ağırları korkunçtu ama, dişini

sıktı ve Tarazzo'yı tutan parmaklarını bırakmadı.

Büyüdükçe de nasıl bir doktor olduğunu—ne de olsa, bir zamanlar doktordu—ve Düşzirve keşfinden önce Fotheringdene'deki günlerini anımsamaya başladı. Sırasıyla tıp fakültesindeki öğrenciliği ve Fotheringdene Belediye Hastanesi'ndeki günleri gözünün önüne geldi. Bütün bu zaman boyunca Tarazzo'nun hem kolu hem de giysisinin yünleri ellerine dolandı durdu. O kadar ki, çelik kancası ve timsahın kolunda açtığı yaralar ortaya çıktı. Tarazzo, kanları donduran bir haykırıyla ayağa kalktı ama, kendisinin artık Doktor Kıvırcık Darling, MD MRCS'den uzun olmadığını fark etti.

Kıvırcık, 'Canınızı yaktıysam özür dilerim, efendim,' dedi (artık bir doktor olduğu için herhangi birisinin acı çekmesine dayanamıyordu) ve silkelenip ellerindeki kırık yün parçalarından kurtuldu; onlar da yere, korsanın timsah derisinden yapılmış çizmelerinin dibine döküldü. Çocuklar, içgüdüsel olarak Kıvırcık'tan uzaklaştılar. (Doktorlar da, soğuk elleri ve korkunç yazılarıyla, neredeyse korsanlar kadar korkutucudur. Ayrıca, ziya-retinize sadece dost edinmeye mecaliniz olmadığı zaman gelirler.)

Doktor Kıvırcık cebinden stetoskobunu çıkartıp Peter'in yanına çömeldi ve duraksayan kalp atışlarını dinledi. Periler ülkesinin, kendi kendisiyle tuttuğu bir savaşın sesine benziyordu. Sonsuz çocukluğun ölmekte oluşunun sesiydi; gittikçe ölüyor, ölüyordu.

Fakat, açıkça bir başka şey daha duydu. Kendi kılıç-

Peter Pan Define Avında

balığından yapılmış kılıcının ucunu kırıp neşter olarak kullandı (kocaman, soğuk ellerinde kılıç ne kadar da küçük kalmıştı) ve Peter'in tam kalbinin üzerinde küçük bir kesik açtı. Sonra da şeker maşasını kullanarak içeriden, ince uzun, kurumla lekelenmiş, gri bir şey çekiپ çıkardı. 'Sanırım sorunun nedeni buydu,' dedi.

Vaktinde Cadogan Meydanı'nda Wendy soğuk algınlığının son hapsirliğinde bir mendil kullanmış ve sonra da onu elbisesinin kol ağzına sıkıştırmıştı—erişkin bir kadının, bir kız çocuğunun elbisesinin yanına tikiştirilən mendili. Ve o mendilde de, Wendy her ne kadar farkında olmasa da bir şey vardı; bir tutam Londra sisi!

Peter Düşsel Orman'da, yüzündeki bir parça kanı bu mendille silerken işte bu tutamı içine çekmişti ve o da kendine, Peter'in kalbi dolaylarında bir yer bulmuş ve gün geçtikçe daha çok sıkıştırır olmuştu.

Düşsel Orman'ın yanması, geminin parçalanması, cadıların dokunması, düşman peri ordusunun ezici ağırlığı Peter Pan'a bir şey yapmamıştı; hatta ne açlık, ne de soğuk, ne Tarazzo'nun tuzu ne de onun kışkırtıcı sözleriydi Peter'i öldüren; Peter Pan'ı ölümün eşiğine kadar getiren Kanca'nın—Düşler Ülkesi'nin tamamını kavurmuş olan—küçük zehir şişesi bile değildi. Sadece bir tutam Londra sisiydi.

Dr. Kıvırcık, zorlanarak ayağa kalktı; bu da erişkinlere özgüdür. 'Gel, Tüysıklet,' dedi, 'gitme zamanımız geldi.' Cerrah neşteriyle havada kendisine bir kapı kesip, adımını attı ve sürgüne doğru yürüdü.

Kanca, hâlâ kemiğine kadar soyulmuş olan bir kolunu sıkı sıkıya tutarak, 'Nereye gidiyorsun?' diye sordu.

Kıvırcık, sakın sakın, 'Kuralı çiğneyip büyüdüm,' dedi, 'Tanıdığım bazılarının aksine, oyunda mızıkçılık yapmam. O kolun için uyumunu salık veriyorum, Tarazzo. Hemşire Dütdüt'ün de dediği gibi, uyku her derde dermandır. Uyku ve zaman.' Bunu dedi ve Tüysıklet'i de çekerek, iki ayın ışıkları altında dağın yamacından aşığıya gürültüyle kayıp gitti.

Peter Pan, derin derin iç geçirdi; peşinden daha da derin bir nefes aldı ve kalkıp oturdu. Küçük ellerinden birini yüreğine bastırıp yaşamın yeniden damarlarına akmaya başladığını duyumsadı ve kafasını geriye atıp öttü:

'KUK-KU-Rİİ-KUU!'

Sağlığına kavuşan Peter Pan'ı görmek bir harikaydı. Taklalar atıyor, amuda kalkıp ellerinin üzerinde yürüyor ve bir dağ keçisi çevikliğiyle, bir kayadan ötekine atlıyordu. Hatta (artık bir korsan olmadığı ve ılık çal-

Peter Pan Define Avında

mak konusunda batıl inançları olmadığı için) ıslıkla yakınlardaki tüm dağ keçilerini topladı ve arkadaşlarını onların sırtına bindirdi. Düşürme'nin yarlarından atlaya zıplaya, kolaylıkla inip, eteklerindeki çorak ovaya ulaşmalarını sağladı. Rafadan Kafadan, üstünde oturduğu duvarından aşağıya atlarken bile bu kadar zevk almamıştır. Sakatlanan Tarazzo çok gerilerde kalmıştı; Pan Birliği'ne göre bir miskin hızıyla ilerliyordu ve kimse onu dert etmiyordu.

Artık kimse Peter'ı züppe bir korsan olarak göremezdi. Tarazzo'nun vaktinde taraya taraya parlattığı bukleleri şimdi karışmış, keçeleşmiş, dikleşerek vahşi bir görünüm almış, saç rengi de güneşin etkisiyle açılmıştı. Kelebekler, gömleğinin parlak renklerine üşüşüyorlar, kanatlarından uçuşan polenler Peter'ı hapşırıyordu.

'Hapşırduğım her sefer,' diye böbürlendi, 'Çin'deki astrologlar sabun köpüğü renginde yeni bir gezegen saptıyor!' Bunu deyip burnunu silmeye kalkıştı ama, Wendy mendili hızla elinden kaptı. Peter gülmekle yetinip burnunu gömleğinin koluna sildi. Sonra da Habeş maymunları hakkında kaba bir şarkı uydurdu. Hepsisi, sesleri yettiğince bağıra bağıra ona eşlik ediyordu; yamaca yaslanmış gibi duran çam ağaçlarının ucuna kadar şarkı söyleye söyleye indiler.

Bir tek Wendy dışında; o söylemedi. Mendili iki eliyle sıkıca tutmuş, teselli edilemez bir biçimde ağlıyordu. Diğerleri şarkı söylemeyi kestiler—'Ha-bir-ha-

beeş-may-mu-uuu-nuu!—ve ona bakmaya başladılar. 'Hep benim kabahatim!' diye ağlıyordu, 'Peter'ı öldürüyordum ve hepsi de aptal bir hapsirlik yüzünden!'

Fakat Peter 'olsaydı' ya da 'olabilirdi' gibi şeyleri dert edinmiyordu. Hatta Düşzirve'ye yaptıkları keşif gezisi sonrasında ellerinde bir hazine kalmamış olmasına da aldırmıyordu; define avı her zaman definenin bulunmasından çok daha eğlenceliydi. Zaten ne dileyebilirdi ki, sahip olduklarından başka; dostlar, özgürlük, serüven ve çocukluk? Wendy yine de mendili, eriyen buzlardan meydana gelmiş küçük bir derenin buz gibi sularında yıkadı (sisin kalmış olabileceği korkusuyla) ve kuruması için elbisesine iğneledi.

Mendil, bir zamanlar bir erişkin olan Wendy Darling'e ait olduğu için de bazı şeyleri anımsamaya başladı. Cadogan Meydanı'nı ve Jane adlı küçük bir kızı, bakkal faturalarını ve çamaşır günlerini, hayır kurumu etkinliklerini ve bir kocayı, dişçi randevularını ve Salı günleri çöp sepetini dışarı çıkarışını. Aynen Londra'dayken gördüğü Düşler Ülkesi rüyalarıyla huzurunun kaçması gibi, şimdi de ev hakkında gördüğü rüyalar kafasının çevresinde dönüp duruyor ve onu huzursuz ediyordu; Peter'ın çevresinde dönüp duran kelebekler gibi.

Kelebekler ve pervaneler!

Çamlardan aşağı iniş, önceki seferden daha hoş değildi. Böcekler onları ısıyor, parmakları ve dizleri zank yüzünden birbirine yapıyor, üzerlerine çam iğ-

Peter Pan Defne Avında

neleri batıyor ve ağırlıklarını taşıyamayan ince dallar kırılıyordu. Ecel perisinin bağırsı çığırışlarını, yaygalarını andıran ani bir feryat, ağaçlardaki zamkın gevşeyip dağılmasına ve çevreye yayılmasına, pervane yuvalarının ve kozalakların yerlerinden kopup yuvarlanmalarına neden oldu. Çocuklar tutunabildikleri kadar tutundular. Sonra Peter, önüne ardına hiç bakmadan kendini boşluğa fırlattı ve geride kalanlar da dengelelerini yitirip ağaçlardan aşağıya düştüler.

Alt dallar, onları tutmaya pek gönüllü değillerdi—altlarında sadece, günlerdir pusuya yatıp bekleyen Kükreyiciler'in geldikleri ağlar vardı.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Sonuçlar

Kuralı çiğneyip büyümüş oldukları için Peter'ın Düşkünler Ülkesi'ne sürgüne gönderdiği ve ona karşı büyük bir nefret besleyen bütün çocuklar, sonunda onu ele geçirmişlerdi.

Kükreyiciler, yamaca yaslanan koca çam ağaçlarının gövdelerine tutsaklarını bağlayıp tüm sabahı sırf eğlence olsun diye onlara çam kozalakları atarak geçirdi. Bu arada, Peter Pan'e ne yapacaklarını ve onu nasıl öldüreceklerini de tartıştılar.

'Asalım!'

'İp yok.'

Peter Pan Defne Avında

'Vuralım!'

'Tabancamız da yok.'

'O zaman, kafasını keselim!'

'Ya da diri diri gömelim.'

'Taşlayalım.'

'Ya da gözlerini oyalım.'

Peter, gözlerinde bir gülümseme pırıltısıyla, 'Ne yaparsanız yapın ama beni yeter ki yaban gülü tarlasına atmayın!' dedi. Bir zamanlar Wendy ona Tavşan Kardeş masalını ve böyle bir durumdan hileyle nasıl kurtulduğunu anlatmıştı.

Ancak, Kükreyiciler aldanmadılar. Tavşan Kardeş masalını onlar da biliyorlardı; aslında her biri onun dizinin dibinde oturan mutlu birer küçük Kayıp Çocuk'ken o masalı bizzat Peter'in ağzından dinlemişlerdi.

İkizler, Kükreyiciler'in, bir gemide değil de karada olduklarını unutup Peter'in boğulduğunu sanacaklarını umarak, 'Kalasın üstünde yürütüp denize atın!' diye önerdi.

Kükreyiciler buna da aldanmadılar.

Peter'in başına öyle bir şey gelmeyecek kadar gözü pek olduğunu bilen John, 'Korkutup ödünü patlatın!' dedi.

Ancak, Kükreyiciler yine aldanmadı.

Wendy, 'Gelin, hepinizin annesi olayım,' dedi. Bu, aslında onları kandırmak için söylenmemişti. Tamamıyla yüreğinin iyiliğinden dolayı yaptığı dürüst bir öneriydi. Ancak, şaşılacak şey, Kükreyiciler de anneleri olmasını

istemiyorlardı. Öfke ve düş kırıklığıyla dolu oldukları için, annelerin de Peter Pan kadar kötü olduğuna inanıyorlardı.

En yaşlıları, 'Kum bataklığı işimizi görür,' dedi ve diğerleri de katıldılar.

'Oraya atıldıktan sonra geriye ondan hiçbir şey kalmaz.'

'Topunu birden atalım.' Akla gelebilecek hiçbir sözcük bu cezayı hafifletemezdi; Kükreyiciler, Peter ve dostlarını bataklık kumuna atacaktı.

Dütdüt, 'Yargılanmak istiyoruz!' dedi (anımsarsanız, bir zamanlar yüksek mahkeme üyelerindendi). Ancak, şimdi bulunduğu yerde adalet ve hukuk geçerli değildi. Kükreyiciler'in ellerinde, silah niyetine kullandıkları ve adamotu, hacı otu ve yaban kızılıcığı çalılarında koparttıkları dallar vardı ve çocukları bunlarla dürterek idam yerine sürdüler.

Yolları pek uzak değildi. Yürüdükleri süngerimsi patikanın iki yanındaki bataklık çok yavaş bir biçimde hava kabarcıkları yutuyor ve fokurduyordu. Koyu vişne renginde çürümüş yosunlardan oluşan bir halı, kuşkulanmayanları ve eceli gelmiş olanları üstünde dolaşmaya davet ediyordu. Düşzirve'nin sırtları hâlâ tepelerindeydi ve doğu semalarını kapatıyordu. Kükreyiciler, çocukların ceplerindeki her şeye el koydular. Gökkuşağı bayrağını ayaklarıyla çiğneyip pis bir tomar haline getirdiler ve sonra da hepsini bataklığa doğru ittiler.

Peter Pan Define Avında

Peter, 'Bana bir kılıç verin ve hepinizle tek başıma dövüşeyim!' dedi, 'Yoksa çok mu korkaktınız?'

Ancak, Kükreyiciler yiğitlik ya da gurur gibi konulardan etkilenecek gibi değildi. Olabilecek en son soy-luluk kırıntıları da sürgüne gönderildikleri anda ölmüş-tü. Bu kendi suçları değildi ya, çocukluğun tüm zarafeti onları terk etmiş ve iriyarı, hantal ve kemikli bırakmıştı; adalete ya da onura niye pabuç bıraksınlardı ki? Tutsaklarını sırtlarından bataklığa doğru ittiler.

Sınıra ulaştıklarında, en uzunları, 'İlk kim gidiyor?' diye sordu.

Peter, 'Ben,' dedi, 'daima.' Göğsünü şişirdi, başını arkaya attı ve uzun bir adım atıp bataklığın üstüne doğru yürüdü. Hastalığı yüzünden kilo vermişti. O kadar hafifti ki, bataklık yüzeyinde bir girinti bile oluşturmadı. Yüzünü cellatlarına dönüp 'Bana son dileğimi sormak zorundasınız!' dedi, 'Arkadaşlarımı özgür bırakmanızı istiyorum. Onlar size hiçbir kötülük yapmadı.'

Kükreyiciler, kemikli omuzlarını, sarkan kulaklarının hizasına kadar yükseltip silkelediler. Ağzı laf yapan biri, 'Senin arkadaşın olan da. . .' dedi ve ardını getirmeydi. 'Ayrıca, dilek falan da yerine getirmeyiz. Dilekler perilerin işidir.'

Pelteleşmiş toprak, Peter'in çıplak ayaklarını yavaş yavaş, tedbirle emdi ve tadını beğendiğine karar verince de parmaklarını ve topuğunu kapladı.

Yukarılardan bir yerden, 'Sonuçlar! Sana söylememiş miydim?' diye bir ses geldi. İri, yamuk çam ağaçla-

rının üst ucundaki bir kaya çıkıntısı üzerinde duran Tarazzo'nun dağınık silueti, kancalı eliyle Peter'ı gösteriyordu. *'Sana ne demiştim, kuk-ku-rii? Her eylemin sonuçları olur!'*

Kızıl çamur, Peter'ı ayak bileklerine kadar yutmuştu. Kıpırdamadan dengede kalmak için kollarını yana açtı. Bir Kükreyici, John'u da kızıl çamur halıdan içeri itip peşinden de Wendy'ye bir dirsek attı.

Pan'in yüzünde korkunun zerresi yoktu; sadece Kükreyiciler'in başlarına gelenler hakkında bu kadar kötü düşüncelere sahip olmalarından duyduğu şaşkınlık vardı. *'Hepiniz kurala uyacağınıza ve büyümeyeceğinize yemin etmişsiniz. Madem sürülmek istemiyordunuz, o zaman neden büyüdünüz?'*

En kaba görünüşlüleri, *'Zehirlendik, di'mi?'* dedi, *'İki yüzlü bir reisin sahtekarlığı yüzünden.'* Sonra da elindeki dalı Pan'in kafasına doğru savurdu ama tutturamadı. Peter'ın yüzündeki kırgın kınama ifadesi, en sert yüreği bile yumuşatırdı ama. . . Kükreyiciler'in yürekleri yoktu ki, yumuşasın.

Wendy, *'Peter size ihanet etmedi!'* dedi ve, *'Sizi kandıran adam işte şurada!'* diye yukarıda duran Kanca'yı gösterdi. *'Büyümenize neden olan odur! Kanca olmasaydı, siz de Peter gibi hep çocuk kalırdınız! Ve haftanın altı günü uçarak gidip gelir, annenizi istediğiniz gibi görür, verdiği sözleri tutabilir ve define avına katılabilirdiniz!'* Kızıl bulamaç, giysisinin eteklerine ulaştığında iğrendi ve elinde olmadan cıyıkladı. Pe-

Peter Pan Define Avında

ter şimdiden beline kadar batmıştı ve ellerine çamur bulaşmaması için artık kollarını yukarıda tutuyordu.

'Kanca mı?' Kükreyiciler'in kafaları bu addan dolayı karışmıştı. 'Kaptan Kanca mı?' Daha doğmalarından önce bir timsah tarafından yutulan hain bir korsan hakkında kendilerine Wendy Ev'i'nde anlatılan öyküleri anımsadılar. 'O Kanca d'iil. O sirkçi adam!'

'... marazlanan adam.'

'... tarazlanan adam.'

Her biri de dağın yamacındaki adamı tanıyordu; ama Kanca Jas. olarak değil de, sadece karşılaşp tartışıklarında marazlanan adam olarak.

Göğsüne kadar batağa saplanmış olan Peter, 'Wendy haklı. Düşler Ülkesi'ni zehirleyen odur!' diye bağırdı, 'Anlat onlara, Kanca! Yelek cebindeki zehir şişesinin kırıldığıını ve akan zehirin timsahı zehirlediğini anlat!—onunla birlikte Koy'u da zehirlediğini!—Zaman'ın içeri sıvışmasına olanak yaratıp Kayıp Çocuklar'ı Kükreyiciler'e dönüştürdüğünü anlat!'

Kanca bir kahkaha atıp Peter'a son bir reverans yapmak için eğildi—yaltaklanan bir uşak gibi değil de zafer kazanmış birinin aldığı alkışlar karşısında eğilmesi gibi.

Kükreyiciler'in hepsi de tarazlanan adamla karşılaşmıştı. Bazıları yağlı yünlerin ellerine değdiğini ve 'Büyüyünce ne olmak istiyorsun, oğlum?' sorusunu yanıtladığını anımsadı. Hiçbiri şu ana kadar dile düşmüş Kaptan Kanca James ile karşılaşmış olduğunu düşünmemiş-

ti. Kaptan Kanca James, Kükreyiciler'in ellerindeki dalları bırakıp, bir dalganın dönmesi gibi hep birlikte ona doğru koşturmaya başladıklarını gördü. Kendilerine o adın verilmesine neden olan ve yavaş yavaş yükselen kükremeleriyle koşuyorlardı. 'Kañca! Kanca! Kanca! Kanca!' diye bağırıp—yamaca ulaşınca—ağaçlara tırmanmaya başladılar. Birkaç dakika sonra tırmanıp onun olduğu yere ulaşacaklardı. Sol elinin parmaklarını ağzına götürdü ve. . . ıslık çaldı.

Kükreyiciler'in tırmanışlarını duraksatan, bataklık kumunun, içindekileri hevesle emmesini yavaşlatan, ür-kütücü bir ötüştü. Ovadaki süpürge ve yaban otları anafolar gibi çalkalandılar; aşağıya bakan Kükreyiciler, gördükleri karşısında sarsılıp gerilediler. On iki aslan ve bir ayı ailesi, üç kaplan ve bir pars, midilliler, bir puma ve bir okapi, sahiplerinin çağrısına koşuyordu. İçgüdüleri, bataklığa düşmeden ilerleyecekleri yolu bulmalarını, sadakatleri de, Büyük Tarazzo'yu tehlikeye kurtarıp düşmanlarını boğma görevini anımsamalarını sağlıyordu.

Kükreyiciler dağıldı—her biri kendi başının derdine bakmak için—ganimetlerini düşürüp gökkuşağı bayrağını attılar. Bir havai fişegin patlaması gibi, beş saniye içinde kayboldular. Hayvanların bazıları onları kovalamaya çalıştı, diğerleri de durup havayı kokladı. Bazıları, kendilerini çağırان sahiplerine ulaşmanın yolunu bulmak için sağa sola giderek ortalıkta dolandı. Ayıların dik-katleriye, ağaçlardaki kovanlar yüzünden dağılmıştı.

Peter Pan Defîne Avında

Bu arada John diz kapaklarına, Wendy beline kadar çamura batmıştı. Peter'in çenesi epeydir emici çamurun içindeydi. İkizler, Kükreyicilerin attığı dallardan birini alıp ona ulaşabilmek için gözlerini karartabildikleri kadar eğildiler. Fakat, tam o sırada, hemen gözlerinin önünde son bir derin nefes alan Peter batıp gözden yitti. Kaygan kızıl yosun yüzeyinde açan rezene gibi görünen iki soluk elinden başka bir şey kalmamıştı.

Dal da ona kadar yetişmiyordu!

'PETER!'

John, 'Şu diğer dalı da bana verin!' dedi, 've kenara da çok yanaşmayın!'

Ancak, John'un uzattığı dal da Peter'a ulaşmıyordu.

Wendy, 'Bana da bir tane verin!' dedi, '. . . Sen de John, kıpırdama yoksa daha hızlı batarsın!' İkizler John'a bir dal daha attılar ve o da onu Wendy'ye geçirdi ki, kollarının yetişebildiği kadar uzanıp dalın ucuyla Peter'ın ellerine değsin.

Dalın dokunuşunu fark eden soluk eller onu kavrayıp yumruğa dönüştü. Sonra Wendy Peter'ı, John Wendy'yi, İkizler de John'u çektiler. Önce kırmızı karga tüyü, sonra bakır rengi yapraklar, sonra da kahverengi çamur ve parlak mavi gözler yavaş yavaş gün ışığına çıktı.

Tıpkı, kışı izleyen baharın gelişi gibi.

Dev Şalgam öyküsündeki gibi Peter'ı (ve öteki ikisini de) çekip katı toprağa çıkardılar. Dostlar çetesi, hem

kendilerini hem de birbirlerini vişne rengi bataklık kumunun korkunç pençelerinden kurtarmıştı.

Soluklanarak, öksürerek, tükürerek ve giysilerinin arasında kalan çamurlardan yakınarak, aralarındaki dallardan ayırt edilemez bir halde toprağa sırtüstü serilip, üstlerindeki gökyüzüne güldüler. Gökkuşağının parçalanmış ve ıslak parçalarıyla birlikte, ne güzel bir gökyüzüydü!

Derken, gökyüzüyle gözlerinin arasına, bir ayının meşin düğmeye benzer burnu girdi. Çamur dolu kulaklarına, bir sonraki yemeklerini tartışan aslanların homurtuları geldi. Onları parçalamak için yaklaşan yirmi değişik hayvanın nefesinin sıcaklığını yüzlerinde duyumsadılar.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kırmızı Ceket

Eğer zaman Düşler Ülkesi'nde gerçekten duruyor olsaydı, orada zaten hiçbir olay olmazdı. Bir aslanın açık ağzı, hiçbir zaman kapanıp da avını ısırmasdı. Bir ayı, açlıktan kudursa bile, aynen bir müzede sergilenen doldurulmuş bir ayı gibi hareketsiz duruyor olurdu. Ancak, zaman Düşler ülkesinde hiçbir zaman o kadar durmadı; hatta daha önceleri bile. Düşler Ülkesi'nde her zaman bir şeyler olmuştur. Bunlardan bazıları harika olabilir ama bazıları da, ne yapalım, son derece öldürücüdür.

İki saniye sonra kedigillere yem olmuş olurlardı. İki

dakika sonra ise geride sadece kemikleri kalırdı. Bir kere çocukların sayısı onlardan azdı, ama zaten aylardan biri bile hepsine yeterdi. Üstüne üstlük tam beş tanesi birden, bir zamanlar sirk ringindeki gibi ritim tutarak,—1-2-3, 1-2-3—kırıtarak yaklaşıyordu. Aslanların sıcak nefesleri, tavşan ölüsü kokuyor ve pumanın iğne gibi keskin dişleri arasında bir kuşun kemiklerinin kalıntısı görünüyordu. Başlıklarından hâlâ sorguçlarının yanmış koçanları sallanan midilliler bile, çevrelerinde tepinin duruyor ve bir yere kaçmalarını engelliyordu.

Wendy olup biten her şeyin bir kâbus olduğunu ve her an çekip gideceğini düşünür gibi yaptı.

İkizler, anneleri düşünerek, onlardan birinin şimdi gelip de bu oyuna son vereceğini hayal etti.

John, bir seferinde—çok önceleri, henüz erişkin olduğu günlerde—yastığının altında bulduğu tabancayı anımsadı ve keşke onu yanımda getirmiş olsaydım diye düşündü. . .

Fakat, Birinci İkiz kırmızı ceketini de düşündü. Dağdan, kollarını beline doladığı ceketle inmişti. Şimdi te-laşla çözüp havaya fırlattığı redingot, pençesiyle aşı-ğaya doğru bir hamle yapan bir ayının tırnaklarına ta-kıldı. Hayvanın ondan kurtulmak için çırpınıp durması aslanları kışkırttı; yağmur gibi salyalar saçarak ceke-tin üzerine atıldılar. Renk körü olduklarından kırmızı onlar için bir şey ifade etmiyordu ama, redingotun parçalanması ve sırma ve düğmelerinin güneş ışığında pırıl pırıl parlaması onları daha da kızıştırıyordu. Arka

Peter Pan Define Avında

ayaklarıyla çocukların üzerinde tepinen vahşi hayvanlar, redingotu kapışmakla uğraşmaya başladılar.

Ancak, kırmızının Peter için bir anlamı vardı. O gökyüzüne bakmaktaydı ve kırmızı artık onun için o kadar büyük bir anlam taşıyordu ki, ciğerlerini paralarcasına bağırmaya başladı: 'KIRMIZI! KIRMIZI! KIRMIZI! KIRMIZI! GÖRÜYOR MUSUNUZ? KIRMIZI!'

Gökyüzünden, daha önce de görmüş oldukları bir renk cümbüşü yağmaktaydı. Bir peri konfetisi. Bir avuç dolusu, bir kucak dolusu, bir küvet dolusu, bir araba dolusu, kürek kürek peri. Bir peri seli geliyordu.

Hayvanlar şaşkın şaşkın yukarıya bakıp, bu tuhaf güzellik yağmurunu pençeleriyle savuşturmaya çalışırken, çocuklar sıvışıp bataklığın sazlıkları arasına gizlendiler. Böylece, mavi peri ordusu kırmızı ceketin üstüne çullanınca, aynı zamanda hayvanların da üstüne yığılmış oldu. Böyle bir saldırı karşısında ne pençeler ne de dişler işe yarardı. Avlarını kapmaya çalışan ağızlar, hemen sivri perilerle dolup kıpırdamaz oldu; patiler de kısa zamanda yere mihlandı. Bir peri holligan ordusu, ayıların, aslanların, kaplanların, parsların ve başka hayvanların üstünü öyle bir hızla örtmüştü ki, artık ortada ne bir bıyık, ne bir kuyruk, ne de bir kulak vardı.

'Bırakın onları!'

Tarazzo bir yolunu bulmuş, kah atlayıp zıplayarak, kah emekleyerek, yolun geri kalanında da kayıp düşerek, kayalardan aşağıya inmeyi becermiş ve Düşziri-

ve'nin eteğine varmıştı. Birkaç dakika içinde dibe ulaştıktan sonra (yamuk, koca çam ağaçları yine de yapacağı yapmıştı) çatışmanın olduğu yere koşmaya başlamıştı. 'Bırakın onları! Kov şunları, Pan! Hayvanlarıma yardım et!'

Adeta bir çekirge sürüsü gibi tutsak hayvanların üzerine üşüşen perilerden, titrek, kıpır kıpır, çıtırdayan bir ağ oluşmuştu. Bunlar Mavi Hizip üyesi perilerdi ve biraz önce Kırmızılara karşı büyük bir zafer kazandıklarını sanıyorlardı. Bunu tek bir akılla düşünüyorlardı—bir karınca kulesindeki karıncaların tek beyinle hareket etmeleri gibi. Ve bu tek akıl onlara, kırmızı aşığı karşıtlarının canı çıkmadan, onları bırakıp gitmemeyi söylüyordu.

Tarazzo, elindeki hazineden çıkan kayık küreğini havada sallayarak dağın dibinden koşup geldi. O geçerken, adamotları ve yaban kızılıcıkları, sanki çok geç, çok geç dercesine sataşıp duruyordu. 'Bırakın onları, haşarat kılıklılar! Nefes alamıyorlar! Kıpırdayamıyorlar!' Sonra da perileri elindeki mavili yeşilli kürekle küreyip, küçük bedenlerini havaya savurmaya başladı. Ancak, çocukları enkaz altında kalmış bir anne ya da baba bu küreği böyle çılgınca kullanabilirdi. Hiçbir yararı yoktu; havaya fırlattığı periler anında geri dönüp, yığınin içine dalıyordu. 'Yardım et, Pan! Orda dikilip durmasana! Ağladıklarını duymuyon mu? Korktular! Boğuluyolar! Kıpırdayamıyorlar!' Ve sanki kendisi yeniden timsahın içindeymiş de boğuluyormuş gibi, soluğu girt-

Peter Pan Define Avında

lağında hırıldamaya başladı. 'Onları kurtarmama yardım et, Pan! Şuna bir el at, seni encik!'

Peter, en sevdiği pozu aldı; ayaklarını ayırdı, ellerini beline dayadı ve meydan okurcasına genç bir duruşla, 'Sonra da bizi yesinler değil mi? Aklını mı kaçırdın?'

'Onlar hayvan! Sizin üstünüze ben göndermedim! İçgüdülerinizle hareket ederler! İçlerinde kötülük yoktur. Bunlar gibi değildirler. . . şu. . . böcekler gibi! Şışt, ayı-cıklar, Geldim! Sakin olun kedi-giller, Tarazzo geldi. Daha ne bekliyorsun, Pan?'

Peter başını bir yana eğip gözünü kırparak gülümse-di. 'İşlerin yapılmasını sağlayan küçük sözcük neydi?' diye neşeyle sordu.

Tarazzo dondu kaldı. Kendine bir çeki düzen verdi. 'Benim okul atkımı senin o değersiz boğazına kuşandırmak için girdiğim zahmetleri düşündükçe... Uşağinken onu daha da sıkı bağlamalıymışım—çok daha sıkı!'

Peter bir elini kaldırdı; parmaklarını Kanca'ya doğrultup doğru yanıtı vermesini istedi. 'Küçük sözcük neydi?'

Tarazzo ona dik dik bakmayı sürdürüyordu. 'Bataklık için bile neden seni beğenmeyip dışarı tükürdüğünü şimdi anlıyorum,' dedi.

Ancak Peter, Kanca'nın ömründe ilk kez "lütfen" demesini sağlamaya kararlıydı; küçük tekerlemeyi yineleyip durdu. 'Küçük sözcük. . .'

Tarazzo, 'ACI!' diye inledi. Düşler Ülkesi'nin ufukları yay kırışları gibi tınladı; kuzey ve güney yer değiş-

tirdi. Derken, Wendy koşup kırıxık gökkuşaağı bayrağını Kükreyiciler'in atmış olduğu yerden kaptı. Buruşukluğunu gidermek için öyle bir çırpıtı ki, şakırtısı çocukları yerlerinden zıplattı. Sonra da bayrağı götürüp peri tepciğinin üstüne serdi. 'İşte! Alın size yeni bir bayrak, pericikler! Düşler Ülkesi'ndeki en güzel bayrak! Artık gidip kendi boyunuzda biriyle didişin!'

Bu denli parlak bir şey karşısında şaşırıp dikkatleri dağılan periler gökyüzüne doğru düşmelerine engel olamadılar ve bayrağı da yanlarında götürüp renklerini aralarında bölüştüler—'Ben bunu istiyorum.' 'Sunu ben alacağım!'—ve kendilerinden elli kat büyükler yerine kendi boylarından birileriyle savaşmak üzere uzaklaştılar.

John, fısıldayarak, 'Peter. . . onların Mavi Ordu olduğunu nasıl anladın?' diye sordu.

Peter, coşkuyla, 'Şanslı bir kestirim!' dedi.

Tarazzo'nun sirk hayvanları, kağıttan kesilmiş şekillerden bile daha yassı görünüyorlardı. Solukları kesilmiş, ayakları birbirine dolanmış, kuyrukları düğüm olmuş, bıyıkları eşkiya perilerce koparılmış bir halde, cam gibi gözlerle yere serilmiş, yatıyorlardı. Tarazzo diz üstü çöküp, böğürlerini okşadı, kırılğan uzuvlarını düzeltti, onlara yüreklendirici sözler mırıldandı. Sadece Peter'a, kor parçaları gibi gözlerle, öfkeyle bakmak için durdu, 'Şimdi seninle dövüşürüm, Peter,' dedi, 'Artık dövüşebiliriz.'

'Ben hazırım, Kanca.'

Peter Pan Defîne Avında

Hayvanlar, titreşerek, sızlanıp inleyerek, birer birer ayağa kalkıyor, sirk günlerini anımsayıp o zamanki gibi Tarazzo'nun kolunu arada bir pençeleriyle dürterek, küçük ödülleri bekliyorlardı. Sonra da yaralarını yalayarak tımar etmek üzere yalpalaya yalpalaya uzaklaştılar ve paralanmış kovanlardan sızan balın sarısiyle çorak toprağın kahverengisine karıştılar. Büyük ovanın yaban otları ve çalıları yer yer anafor çalkantılarıyla hareketlendi ve sonunda hayvanlar kayboldu. Düşzerve'nin gölgesinde bir tek hayvan bile kalmamıştı.

Derken, Tarazzo sağ yenidoğru yün yumağının içinden kancasını çıkarıp Peter'a doğru yürüdü. Diğer çocukları görmüyor gibiydi. Bir korsan gemisinin hazine yüklü bir gemiye yanaşması gibi, o da Peter'ın üstüne ilerliyordu. 'Kolla kendini, çocuk!' Tamı tamına bir Kükreyici'ydi.

'Kılıcım yok, korsan.'

'O zaman bu kez üstünlük bende. Çarpıştığımız son kez, senin uçma gücün vardı. Oyun kurallarına pek uymayan bir şey olduğunu hep düşünme gelmişimdir. Kolla kendini, dedim, karışmam!'

Kayıp düştüğünü ve bataklığın onu yuttuğunu umuyorsanız, bayağı yanılıyorsunuz.

Ya da perilerin geri geldiğini—ya da John'un aslında tabancasını getirmiş olduğunu—ya da Tüysiklet ve Kı-

vırcık'ın geri geldiğini—ya da Dütdüt'ün polis çağırdığını sanıyorsanız, Düşler Ülkesi'nin ne denli ölümcül bir yer olduğunu hâlâ anlamamışsınız demektir.

Kanca, Peter'in başında bir sıyrık açarak, 'Sonuçlar!' dedi, 'Tüm eylemlerin sonuçları vardır, gördüğün gibi!'

Peter eğildi, yana çekildi, uzağa sıçradı, mantar ağaçları arkasına kaçtı ama, Tarazzo onun peşini bırakmadı; sol elindeki hançeri ve sağ elinin kancasını savurdu durdu. Kanca, Peter'in gömleğini yırttıkça alakarga tüyleri kan damlaları gibi uçtu. Peter'in çıplak ayakları yerdeki keskin taşlardan incindi. Eğilip toparlayabildiği taşları Tarazzo'ya attı ama, bu da yün paçavraları yumağından toz kaldırmaktan ve bir kez de yumurta çatlaması sesi çıkarmaktan başka işe yaramadı. Peter dilini şakırdatıp saat tıkırtısı sesi çıkardı ama timsah düşüncesi Kanca'yı artık, eskiden olduğu gibi, korkutmuyordu—olsa olsa daha da öfkeliendiriyordu. Bir çalı dirseği Peter'in yakasına takıldı ve onu, dalından koparılmayı bekleyen bir meyve gibi, tuttu. Kanca, düşmanın çırpınışını, gücünün kendisini kurtarmaya yetmeyişini zevkle seyretmek üzere bir süre durdu. Sonra da öldürücü darbeyi Peter'in bedeninin neresine saplayacağını düşünmeye koyuldu.

Ay.

Düşzirve'nin gölgesinde bir tek hayvan bile kalmamıştı mı demiştim? Tek bir sirk hayvanı demek istemiştim. Bir tane vardı ve o da gelip, arka ayaklarından birini kaldırarak bir yaban kızılcığı ağacının dibinde

Peter Pan Define Avında

işini gördü. Düşler Ülkesi'ndeki her şey gibi, o da küçük bir. . . değişiklik geçirmişti. Yavru köpek, Tarazzo'nun yapağına bulandığı için, dağdan yuvarlandığından beri büyümüştü. Ve bir yavru Newfoundland köpeği büyürse değişiklik bir hayli olur.

İşte gelen oydu; neredeyse bir atın yarısı büyüklüğündeydi. Eskisi kadar hareketliydi ama, otuz kez daha iriydi. Yavru köpek şimdi büyük büyükannesi Dadi Nana kadar olmuştu ve ondaki bağlılığın her zerresine sahipti. Dosdoğru Peter'in yardımına koştu ve havlayarak, ısırarak, hırlayarak, pençe atarak düşmana öyle bir yapıştı ki, onu bir daha bırakmadı—ona dolandı ve bırakmadı. Çekiştirdi, uğraştı, ısırды, boğuştu; sonunda Kanca, zehirli Koy'un kıyısına vuran ölmüş denizkızlarının saçları gibi yere yığıldı.

John, kızıl bataklık ve ağaçlar arasına saçılmış hazine parçalarından kalan kupa, plaket ve kepleri topladı. Çevresine bakıp, hepsini içinde taşıyabileceği bir şey arandı ve yere atılmış paramparça redingotu gördü.

Pan, zaferin verdiği cömertlikle, 'Bırak,' dedi, 'o bana yakışan bir hazine değil. Onu istemiyorum.' Doğru söylüyordu. Yapraklardan oluşan giysisi, yalın ayakları ve çamura sıvanmış bedeniyle, Peter hiç de Kaptan Kanca James'e benzemiyordu. 'Bırak hepsini.'

Hemşire Dütödüt belki biraz sargı yapma ya da askıya alma becerilerini denemek isterdi ama yere yığılmış kalmış olan tarazlanmış adama yaklaşılmaya yüreği elvermedi. Sonunda gidip Tarazzo'nun yanına çömelen Wendy oldu. Tencere tutacakları dikmişti. Tepsi örtüleri ve önlükler dikmişti. Hatta bir seferinde, bir çocuğun kopan gölgesini bile dikmişti dikmesine de, iğne iplik kullanmadaki becerisi bu parçayı yamamaya yetmeyecekti.

'Ölüyor musunuz, Bay Tarazzo?' diye sordu.

'Sanırım, hanımefendi, herhalde. . . *bittim*, evet. Hayvanlarımı kurtardığınız için teşekkür ederim.'

'Ezilmeleri biraz da bizim kusurumuzdu.' Mavi-yeşil küreği bir termofor gibi adamın kolunun altına sokuşturdu. Plaket ve kupaları, parıldayan bir gümüş piramit gibi, önüne, ölümlükten görebileceği bir yere yığıdı. 'Bunların bir kısmı bir hayli zedelenmiş maalesef.'

'Değerleri durumlarından kaynaklanmıyor, hanımefendi.' Bakışları tanımlanamaz bir mutlulukla piramide takıldı. 'İnanın—Okula, bir Haziran Töreni'nde konuşma yapmak üzere çağrılırsam onları geri bile verebilirim.'

'Bay Tarazzo, o çok ilginç bir Haziran Töreni olurdu doğrusu.'

'Kanca! Adım, Kanca, hanımefendi. Kaptan Kanca James.' Wendy ona Doktor Kıvırcık'ın öğüdünü anımsattı: 'Uyku en iyi ilaçtır, işte. Biraz uyuyun.'

Peter Pan Define Avında

Bir an için Kanca'nın bakışları acı bir kırgınlıkla parladı. 'Hanımefendi, yirmi yıldır uyumadım. Timsahtan beri, hiç!'

'Bunun, size hiç iyi uykular öpücüğü veren birisi olmamasından kaynaklandığını düşünüyorum—timsahtan beri, hiç değilse.'

Kanca James denen büyük yün yumağı karmaşası, bir balıkçı ağının gelgit sırasında yükselen dalgalarla titretmesi gibi titredi. Sesi zayıf çıkıyordu ama duygularının gücünü gizleyemiyordu. 'Hanımefendi, bana hiçbir zaman iyi uykular öpücüğü veren olmadı. Benim annem öyle biri değildi. Ayrıca, bu, zayıf ve duygusal bir şey olurdu. . . pek *erkeksi* olmazdı.'

Wendy başını salladı ve elini okşadı. 'Yine de denemeye değer mi acaba?'

Kaptan Kanca, 'Yine de denemeye değer,' diye onayladı.

Dolayısıyla, yedi denizin en kana susamış korsanı olduğunu ve sevgili dostu Peter Pan'den günahlarından bile çok nefret ettiğini bilse de, Wendy eğilip Kanca'yı yanağından öptü ve redingottan geride kalanla üstünü örttü. Seslerin en annesiyle de 'İyi uykular, James,' dedi, 'tatlı rüyalar.' Sonra da pek yakında ölümün gelip, narin ve bağışlayan kollarıyla onu kucaklayacağını bile rek kalkıp yanından uzaklaştı.

Peter bütün bunları gördü ve sinirden köpürdü—artık redingotu kuşanmıyor olmasına karşın, yine de sinirden köpürdü. Yanakları al al oldu ve Wendy'ye 'Hain!' diye bağırdı. 'Kanca düşmanımızdır! Düşmanımıza iyilik yapan benim de düşmanımdır!' dedi ve elini kılıcına attı.

Elbet bir kılıcı yoktu ve diğerlerine bakındı ama, onların da kılıçları yoktu çünkü, Kükreyiciler hepsini almıştı. Ayrıca, olsa bile, Wendy'yi öldürmesi için kimse ona kılıç vermezdi. Ne yazık ki, bu, Peter'ı vazgeçirmedi. Geçen her saat onun hayal gücünü biraz daha geri getiriyordu. Dolayısıyla, kınından hayali bir kılıç çekti ve onu kullandı—'Hey, Peter, hayır!'—ve havada bir kapı çizdi.

Wendy, umursamazca, 'Benimkinin penceresi de olsun, zahmet olmazsa,' dedi ve şaşırان Peter, kapıyı iki kanatlı camlı bir kapıya çevirdi.

'Wendy Darling, seni düşmanımızı rahatlattığın için sürgüne yolluyorum! Git şimdi!'

Wendy, 'Kapının kasası tam oturmamış,' dedi ve kollarını kavuşturup bekledi.

John ayağa fırlayıp kapının kanatlarını açtı. Ablasının sürüldüğünü görmek istediğinden değil de, terbiyesinden, bir bayana kapı açması gerekir diye. İkizleri'in yüzünde hüznü bir bakışı vardı. Wendy kardeşine nezaketle teşekkür etti ve başını yukarda tutarak pencereli kapılardan öte tarafa geçti.

Peter Pan onun bağışlanmayı dilenmesini ve işlerin yapılmasını sağlayan küçük sözcüğü söylemesini bekli-

Peter Pan Define Avında

yordu ama, şimdi dışarıda, Düşkünler Ülkesi'ndeydi ve özür falan da dilememişti! Hayali kılıcını kınına geri sokmayı beceremedi ve yere, ayağına düşürdü. Yapacak başka bir şey de düşünemediği için pencereyi kapı kanatlarını kapatıp üst ve alt sürgülerini sürdü. Düdüdü gözyaşlarını tutamadı.

Wendy pek de cezalandırılmış gibi görünmüyordu. Hatta, kapının öpür tarafında kollarını göğsünde kavuşturmuş olarak dikilirken sürgündeymiş gibi de durmuyordu. Sert bir tavırla, 'Lütfen geri çekilin,' dedi ve çocuklar, hatta Peter Pan bile hızla geri çekildiler. Sonra da Wendy eğilip yerden hayali bir kaya aldı ve pencereyi kapılara fırlattı. Camlar, duyabileceğiniz en büyük şangırtıyla kırıldı. 'Hoş ama boş!' dedi. Işıl ışıl ışıldayan çubuk, kilit ve sürgüler enkazı arasından beri tarafa geçti; bir yandan da korsan bayrağından yapılmış eteğinin kırık sivri cam parçalarına takılmamasına özen gösteriyordu. 'Peter, bazen gerçekten alık oluyorsun!'

John ablasının hiç 'boş' ya da 'alılık' sözcüklerini kullandığını duymamıştı, hele ikisini bir arada, asla! Ağzı açık kaldı ve gidip ablasının saçlarına takılmış bazı cam kırıklarını temizledi. Sonra da Wendy öne düşüp neşeli bir biçimde Düşürme gölgesindeki dar patikadan yürümeye başlayınca, hepsi birden birerli kola geçip onu izlediler.

Birinci İkiz, fısıltıyla, 'Öyle davranman gerekiyor mu, ablacığım?' diye sordu.

Wendy, 'Bir şey yok,' dedi, 'dizlerimi büküp sırtımı dik tuttum. Kayaları kaldırırken nasıl özen göstermem gerektiğini bilirim.'

Bunun üstüne başka bir şey diyen olmadı.

Ertesi güne kadar, Peter tartışmayı neredeyse tamamen unutmuştu. Anımsamak istemediği şeyleri çabuk unutmaları en iyi becerdiği şeylerden biriydi.

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

'Yeniden Birlikte

Pan Birliği, Düşsel Orman'a yeniden ulaşmak için adayı boydan boya yürümekten başka seçenekleri olmadığını biliyordu. Çünkü artık uçamıyorlardı ve bir gemileri de yoktu. Uçma yeteneğinden, peri tozundan ve Birlik'in yarısının varlığından yoksun olunca, bu yol gerçekten de çok uzundu. Oralarda bir yerlerde, Kükreyiciler, yaralı hayvanlar, birbirleriyle çatışan periler, ağgözlü kuşlar, susamış çöller, minik korsanlar, cadılar, canavarlar, bataklıklar ve tekin olmayan göletler vardı.

Son derece yorucu bir tepeyi tırmanmaktaydılar ve tepenin öbür tarafında Susamış Çöl'ün susuz çoraklığı-

nı bulacaklarını umuyorlardı ki, uzaklarda, gökyüzüne yükselen turuncumsu bir toz bulutu gördüler. Kum fırtınası olduğunu düşündüler. Tepeye ulaştınca gördüklerini ise bir daha unutmaları olanaksızdı. Uzaklarda, çölün kavurucu düz kumları üzerinde, bizonlar, benekli atlar, Kızılderili kızakları, köpekler, Kızılderili kadınlar ve cengaverler, gök gürültüsü kuşları, tamtamlar, kızıl-derili çocuklar, savaş başlıkları, barış çubukları, saç örgüleri, zafer sopaları, çarıklar, oklar, yaylar, kısaca Sekiz Ulusu oluşturan kızıl-derili kabileleri akıp üzerlerine geliyordu.

Düşürme'nin tepesindeyken Peter'in göndermiş olduğu duman mesajı, tipi tarafından tümüyle boğulup anlamsız hale gelmemiş meğer. Kuzeyden, güneyden, doğudan, batıdan ve başka yerlerden kabileler, kendilerini taşıyan atların ve bizonların son hızıyla Susamış Çöl'ü aşip, ortalığı çınlatarak geliyorlardı. Peter ve yanındaki kaşif dostlarını fark edince, tamtamlarını, kalkanlarını, atlarını döverek büyük bir şamatayla hızlandılar ve utkulu bir karşılama korosuna dönüştüler.

Kabileler, Birlik için, sahip oldukları hemen hemen ne varsa armağan ettikleri, yemeli içmeli bir kızıl-derili şenliği düzenlediler. Ellerindekinin birçoğunu, Peter'a, Wendy'ye, Dütdüt'e, İkizler'e ve John'a (ki, aşırını derecede heyecanlandı) verdiler. Fakat, çocukların onlara verebilecekleri kendilerine ait bir şey, ne yazık ki olmadığından, onlar da biraz önce kendilerine verilen armağanları armağan ettiler.

Peter Pan Define Avında

Bunu izleyen şölende, sevimli bir prenses gelip yüzlerine savaş boyaları sürdü ve artık Sekiz Ulus'un onursal üyeleri olduklarını duyurdu.

Peter, 'Merhaba, Pars Zambağı,' dedi ama, prenses ona yadırgayarak baktı ve kendisinin Prenses Şefkat Çiçeği olduğunu söyledi. Peter, 'Ay, adları hiç aklımda tutamam,' dedi, 'bir de yüzleri.'

Dütdüt, 'İkizler, ne oluyor size?' diye sordu, 'sırf şu av çakılarını geri verdiniz diye. . .'

Ancak, İkizler avcı çakılarına ağlamıyorlardı. Akıllarına Putney'de bindikleri otobüste uyuyakaldıkları ve inerken savaş boyalarına büründükleri gelmişti. 'Bir daha hiç Putney'i görecek miyiz, Wendy?' diye sordular.

Wendy, en işbilir pozunu takınarak, 'İlk önce perilerin kendi aralarında kavga etmeye son vermelerini ve gölgelerimizin yeniden uzamasını bekleyeceğiz. Bakın, sizinkiler şimdiden çıkmaya başlamış bile.' İkizler'in neşesi yerine geldi—ama, o zaman da gölgelerinin büyümesi durdu ki, bu, Wendy'nin çabaları için bir engel oluşturuyordu.

Yürüyüşlerini bir toz bulutu içinde sürdürdüler. Sekiz Ulus onlara eşlik ediyordu. (bizonları ayrıca belirtmeye gerek yok)—Filler Mezarlığı'nı geçtiler, Parsel Geçiti'ni aştılar, antik Düşler Kenti'nin kalıntılarını ve Akademi Koruluğu'nu gezdiler. Eğer çevrede pusuya yatmış Kükreyiciler ya da aslanlar varsa bile, bizonların ve kızılderili kızaklarının altında ezilmişlerdi. Artık

ufuk birdenbire Düşsel Orman tarafından kaplanmış olduğu için kabileler onlara veda ettiler ve sekiz değişik yöne ayrılıp gittiler—çadırlarına, obalarına, ocaklarına, uzun evlerine ya da yuvarlak evlerine, kamplarına ya da kalelerine; bazıları da açık havada yıldızların altında uyuyacaktı.

Dütdüt, 'Bu gece biz nerede uyuyacağız?' diye sordu.

Düşsel Ağaç, dev bir karalama gibi, hâlâ fırtınada devrildiği yerde yatıyordu. Eve ulaşmak için ne uzun bir yoldan gelmişlerdi ve evlerinin bıraktıkları yerde olmayacağını da neredeyse unutmuşlardı. Ağacın tüm yaprakları yangında kül olmuştu.

Peter, 'Yarın hep birlikte Pan Kalesi'ni yapmaya başlarız,' dedi ama, bu, elbet nerede yatacak oldukları sorusunun tam yanıtı değildi.

Sonunda, yavru köpeği yatak olarak kullanmaya karar verdiler. Bir yanı üstüne uzandı ve kaşifler de ön ve arka ayaklarının arasında kürkünün tüyelerine sokuldu. Yavru köpek bir dadı olarak pek de matah sayılmazdı—uyku saatinden önce onları bir parça yaladı ama dişlerini fırçalamayı ya da dualarını okutmayı unuttu. Gizliden gizliye Tüysiklet'i, Kıvırcık'ı ve giysileriyle geviş getirdiği, yumurta, nane şekeri ve korku kokan o ilginç adamı özliyordu. Pan Birliği yıldızları

Peter Pan Define Avında

seyrederken Wendy onlara Kensington Bahçeleri'ndeki küçük beyaz kuş hakkında bir peri masalı anlattı. Düşsel Orman üzerinden ılık bir esinti geçti.

Yavru köpek, onları uyarmak için tek söz bile etmeden birden ayağa kalkınca, o kargaşada herkes birbirinin üzerine yuvarlandı. Aşağı yukarı dalgalanarak ağaçların arasına koştu ve Peter'in yeraltındaki eski evini arayıp buluncaya kadar da durmadı. Sonra da ön patileriyle yeri kazmaya başladı.

Anımsayacaksınız, bir yavruyken Peter Pan'in yeraltındaki evine düştüğü kadar hızla oradan çıkmaktan başka bir şey istememişti. Fakat şimdi, boyu, yerden omuzlarına kadar bir metreyi aşmışken eskisinden daha fazla istekliydi. Yeraltındaki bir şeyi duyabiliyor, kokusunu alıyordu. Onu ele geçirmeye kararlıydı. Kaşifler peşinden gelip de yetişinceye kadar, yavru köpek yerde neredeyse bir define sandığının sığacağı kadar büyük bir çukur kazmıştı bile. John, telaşla seslendi: 'Dikkat, Yavru!' Orası. . .'

'H

a

v

a!' diye bir şey dedi köpekçik ('boşluğu' da diyecikti ama beceremedi) ve kendisini birdenbire bir zamanlar Peter'in Kayıp Çocuklar'la yaşadığı yeraltındaki evde buldu. Artık o "bir şey" ortaya çıkmak zorundaydı, porsuk mu olur, piton mu yoksa dev bir mantar mı, her neyse. . . Yorgun kaşifler hiç kıpırdamadan deliğin ba-

şında durmuş, korkunç manzaranın ortaya çıkmasını bekliyorlardı.

Yeraltındaki evin damından dışarıya, bazıları öteki-lerden daha hızlı, birkaç şey çıktı:

—mum ışığı,

—havlama

—müzik (yarıda kesilen)

—korku cıyıklamaları

—eşya kırılma sesi

—köpek soluması

—mum ışığı yokluğu

—karanlıkta boyunları yalanan insanların çıkardıkları belirgin ses;

—derken beyaz teslim bayrağı. (Eh, aslında pembeydi ve bir bastona bağlanmıştı ama, o ortalıktaki tek mendildi ve pembeyle beyazı karanlıkta ayırt etmek zordur.)

—derken Tüysıklet-üstü,

—ve Dr. Kıvırcık MD MRCS,

—ve Smee, yedi denizde yelken açmış korsanların en kanlısı Kanca'nın eski baş yardımcısı.

John, Smee'nin pembe bayrağını dizinde kırıp, 'Mükemmel, Kıvırcık! Mükemmel, Tüysıklet! Onu tutsak mı aldınız? Aldınız değil mi? Çıplak ellerinizle mi dövüştünüz onunla?' diye sordu.

Tüysıklet, mumları yakarken, 'Asla,' dedi. 'Bize bir güzel çay yaptı ki. Anlaşılan Smee yıllardır burada oturuyormuş. Burayı pek sıcacık döşemiş.'

Peter Pan Define Avında

John, bir yandan dizini ovuştururken, 'Ne, şimdi artık haydutların mı sığınağı yani?' diye sordu.

Dr. Kıvırcık 'Sanırım, daha çok bir dinlenme evi,' dedi.

Kimse, Tüysıklet ve Kıvırcık'la, büyük oldukları için konuşmamayı düşünmüyordu bile. (Belki bunda çift katlı pencere kapının tuzla buz edilmesinin bir payı vardı.) Smee ise, herkes için oturacak yer hazırlamak üzere masaları düzeltiyor, sandalyeleri bantlıyordu.

Dütdüt, ona, 'Kanca'nın seni Büyük Savaş'a gönderdiğini sanıyordum,' dedi.

'Beni ve geri kalanımızı, evet, gönderdi. Diğerleri. . . kayboldu. Sonra, ben bi' başıma kaldım. Ben de, şurda burda *Kara Bayrak*'taki yaşam ve Kanca James'in korktuğu tek kişinin Smee olduğu hakkında konuşmalar yaparak gezindim.'

Kıvırcık, 'Galiba bir afiş görmüştüm,' dedi.

'Gerçek mi Bay Smee? Kanca James'in senden korktuğu doğru mu?'

'Ne alaka, oğlum! Gerçeğin gösteri dünyasıyla ne ilişkisi var? Fakat, yaşamımı kazanmam gerek di'mi. Sonunda, korkmaya başladım—ola ki, Kanca bunları duyar, gelip beni bulur ve yalancı dilimi kesiverir ya da o biçim bi'sii. Et kafalılık, biliyom ama, rüyalarımda beni korkutmak için o eski timsahın karnından çıkar, kanca-sını parlatır ve adımı diline dolardı: Smeeee!' (Kaşifler birbirlerine baktılar ama, hiçbiri de rüyalarında pek de yanılmamış olduğu haberini Smee'ye vermek iste-

medi.) 'Bi' kere sinirim bozulmuştu ve ben de sohbet seferlerimi bırakıp evlere ev temizlik ürünleri satmaya başladım. Süpürgeler, süngerler, temizlik bezleri, o tür şeyler işte.' (Yeraltındaki ev kuşkusuz temiz ve düzenli görünüyordu ve ağzına kadar süpürge, sünger, temizlik bezleri ve işte o tür şeylerle doldurulmuştu.) 'Ancak, burayı özledim. Düşler Ülkesi'ni yani.' İçinde yaşadığı sığınığın dört duvarı içinde sanki Düşler Ülkesi'nin her şeyi varmış gibi, çevresine göz attı. 'İşte, bir bebek arabası yürütüp buraya geri geldim.'

John 'Fakat sen bir çocuk değilsin!' diye belirtti.

'I-ih. Sayenizde bir korsan sıkıntısı vardı ve ben de izin almayı becerdim. Çikolata parası için bile öldürürdüm ki, bunun beni yeterince Kayıp Çocuk gibi gösterceğini kabul edersiz.'

'Ama artık bir korsan olarak çalışmıyorsun, değil mi?'

'I-ih. Denedim ama, nedense gönlüm orada değildi. Kaptan olmadıktan sonra, ya da gemi. Starkey arada içki içip gözleme yemek için görünür. Biraz vakit geçiririz. Aslında, özlediğim çok da bi'si yok ya—eh işte, arada sırada talk pudrası istediğim oluyo ve o da Düşler Ülkesi'nde bulunmuyo; parayla alaman yani. Hımm, çikolata parasına da alaman ki, buna şaşıyorum!'

Wendy, 'Kara Bayrak'ta biraz vardı,' dedi.

'O baruttu, canım. Aynı şey değil. Buraya gelmeden beri iyi bir yaşamım oldu. Bu geceye kadar, yani.'

Peter Pan Define Avında

Sizin şu berbat köpe'iniz ne yapıyo şimdi? Nihaleleri köpeklerin bunu yapması için örmüyom.' Köpeğin ağzından, çiğnemekte olduğu, o korku gibi kokan ve sakızimsı adamı anımsatan kroşe nihaleyi kurtardılar. 'Bay Kıvırcık ve Bay Tüysıklet, bana buraya gelirken yaşadıkları bazı heyecanlı şeyleri anlatıyordu. Anlatsanıza beyler, olma' mı?'

Böylece, damın çökmesinin ve Peter Pan ve Birliği'nin aniden ortaya çıkmasının yarattığı kesintiye karşın, Kıvırcık öykülerini kaldığı yerden sürdürdü.

'Artık, hangisi olursa, bir sal yapmak ya da geçen bir gemiye işaret etmek düşüncesiyle, Düşzirve'den Mercan'a doğru yürümekteydik. Ardımızdan, koşan birilerinin ayak sesleri ve bağırtilar geliyordu. Önce, kovalanmakta olduğumuzu düşündüm ama, dehşet içinde hızla geçip gittiler—Kükreyiciler!—bağıra bağıra, peşlerinde aslanlar olduğunu söyleyip duruyorlardı—ve ayılar da! Elbette, biz de koşmaya başladık, ancak bu çocuklar bizden çok daha sık kovalanmış olmalı ki, biz gerilerde kalmıştık. Deliler gibi, çılgınca, nereye gittiklerine bakmadan koşuyorlardı, değil mi, Tüysıklet?'

'Nereye gitmekte olduklarını görünce onları uyar- mak için bağırdık. Ancak, koşmaktan duyacak halleri yoktu—dosdoğru, Cadılar Labirent'ine gittiler!'

'Hiç aslan görmedik, değil mi, Tüysıklet?'

'Hayır, ama cadıları gördük!'

'Bir anda Kükreyiciler'in üzerindeydiler. Korkunçtu!'

'Bu kadınlar, koca delikanlıları kaptıkları gibi yerden kaldırıyorlardı—o kadar sıkı tutuyorlardı ki, çırpınmaları bir anda durdu! Biz saklanmıştık, değil mi, Tüysiklet?'

'Onları kurtarmaya çalışmalıydık. Ama saklandık. Klarnetimi çaldım ama nefesim kesilmişti.'

'Dolayısıyla, saklandık.'

'Öyle yaptık.'

Dütdüt, bekleyemedi: 'Pekala, cadılar Kükreyiciler'i YEDİLER mi??'

İkisi de yanıtlamakta gecikti. Sanki yakalanan Kükreyiciler'den biriymişler gibi, Cadılar Labirenti'ndeki korkunç kuşatılışı gözlerinin önüne getirmişlerdi. Kadınların tiz utku çığlıklarını, boğaz, burun ya da kulaklara (uzaktan ayırt etmek zordu) doğru yumulmalarını ve her tutsağın yavaş yavaş boğuşmayı bırakıp, kendilerini tutsak almış olanların kucaklarında gevşemelerini unutuyorlardı. Tüysiklet ve Kıvırcık başlarını ellerinin arasına alıp çöktüler ve yardım etmek için daha fazla bir şey yapmamış olmanın verdiği üzüntüyle sallandılar.

Smee, bu arada bir poğaça yemekle meşguldü. Ağzı kırıntılarla dolu olarak, neşeli bir sesle, 'Zavallılar,' dedi, 'Herhalde şimdi tüm o işleri yapmaları gerekecek—banyo, saç tıraşı, öpücükler—ellerine kova bile verse-niz bir nağmeyi götüremeyecek olanların ninni söylemesi. Tüm bu sırt çantaları, göğüs ovmalar, yünlü mayolar ve büyük teyzeler. Devenin nalı! Benim yine de

Peter Pan Define Avında

anlayamadığım onlara neden "cadı" deyip durduğunuz. Bu kadınlar cadı değil ki.' Bir kalem kutusunun altını üstüne getirip meyan kökü çubuğu buldu ve pipo temizleyicisiyle silip bir tüp gibi içine çekmeye başladı. Ancak o zaman diğerlerinin, bakışlarını dikmiş kendisine bakmakta olduklarını fark etti. 'Ne? N'oldu?'

Tüysiklet, 'Fakat oranın adı Cadılar Labirenti. Elbet onlar da cadı!' dedi.

Smee azarlarcasına homurdandı. 'Bunu size kim söyledi?'

'Kaptan K—'

John, Dütdüt'ün sözünü kesip, '—Bay Tarazzo, sirkin sahibi bize öyle söyledi!' diye atıldı. Peşinden de işlerinden kovulup kapının önüne konan bebek bakıcılarının nefretten çıldırıp Düşler Ülkesi çocuklarından intikam almaya çalışmalarının acı öyküsünü aktardı. 'Cadılar Labirenti demişti orası için. Sen belki de başka bir yeri düşünüyorsun.'

Smee meyan kökü çubuğunun ucunu ısırıp tükürüğü simsiyah oluncaya kadar çiğnedi. 'Suların oyduğu sivri kayalar mı? Hüzün Mercanı'nın yakınlarındakiler mi? Sizin şu Bay Tarazzo'nuz, anlaşılan cadılarını bilmem nelerinden ayırt edemiyor. Teyzesini prangadan ayırt edemiyor. Oranın adı Pişmanlık Labirenti'dir! Bebek bakıcılarıymış! Saçmalığın daniskası! Hiçbir hizmetçi fırtınalı denizlere açık bir bebek arabasıyla açılmaz— ne nefret ne de başka bir şey için! Yok, efendim! Oradaki hanımların kalpleri kırık! Zaten öylelerinden baş-

kası da böyle bir yolculuğu göze almaz. Yapmaları gerekeni yapıyorlar. İçgüdü, işte. İsteseler de yapmazlık edemezler. Her şeyi yaparlar, anneler yapar.'

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kalbi Kırık

Yeniden bir tepenin üstündeydiler ve deniz uzaklarda ancak titrek bir ışık kıpırtısı gibi görünüyor, ayaklarının altındaki otlar da seyrekleşip kayayı ortaya çıkarıyordu. Pişmanlıklar Labirenti, dalgalı katmanları ve sivri tepeli kayalarıyla tam önlerinde uzanıyordu. Hazin seslerle birlikte garip bir parfüm karışımı dışarıya sızıyordu.

Pater Pan, 'Bu, tehlikeli,' dedi.

Wendy elini gömleğinin kollarından birine koydu ama o hemen silkeleyip, 'Bana dokunulamaz!' dedi.

Wendy, belki de ellinci kez, 'Ama Tüsyıklet ve Kı-

vırcık evlerine gitmeliler,' dedi. 'Pan Kalesi'nde yaşayamayacak kadar büyüdüler ve Kükreyiciler'in arasına katılacak türden de değiller—ya da korsanların—ya da Kızılderililerin.'

Ve işte çıkış yolları, Düşler Ülkesi'nden acil çıkış yolu buydu: Labirent. Kayıp Çocuklar'ın anneleri burada, bir zaman yitirdikleri bebeklerini bulmak için yıllarını geçirmişti. Her olayda suç, bebek bakıcılarının özensizliklerine yıkılmazdı. (Birçok ana baba bebek bakıcısı tutacak parayı bulamaz.) Kendi annelerinin babalarının baktığı bebekler de kaybolabilir—bebek, arabasından düşer, banyo suyuyla birlikte delikten kaçır ya da yanlışlıkla, kedi yerine dışarı bırakılabilir. En düzenli evlerde bile böyle hatalar yapılabilirdi.

Ve hatalar olduğunda da sonuç hep aynıydı. Bir yerlerde bir anne çıkırını hazırlar ve boş bebek arabasını yakınlardaki bir limana—Grimsbey, Marsilya ya da Valparaiso—itip denize açılırdı. Uzun ve sabırlı bir yolculuk sonunda, milyonlarca gözyaşı damlalarıyla aşınmış düzgünleşmiş bir yere ulaşırdı. Düşler Ülkesi'nde daha içerilere girmek için gerekli olan büyü gücü olmadığı için, kendisini Pişmanlıklar Labirenti'nde bulur ve orada her gün yumurta ve tere sandviçleri yiyip, oğlunun bir gün Labirent'in bir köşesinden ısıklık çalarak çıkıp geleceğini hayal ederdi.

Kükreyiciler bir dikkatsizlik sonucu Labirent'e girince, indirimli satıştaki kelepirciler gibi kapış kapış gitmişlerdi. Saçları dağınık, bakışları daha da dağınık

Peter Pan Define Avında

kadınlar, yakaladıklarının yüzlerinde ailenin izlerini araştırmışlar, ya da hiç değilse bedenlerindeki doğum lekelerini ve benleri incelemişlerdi. Hiç birbirlerine bile sürtünmemiş olan delikanlılar okşanmış, öpülmüş ve kucaklanmışlardı—anında gözyaşlarıyla yıkanmış ve dantelli mendillerle kurulanmışlardı. Tüysiklet ve Kıvırcık'ın tanık oldukları olay bir katliam değildi. Kavuşmaydı!

Annelerden bir düzinesi aradıklarını Kükreyiciler'in arasında buldu ve Düşler Ülkesi'ni somurtkan, hantal oğullarıyla birlikte terk ettiler. Hüzün Mercanında, daha deniz taşıtına dönüşmüş bebek arabalarına binerken, onların davranışlarını cilalamaya ve giysilerini silkelemeye başlamışlardı bile.

Kayıp çocuğunu arayan her annenin geri dönüşte evinin yolunu hiç hata yapmadan bulabildiğini bilmelisiniz. Yolculuk uzun ve tehlikeli olabilir ve yollarına, tankerler ya da lüks yolcu gemileri çıkabilir. Ama, evin yolunu bulmadaki içgüdüleri, Kanada kazlarınıninki ya da posta güvercinlerinininki kadar güçlüdür. Evleri, onlara, uzak kıyılardaki bir yarın tepesinde yanıp sönen deniz feneri gibi, sinyaller gönderir. Yollarını yitirmeleri neredeyse olanaksızdır.

Şimdi, Labirent'e girme sırası Tüysiklet ve Kıvırcık'taydı ve Düşzirve'nin keşfi sırasında yaşadıkları korkuların hiçbiri, şimdi duydukları korkuyla karşılaştırılamazdı. Erişkinler olarak—Tüysiklet on sekizinde bir delikanlı, Kıvırcık ise eksiksiz bir doktordu—kork-

tuklarını elbet belli edemezlerdi ama yine de saçlarını bastırdılar, yakalarını düzelttiler ve ayakkabılarını pantolonlarının paçalarının arkasına sürterek ciladılar. (Bu, Tüysiklet için biraz sorunluymuş çünkü onun ayakları çıplaktı ve pantolonu da yoktu. Ancak, Düşsel Orman'dan gelirken Smee'nin Kıvırcık için ördüğü ka-zağın aksine, hiç değilse gömleği artık üstüne tam otu-ruyordu.)

Tüysiklet, son bir itirazda bulundu, 'Bizim zaten an-nemiz var.' dedi, 'Bayan Darling hepimizi evlat edinmiş-ti!'

'Evet, canım, ancak annem sizi evlat edinmeden ön-ce bile sizin ve Kayıp Çocuklar'ın kendi anneleri vardı—bir yerlerde vardı.'

Kıvırcık, umutsuzca, 'Benimki burada değildir,' dedi, 'bakınmak için bu kadar uzun yolu gelmezdi.'

Wendy, 'Gelmiştir,' dedi ve onu öpebilmek için—ar-tık ancak çenesine erişebiliyordu—ayaklarının ucunda yükseldi.

Dütdüt, kayıtsızca, 'Gelmemişse bile,' dedi, 'bu ka-dınlardan biri seni kendi çocuğu sanıp evine götüre-cektir.'

Kıvırcık, 'Eh, o zaman,' dedi.

Tüysiklet, 'Zaman geldi demek ki,' dedi.

John, 'Londra'da görüşürüz,' dedi.

Kıvırcık, 'Görüşmek üzere,' dedi.

Wendy, 'İyi yolculuklar,' dedi, 'Küçükbeye'e selam söyleyin.'

Peter Pan Define Avında

Dütdüt, 'Boğulmayın,' dedi ve bir iki damla gözyaşı döktü.

Peter arkasını döndü ve tokalaşmayı reddetti. Birinin neden Düşler Ülkesi'nden ayrılmak isteyeceğini bir türlü anlayamıyordu. Tüysiklet ve Kıvırcık'a, onlara karşı sanki belli bir büyüklükteymişler gibi davranmayı deneyeceğini bile söylemişti ama, yine de onlar bunu yapmayı yeğlediler. Artık Peter, Düşsel Orman'a dönmek için sabırsızlanıyordu. Oynanacak oyunlar vardı. Keşifler birikmişti. Yapılması gereken bir kale vardı. 'Gidin, artık,' dedi, 'gidecekseniz, gidin.'

Kıvırcık ve Tüysiklet-üstü de Pan Kalesi'nin yapımına yardım etmek isterlerdi. Ancak, evleri, eşleri, işleri, Küçükbey ve Londra otobüsleri, iki genç adam üstünde büyümlü bir etki yaratıyordu. Omuzlarını dikleştirip Labirent'e yürüdüler. Kıvırcık son bir kez döndü, 'Kaybolduğumda çok küçüktüm. Annem beni nasıl tanıyacak?' dedi ve bir an için oradaki herkesten daha küçük gibi göründü.

Wendy, 'Tanır,' dedi, 'Tanıyacaktır.'

Tüysiklet, klarnetini dudaklarına götürüp çalmaya başladı. Kıvırcık öne düştü. Meraklı dostları, başlarına gelecekleri görmek üzere, peşleri sıra tıtır tıtır yamaçtan indiler.

Yılların elem ve endişesinden bıkkın hale gelmiş kadınlar müzik sesini duyunca başlarını kaldırdı. Buraların çocuklar için olduğunu bildikleri ve tüm düşüncelerini çocuklar meşgul ettiği için, bir delikanlı ve bir

erişkin adam görünce şaşkınlıktan gözlerini kırıştırdılar. Kıvırcık'ın üstüne üşüşmediler çünkü, kimse düşünemezdi ki. . . kimse beklemiyordu. . . böyle birini hayal etmiyordu. O ise, alışkanlıkla el sıkıştı. Kadınlar dağınık saçlarını topladılar, hatta bazıları hafif bir reverans bile yaptı. Müzikle yatışmış ve bir sürprizle karşılaşmış oldukları için Kıvırcık'ın bir konuşma yapmasına ses çıkarmadılar. Olanları seyretmekte olan çocuklar, onun açıklamalar ve tanımlamalar yaptığını, geldikleri yönü gösterdiğini gördü.

Derken, kendi adını anmış olmalı ki, artan kadın kalabalığı arasından bir kadın, derin suda ilerleyen bir at gibi, bir şeyler görebilmek için uzanıp eğilerek, diğerlerini ite kaka kendine yol açtı. Otuz yıldır düzgün biçimde örülü olan saç örgüleri çözüldü ve Kıvırcık'la göğüs göğse çarpıştı. Pan Birliği gözlerini yumdu. . . ve yeniden açtıklarında Kıvırcık annesinin saçlarını örmeğe bile başlamıştı.

Tüysıklet, çaldığı melodinin oldukça zor bir anahtar değişikliği yerine geldiğinde, başını kaldırdı ve karşısında, ince uzun parmakları ve sanatkar bir yüzü olan, zayıf bir kadının kendisine bakmakta olduğunu gördü. 'Bunu almayı unutmuştun, hayatım,' dedi, 'kaybolduğunda.' Ve iki ucunda zilleri olan bir kaynana zırlıtlısını uzattı.

Ve o anda, herkesin önünde, Tüysıklet'in nağmelerinin—kafasındaki, klarnetindeki ve yüreğindeki—hepsi, do notasında birleşti.

Peter Pan Define Avında

İşte o zaman İkizler, başıboş halde Labirent'e biraz daha yaklaşmıştı ki, birisi, 'Marmaduke? Binky?' diye seslendi. Şimdi, ikiz kardeşlerin adlarının doğduklarından beri gerçekten Birinci İkiz ve İkinci İkiz olduğunu düşünüyorsanız, bu sizi oldukça sarsabilir. Öyle değildi. Doğrudur, çok küçük bir yaşta kayboldukları için adları unutulmuş bir anıdan başka bir şey değildi. Ancak, anneleri—ellerinde hâlâ pasta hamuru ve saçlarında unlarla—koşarak geldi ve onları seyredip gözlerini kırıştıtırır ve ağlayıp gülerken yineledi—'Marmaduke? Binky?'—yeterince anımsamışlardı.

Marmaduke ve Binky. Eh işte. Herkes hata yapabilir. Fakat, ne mutlu ki, İkizler adlarına başka kimsenin olmadığı kadar yakıştılar ve kendilerinin dünyanın en şanslı çocukları olduğunu düşündüler. Çünkü artık iki anneleri vardı! Bayan Darling hep gerçek anneleri olarak kalacaktı; Kayıp Çocuk'ken onları alıp kabul etmiş ve büyütmişti, kasenin dibini sıyırmalarına, köpeği şampuanlamalarına, yatağa savaş boyaları sürünmüş olarak girmelerine ve otobüslerde üst katta gitmelerine izin vermişti. . . Ancak, şimdi bir de, çok öncelerden kalma YENİ bir anneleri vardı—onlara dünyanın en güzel iki adını veren bir anne.

Wendy Dütdüt'e döndü, 'Sen de eve bu yolla dönebileceğini biliyorsun, prenses,' dedi.

Dütdüt başını çok kararlı bir biçimde salladı. 'Asla gitmiyorum!' dedi, 'Burada sonsuza kadar kalıp Peter'la evcilik oynayacağım!'

Tavuk kümesine dalan bir tilki bundan daha büyük bir karışıklık yaratamazdı. Wendy Peter'a baktı, Peter da Wendy'ye ve gözlerinde gerçek bir telaş okunuyordu.

John, 'Dütdütcüğüm, sen de çok iyi bilirsin ki, Grimswater'da seni bekleyen bir ailen var,' dedi. Ancak, Dütdüt ne yazık ki, ne Grimswater'ı, ne Centilmenler Kulübü'nü ne de Yüksek Mahkeme yargıcı olduğunu anımsıyordu.

'Ben Dütdüt Pan olacağım ve Peter bana çiçek toplayacak, ben ortalığı süpürürken ayaklarını kaldıracak ve ben de ufaklıklara "Hele durun bakayım, akşama babanız eve gelince yaptıklarınızı anlatayım da görün!" diyeceğim.'

Nedenini bilmiyorum ama Wendy, birden Labirent'e koşup, 'Dütdüt! Dütdüt burada! Dütdüt'ü kaybeden var mı?' diye bağırdı.

Yüzü maroken renginde, başında kıvırcık yargıç perüğü bulunan bir adam, bir kolunun altında koca bir kitap taşıyarak, bir kayanın ardından çıkıp ileriye doğru birkaç adım attı. Sert bir tavırla işaret parmağını Wendy'ye doğru sallayarak, 'Gülünç olma, küçükhanım!' dedi, 'Kendini benim oğlum Dütdüt yerine mi koymak istiyorsun? Gülünç! Boş laf!' Ancak, tam elindeki kalın ciltli kitabı açıp da Wendy'nin hangi yasayı çiğnediğine bakacakken, saten bale patiklerinin kurdelelerini bağlayan ve burgularını deneyen Prenses Dütdüt'ü gördü. Bir an bile duraksamadan, boğuk bir sesle, 'Hah! İşte

Peter Pan Defne Avında

oğlum,' dedi, 'zamanı gelmişti!' Sonra da denetlenmesi olanaksız bir keyifle, yargıç peruğunu başından çekip aldı, havaya fırlattı ve küçük, canlı bir dans tutturdu.

Smee, 'Babalar bile,' dedi, 'kimin aklına gelirdi ki?'

Bacaklarını omuzlarından sarkıtarak babasının sırtında oturan ve onun peruğunu kendi kafasına geçiren Dütdüt, ardına bile bakmadan geçip gitti. Wendy, Peter'a baktı, Peter da Wendy'ye. Peter'ın gözlerinde kocaman bir 'TEŞEKKÜRLER' okunuyordu.

John, 'Biz de gidelim mi, abla?' diye sordu. Süregelelen mutluluk ona da bulaşmıştı. Garip bir hastalıktı—gıdığını, kabakulak hastalığındaki gibi ağrıtmıştı. Bir oraya, bir buraya bakınıp, çevresinde kendisine seçecek bir anne aranıyordu.

Wendy'nin yüreği de, ağzına kadar, ev özlemi ve kendi kızı Jane'i görme arzusuyla doluydu. Ancak, bu yolun, onun acil çıkış yolu olmadığını, Düşler Ülkesi'nden çıkışının bu yolla olamayacağını biliyordu. 'Burada bizi bekleyen kimse yok ki, John. Biz hiç kaybolmadık ki, anımsamıyor musun? Düşler Ülkesi'ne—ve annemiz bize bakınmak üzere denizlere açılmadan önce dönüp kendi evimize de—kendi isteğimizle uçtuk.' Ancak, John'un hâlâ bakınmakta olduğunu, acaba yaşam bir başka anneye, ikinci bir anneye nasıl olur diye merak ettiğini anlıyordu. Şu sarışın ya da yanındaki kızıl saçlı. . . 'Burada oturacağız, John; oturup gölgelerimizin uzamasını ve perilerin şu aptal savaşlarını durdurmalarını bekleyeceğiz ki, biraz peri tozu

isteyebilelim. . . ya da Pan Kalesi'nin tamamlanmasını bekleyeceğiz.'

Peter, kararlı bir biçimde, 'Güzel,' dedi, 'sizin bulunmanızdan rahatsız olmam. Siz oyunlarınızı düzgün oynuyorsunuz.'

Çarpık korsan bacakları üstünde yaylanarak söze karışan Smee, 'Eh, benimle gelmenize bir engel yok ama!' dedi. 'Eve dönüş yolculuğumda birkaç tayfaya gereksinmem var! Yanımda, şans getirmesi için götürebileceğim bir anam varken, memlekete bi' merhaba demeye gid'im diyom.' Kısa olduğu halde, Smee, kendisinden de kısa birini bulmuş ve koluna takmıştı; bembeyaz saçlı ve melek gülüslü, ufak tefek, yaşlı bir hanım.

Wendy, neşeyle ellerini çırpıttı. 'Smee, ne kadar güzel! Bu hanım senin annen mi?'

Smee, eliyle ağzını örterek, 'I-ih,' dedi, 'onu yürüttüm. Fakat, gözleri pek iyi seçemediği için asla bilmeyecek. Ayrıca beni bulduğuna sevinmiş görünüyor. Eee, başka kim geliyor, bakalım? Canlanın! Şanlı gemimiz Haylaz Ördek yola çıkmaya hazır, herkes binsin! Rotamız Kirriemuir üzerinden Kensington Bahçeleri'nin büyük havuzu!'

Hüzün Mercanı'nın kayaları üzerine atılmış olarak duran bebek arabalarını bir araya getirip büyük bir sal yaptılar. Eve dönen herkes, viyollerindeki yumurtalar

Peter Pan Defîne Avında

gibi, kendisini boş bir kompartımana sıkıştırdı. Hatta köpekçik bile. Hepsi de sığdı.

Kalan tek sorunları ise tüm bu mutluluk için de bir yer bulmaktı.

Kıyıda kalan son kişi Wendy'ydi. Birden, Peter'i koldundan tutup, 'Peter, bizimle gel!' diye bağırdı. 'Ah, gel işte ne olur! Nerede peri bulabileceğimi biliyorum! Gölgen de yeterince büyüyünce, buraya geri uçabilir ve. . .'

Fakat, Peter elini hızla kaçırdı. Şanlı gemi *Haylaz Ördeke* sırtını dönüp, 'Erişkinlerle takılmam,' dedi.

Wendy diğer elini tutup Peter'i bir kenara çekti. 'Sana diyeceğim gizli bir şey var,' dedi.

'Yüksük gibi bir şey mi?'

Öyle sayılabılırdı. Saçları diken diken oldu ve boynu seğirdi ve Wendy, kulağına fısıldarken, başını kaçırmak istedi—ve istemedi. Wendy, 'Düşünüyordum da,' dedi.

Peter açıkça görülebilen bir dehşet içinde, 'Evcilik oynamak istemiyorsun değil mi?' diye cıyıkladı.

Wendy suratını astı. 'Peter, düşün ki, annen. . .'

Peter'in yüzü, bir pencerenin perdesi gibi kapandı. 'Hayır.'

'Ah, Peter! Bir düşün; o da buradakilerin tümü gibi hâlâ seni bir gün görmeyi umuyorsa! Hatta, belki de. . .'

Fakat, Peter'in ince ağzı bir çizgi gibi kapandı ve elleriyle kulaklarını tıkadı. Bir zamanlar evine geri uçmuş ve yatak odasının penceresinin kapanmış ve sürgülenmiş olduğunu ve yatağında da başka bir çocuğun uyu-

duğunu görmüştü. Anneler hakkında iyi bir şey duymak istemiyordu.

Kayalardan kurtulan bebek arabaları, Mıknatıs Taşı kayalıklarının çekimiyle denize açıldı ve Haylaz Ördek yüzmeye başladı. John, Kıvırcık, Tüysıklet ve Smee hep birlikte Wendy'ye seslendiler: 'Haydi—çabuk ol! Bin gemiye, orada kalma!'

Bir an için onu bırakamayacağını sandı—rüzgarın önünde uçuşan bir güz yaprağı kadar narin ve güzel küçük dostu Peter'i bırakamayacaktı. Onları çağırın onca oyunu ve biriken onca keşfi bırakamayacaktı. Pan Kale-si'nin nereye yapılacağını bile bilmiyordu—ağaçların tepesine mi, sarp kayaların uzantısına mı yoksa Koy'un mercan çıkıntılarına mı?

Ancak, çocuk Wendy'nin içinde bir erişkin vardı, (aynen tüm erişkinlerin içinde bir çocuğun olması gibi). Ailesine beslediği sevgi onu uzaktaki Mıknatıs Taşı kayalarının mıknatısı gibi çekiyordu. Kayalar ile sal arasında, sirk akrobatlarının bile atlayamayacağı kadar büyük bir uzaklık olmuştu ki Wendy Darling, Hüzmün Mercanı'ndan zıpladı ve şanlı gemi Haylaz Ördek'e atlayıp kardeşinin yanına yerleşti.

Smee'nin komutu üzerine bebek arabalarının tente-leri kaldırıldı. Dolan rüzgarla birlikte, sal burunu sıyırıp mercan tümseklerinden kurtuldu. Aklına gelen yeni bir şeyle Wendy ayağa fırladı ve salı öyle bir sarstı ki, tüm yolcular cıyakladılar. Kıyıdaki çocuğa seslendi:

Peter Pan Define Avında

'Sanırım annen pencereni, sadece Londra SİSİNİN içeri girmemesi için kapatmıştı!'

Peter'in elleriyle kulaklarını kapattığını gördü ama, olan olmuştu. Parmakları, sanki Wendy'nin sözlerini havada yakalamışlar gibi,—ve istese de istemese de Peter de onları duymuş gibi—büküldü ve yumruk olup kaldı. Wendy ona el salladı. Su, gözlerini kamaştırıp karartana kadar da el sallamaya devam etti.

Peter, burnun ucundan kıvrılıncaya kadar salı seyretti—ta ki, gözlerini kamaştıran suyla birlikte yitip gidene kadar. Düşsel Orman'a kadar olan uzun yola düşmek için atlayıp zıplamaya başladı ve ayaklarının dibinde titreyen, taze çıkmakta olan gölgeleri görünce sevindi. Hangi üzüntünün onların geri gelmesine neden olduğunu düşünecek zamanı yoktu. Oyunlar onu çağırıyor, keşifler onu bekliyordu.

Bu arada, çok da uzak olmayan bir yerde eski bir düşman yerde yatıyordu. O denli kıpırtısızdı ki, ölü olduğunu sanabilirdiniz.

Ancak, yaralanmış olmasına karşın Tarazzo ölmemişti. Tarazzo, ikinci en iyi ceketi üstüne bir battaniye gibi serilmiş olarak ve yavaş yavaş da Wendy'nin öpücüğü, yirmi yıldır ilk kez uyuyordu—Koy'dan bile daha derin bir uykudaydı. Uyku çok iyi bir ilaçtır, herkes bunu söyler.

Rüyasında, milyonlarca gözyaşı damlasıyla aşındırılmış katmanlı kayaları ve sivri dirseklerini gördü. Böyle çıkıntılardan birinin tepesinde, paralanmış, çizgili giysisinin eteği arkadan beline sokuşturulmuş, kuğu gibi uzun boyunlu bir kadın duruyordu. Bir zamanlar güzel olan bu kadın şimdi bir parkta, rüzgar ve yağmur altında yıpranmış bir heykeli andırıyordu. Gözleriyle ötede beride bir şeyi ya da birini arayan yüzü, öylesine üzgün, öylesine hüznüydü ki. Billur gibi kırılğan bir sesle birini çağırıp duruyordu: *'James! James? Neredesin, James?'*

Tarazzo uyudu. Uyku çok iyi bir ilaçtır ve bunu söyleyenler yalan söylemiyorlar. Tarazzo uyudu. Köpek, doktor ve çalılar tarafından parçalanmış yağlı yün tomarı, yavaş yavaş, kendiliğinden. . . toparlanıp örülüyordu. Tarazlanmış ve rengi kaçmış yün topağı, kumaş, saç ve beden haline geliyordu. Pırıldayan bukleler yenden belirdi. Yaralar kapandı. Hatta gözlerinin rengi bile, kırılan güneş ışığının renkleriyle birlikte hareket ederek kahverengi toprak renginden, parlak maviye dönüştü.

Çözülüp kaybolansa edindiği adının, Tarazzo'nun yumuşaklığıydı—onun yerine, eski çıplak, keskin ve sert olanı, Kanca adı geçiyordu. Yirmi günlük uykusundan uyanan adam, kalkıp oturan ve yattığı yerin sertliğine küfreden Kanca James'ti. Okul kupasını sert bir coşkuyla kavrayan, yürek pusulasının yolunu izleyen, kolla-

Peter Pan Define Avında

rını kırmızı redingotunun kollarına geçiren Kanca James.

Ona yakıştı.

O da cekete.

Giysilerin böyle bir özelliği vardır.

Ancak, gözü, timsah derisinden yapılmış çizmelerinin solmuş rengine takılınca, geçmişi de bir kâbus olup gözünün önüne geldi. 'Kolla kendini, kuk-ku-riii!' Sözcükler bir fırının ağzından gelen ateş gibi çıkmıştı. 'Yeni-den karşılaştığımızda tatlı bir intikamım olacak. *Kolla kendini, Peter Pan!*'

Sonsöz

Çok haklısınız. Evlerine vardıklarında pek çok şeyi açıklamaları gerekti. İkizlerin her birinin, annelerinin bir elinden tutarak Chertsey'deki evlerine koşturduklarını gözünüzün önüne getirin. Ceplerinden ön kapının anahtarını çıkarıp, kapıyı açıp da içeriye, 'Ben geldim!' diye seslenince, annelerinin duyduğu hayreti düşünün. Hele bir de üstlerindeki çocuklarına verip kendi giysilerini giydiklerinde, yeniden erişkin olunca—aman Tanrım!— annenin nasıl da şaşırdığını düşünün.

Çocuklarının da söyleyeceği bir iki sözleri vardı.

'Okul formamı götürmüşsün! Acayip sıkıntı çektim!'

'Keşke kırmızı pijamamı değil de yeşili alsaydın! En çok kırmızıyı sevdiğimi bilirsin!'

Peter Pan Define Avında

'Bale pabuçlarıma çamur bulaştırmışsın!' (Bu, Düt-düt'ün evindeki bir sözdü.)

'O benim en güzel ragbi gömleğimdi!' (Bu da Kıvırcıklar'da). Bir de 'Ama baba! Yavru köpeği büyütmüşsün!'

Küçükbey'in evindeyse, Küçükbey, çocuklarını dizlerine oturtup, ziyaretçilerine, 'Anlatın bakalım. Yaptıklarınızın tümünü anlatın,' dedi.

Labirent annelerinin, çocuklarının bu kadar çabuk büyümelerinden dolayı düş kırıklığına uğradıklarını düşünebilirsiniz ama, öyle olmadı. İnsanın, kaybettiği öğlunu, hangi yaşta olursa olsun bulması, hiç bulamamasından daha iyidir.

Tüysıklet, evinde gidip göreceği bir eşi, bir çocuğu olmadığı için, olduğu gibi kaldı; on sekizinde. Hatta, Düşler Ülkesi annesine bir baronet olduğunu bile söylemedi. Söylerse, annesinin hemen bir görgü kuralları kitabı alıp, onu gerektiği gibi davranmaya zorlayacağından korktu. Yalnız bir kez, o eskiden çaldığı caz kulübüne gizlice gidip klarnet çaldı. Ancak, orada da ışıklar kısılıp projektörler altında kalınca, çok mutlu olduğu için artık blues çalamadığını fark etti; bunun üzerine dans müzikleri çalan bir gruba girdi.

Wendy'yle John'a gelince, önceden kalma tüm sorunlu rüya tortu ve kalıntıları—şapka, oklar, pala ve tabancalar, kancalar—toplayıp Smee'ye verdiler; o da Kensington'da parti eşyaları satan bir dükkan açtı: **'Düşler Ülkesi Armağanları'**. Elbet, kimse böyle bir yer

olduğuna inanmadı—ama, çocuklar tüm eşyaları kapış kapış satın aldılar; belki de inanmışlardı.

Wendy, yavaş yavaş her şeyi Jane'e anlattı. Ötede bir anı, beride bir serüven. Jane, dinlediklerinin uyku saati masalları olduğunu sandı ve onları annesine tekrar anlatırken beğenmediği yerlerini değiştirip olmamış şeyler de ekledi. Wendy hiç karışmadı. Sözcüklerin bir çocuk odasının duvarlarından yansıdığını duymak bile ona yetiyordu; 'Düşler Ülkesi', 'Peter' ve 'Duliduu!' (ku-rıı-kuu için Jane'in becerebildiği en iyi ses).

Belki de Düşler Ülkesi'nin başına gelenlerde Kanca'nın hiç suçu yoktu. Eh, ona kalsa, tümünün kendi marifeti olduğunu sanmanıza bayılırdı ama, belki de Düşler Ülkesi'ni zehirleyen onun göğüs cebindeki fesat şişesi değildi. Belki de Büyük Savaş'ın etkisiyle—şarapnel, mermi ve bu gibi şeylerin—Düşler Ülkesi ile dış dünya arasındaki dokuda delikler açılmıştı. Bu deliklerden de dışarıya rüyalar, içeriye de erişkinlerin pislikleri sızmıştı. Belki yaz topraklarının kirlenmesi de bu yüzdendi. Birkaç tıklamayla zaman, asla gitmemesi gereken yerlere girerek, yazı güze çevirdi, kuraklıkları işin içine karıştıırken dostlukları da soğuttu.

Nedeni her ne idiyse, uzun sürmedi.

Berelerin nasıl da renk attıklarını bilir misiniz? Siyahların mora, sonra yeşilimsi bir maviye ve sonunda

Peter Pan Define Avında

da sarıya dönüştüğüne dikkat ettiniz mi? İşte, Düşler Ülkesi de aynen öyle iyileşti. Karlar eridi ve Susamış Çöl'ü suladı. Kaynaklar doldu ve yeniden ırmakları besledi. Yanmış Düşsel Orman yeniden yeşerdi. Sonunda sarı güneş de gelip keyif çatmaya başladı—o kadar keyifleniyordu ki, yatmak istemiyor ve bazen günlerce kaldığı oluyordu. Koy yeniden balık, gün ışığı ve deniz-kızlarıyla doldu. Alçaklar kayboldu. Kayıp Çocuklar ve Kızlar çıkıp Pan Kalesi'ne geldiler.

Anneler de onları aramak için geldi (başka türlü olamaz ki).

Kabileler şenlikler düzenleyip, mutluluktan ellerindeki her şeyi—hatta ellerinde olmayan bazı şeyleri de—verdiler. Uzunca bir süre, çapulcu peri çeteleri yeni giysiler dikmek için çavlanlardaki gökkuşaklarını koparıp aldılar. Ama sonunda periler de ateşkes imzaladılar. Üzülmeyin, çavlanlar da iyileştiler.

Çıngırdak ve Ateşböceği el ele verip, önlerine gelen her yerde, şurada, burada, Düşler Ülkesi'nin her yerinde, yeni renkler icat ederek, yıldızlarla Çin daması oynayarak ve daha kolay söyleyebilmek için Cumartesi'nin dizlerini kemirerek tartıştılar. Kükreyicilere ve korsanlara kemer tokaları ve düğmeler karşılığında rüyalar sattıkları bir dükkan açtılar. Bu bayağı tehlikeli bir işti—özellikle de rüyaları bir kepçe ve tuzak teliyle yakalamaları—ama, iki peri o kadar mutluydular ki, en az yüz yıl daha ölmemeye karar verdiler.

Pan'e gelince, onun gölgesinin tamamen büyümesi

uzun bir süre aldı, çünkü çok az üzülmüdü. Sadece Wendy'yi ve diğerlerini düşündüğünde, peşindeki karanlık biraz daha uzuyordu—bacak, ince bir bel, kılıç kolu. . . Dolayısıyla, uçamadığı için Düşler Ülkesi'nde kalmaya mahkumdu ve Darlingler bir yazdan ötekine onu hiç görmediler.

Ama üzülmeyin. Gölgesi artık tamamen yerinde. İsteddiği kadar yükseğe ve uzağa uçabiliyor,—rüyaların sizin kafanızda sönüp yanmasından da hızlı—hatta Fotheringdene ya da Grimswater'dan da ötelere.

Konuşulanları gizlice dinlemek gibi korkunç bir alışkanlığı vardı ya, ondan asla vazgeçmedi. Dolayısıyla, bu öyküyü okurken duyduğunuz hışırtılar belki de sayfaların çevrilme sesi değildir, belki sizinle birlikte dinlemekte olan Peter'dan geliyordur. Eğer ona kendi öykünüzü anlatırsanız, o da size sahip olduğu en değerli şeyi, Kanca James'in Düşler Ülkesi haritasını gösterebilir.

Hele ona bir de gülücük verirsiniz, size Düşler Ülkesi'nin kendisini bile gösterebilir.

YAZAR HAKKINDA

Geraldine McCaughrean en çok ödüllendirilen yaşayan yazarlardan birisidir. Çarpıcı anlatım tarzı kadar kitaplarının çeşitliliği ve farklılığıyla da bilinen ve beğenilen ünlü yazar, Whitbread Çocuk Kitapları ödülüne (üç kez), Guardian Children's Fiction ödülüne, yılın Blue Peter Kitapları ödülüne ve Carnegie Madalyası'na layık görülmüştür.

Geraldine eşi ve kızıyla Berkshire'da yaşıyor.

www.geraldinemccaughrean.co.uk

ÇİZER HAKKINDA

David Wyatt aralarında J.R.R. Tolkien, Terry Pratchett, Philip Pullman ve Diana Wynne-Jones gibi yazarların da bulunduğu birçok yazarın eserlerini resimlendirmiştir. David Wyatt Devon'un mezarlık bölgesinde antik bir evde yaşıyor. Genelde fundalıkların yakınında ilham bulmak için gezinirken görülebilir.

www.david.wyatt.btinternet.co.uk

www.peterpaninscarlet.com

SÖZLÜKÇE

(Kitapta sadece bir iki kez kullanılan sözcüklerin bölümlerine gönderme verilmiştir. Bölümleri özel olarak belirtilmemiş olan diğer sözcükler kitapta birden fazla kullanılan sözcüklerdir. Peşinden asterisk [*] gelen sözcükler bu sözlükçede ayrıca tanımlanmaktadır.)

aganta Denizcilikte halata asılıp bırakma, yavaş yavaş salma emri. Dilimize İtalyanca'dan geçmiştir. Kitapta, çocukların ilk serüvenlerinden Kaptan Kanca'nın bağırışlarını anımsamalarıyla ilgili olarak 7. Bölüm'de geçiyor.

alabanda Bir geminin gövdesinin iç yüzünün su seviyesinin üstünde kalan bölümü; buna karşılık gelen dış yüzeye de borda denir. Gemiler, iskelelere bordalarından yanaşırlar. Kitapta sadece bir kez 8. Bölüm'de, Peter'ın "İskele alabanda" diye komut vermesinde geçiyor ve Peter, burada gemilerini sol tarafından diğer gemiye yanaştırmaları emrini vermiş oluyor.

albatros Çok büyük bir deniz kuşu; uçarken açık kanatları bir uçtan öbürüne üç metreyi bulur. Bu kadar büyük olduğu için de kendisini rüzgarla dengeleyerek, durmadan binlerce kilometre uçabilir. Bu nedenle açık denizlerde ve okyanuslarda bile kıyılardan çok uzaklarda rastlanabilir.

amerikan cevizi Sadece Kuzey Amerika kıtasının doğu bölgelerinde yetişen, çok yağlı bir ceviz türü; bizim bildiğimizden de beyaz eti vardır ve daha yağlı olduğu için de daha yumuşaktır. Her yerde yetişmeyen bu özel ceviz türü bir düş bitkisi olarak Düşler Ülkesi'nde de bulunuyor.

atol Mercan kayalıklarının zamanla birikip büyümesi ve yükselmesi sonucu kıyılara yakın yerlerde oluşan, genellikle çember biçimindeki oluşumlar. Açık denizlerin dalgalarını bir ölçüde kırarak, durgun havuz gibi alanların ortaya çıkmasını sağlarlar.

avadanlık Tamirat ve eliş yapmak için kullanılan aletler, araç-gereç. Gemiciler, bu tür eşyalar yanında

kendi kişisel eşyalarını da içinde bulundurdukları avadanlık çantaları (torbaları) taşırlar.

başaltı Gemilerin en üst "teras katı" sayılabilecek olan güvertelerinin altında ve burunlarında kalan bölümü.

bonservis Bir işçinin çalışmakta olduğu işinden ayrılırken, kendisine deneyimine uygun yeni işler bulabilmesini sağlamak üzere verilen ve onu "öven" belge. Kitabımızda, baktıkları bebekleri kaybettikleri için işten atılan bebek bakıcılarının böyle belgeler alamadıklarını anlatan Tarazzo'nun 11. Bölüm'deki konuşmalarında geçiyor.

brokar Kendinden kabartmalı desenleri olan, yanar döner bir kumaş. 7. Bölüm'de Kaptan Kanca'nın denizci

sandığı bulunduğu zaman içinden çıkan kırmızı re-
dingotun* kumaşını anlatırken kullanılıyor.

Büyük Savaş Birinci ve İkinci diye anılan Dünya Sa-
vaşlarının ilki; henüz ikincisi yaşanmamış olduğu için
ilkine 1940'lara kadar Büyük Savaş ya da yalnızca
Dünya Savaşı denirdi. İlk Peter Pan romanının baş-
kahramanlarından biri olan üç Darling kardeşlerin
en küçüğü, katıldığı bu savaştan geri gelmedi. Bizim
kitabımızda ise, 21. Bölüm'de, Kaptan Kanca'nın eski
mürettebatının iki roman arasında geçen sürede ne
yapmış olduğunu açıklamak amacıyla geçiyor. Ayırı-
ca, 8. Bölüm'de, Starkey'i tutsak alan çocuklar, ilk
romanın o büyük çatışmasını anmak üzere araların-
da geçen konuşmalarda kullanıyorlar; Kanca'yla ço-
cukların ilk kitaptaki çatışmaları, kendilerinin Birin-
ci Dünya Savaşı, bu kitaptaki çatışmaları da İkinci
Dünya Savaşymış gibi.

cıvadra Gemilerin burnunda ileriye uzanan, hafif yu-
kariya doğru kalkık, sivri direk. Şimdilerde, madeni
gövdeli teknelerde bu direk kalmamış olmakla bir-
likte yine de geminin burnu daha sivri tasarlanır ve
önde iki yanına geminin adı yazılır. Kitapta da, zaten
serüvene dahil olan gemilerin adının yazıldığı ya da
okunduğu yerleri belirtmek amacıyla kullanılıyor.

çinçilya Yumuşak kabarık tüyleri olan ve bu nedenle
derisi kürk yapımında kullanılan bir hayvan. Kitapta,
18 Bölüm dışında geçmiyor. Kaptan Kanca, özgeçmi-

şinden uzun uzun söz ederken, o andaki giysisini anlatmak için kullanıyor.

dretnot Yirminci Yüzyıl'da geliştirilmiş bir savaş gemisi türü. Sözcük 1906 tarihinde denize indirilen Dreadnought adlı İngiliz savaş gemisinden gelmektedir. Kitapta, 16. Bölüm'de, Eton Koleji'nin* spor takımlarından söz edilirken, su sporlarında uzmanlaşan takımların gücünü anlatabilmek amacıyla, geçit törenlerinde bir dretnot görüntüsü verdiklerini belirtilmek için kullanılıyor.

ekmek ağacı Greysfurt büyüklüğünde ve kavun yapısında meyveleri olan bir tropikal bölge ağacı. Meyveleri, yüksek kalori değeri ve lezzeti nedeniyle tüketilir.

Elgar, Edward (1857-1934) Bir İngiliz besteci. Besteleri özellikle J.M. Barrie'nin Peter Pan'ı geliştirdiği yıllarda çok sevilirdi; besteci, ömrünün sonuna doğru bu konumunu yitirmiş olmakla birlikte, daha sonra yeniden çok sevilir olmuştur.

Eton Koleji On Beşinci Yüzyıl'da İngiltere'de kurulmuş bir orta öğretim kurumu. Mezunları genellikle Oxford Üniversitesi'ne devam ederdi ve aralarından birçok devlet adamı, general ve sanatçı çıkmıştır. Özellikle On Dokuzuncu Yüzyıl'da ve geçen yüzyılın başlarında, Britanya İmparatorluğu egemenliği altında yaşamış olan, mutlakiyet ya da meşrutiyet rejimleriyle yönetilmiş ülkelerin yöneticile-

rinin çocuklarının gönderildiği bir "soylular" lisesidir. İngilizlerin geleneksel biçemlerine bağlılığı, yüzyıllardır değişmeyen uygulamaları ve spor takımlarının başarılarıyla ünlüdür. Spor takımları, "kuru" ve "sulu" diye, yaptıkları spor türüne göre, ikiye ayrılır ve bu iki ana dala ayrılan kaynak, yetenek ve zaman büyük bir çekişme konusudur. İlki, genellikle ragbi, kriket ve benzeri top oyunları, ikincisi de yüzme ve kürek yarışları alanlarında yoğunlaşır. 19. Bölüm'deki okul marşı bu iki dalın zaman zaman değişen önemini vurgulamaktadır. Öğrenciler, sınıflarına bağlı olarak katı bir hiyerarşik düzende yaşarlar. Büyük sınıfların başarılı ve burslu öğrencileri, geri kalanların ağabeyi konumunda, yurtlarda, yemekhanelerde, vb. başkanlık yapar; bunlar "Pops" kulübünün de üyeleridir. Kanca James de bu okulda okumuş ancak mali nedenlerle bitirmeden ayrılmak zorunda kalmıştır; kuru sporlarda çok başarılı bir öğrenciydi.

Etrüskler MÖ Sekizinci Yüzyıl'da İtalya'nın kuzey batı kıyılarında egemen olmuş bir kavim. Roma'nın kuruluşunu görmüş ve Romalılar, MÖ 396'da yönetimi ele geçirinçeye kadar imparatorluğu yönetmişlerdir. Kitapta, 16. Bölüm'de, Kaptan Kanca'nın Eton'da* öğretilen "gereksiz" derslerden biri olan tarih dersinde öğrenmesi gereken bir konu olarak ve alay edilerek sözü geçiyor.

Gorgon Medusası Grek mitolojisine göre Girit'te yaşayan ve saçları yılan şeklindeki "korkunç" kızkardeşlerden herhangi biri. 11. Bölüm'de karaya oturduklarında, kıyıda gördükleri Tarazzo'yu uzaktan benzettikleri yaratık.

Haziran Töreni Eton Koleji'nde* her yıl yapılan mezuniyet töreni; bu sırada yapılan spor karşılaşmaları ve diğer etkinlikler, töreni bir şenliğe dönüştürdü. Bu tören sırasında, yılın en başarılı öğrencisi, öğrenciler adına bir konuşma yaptı. Kitapta, Kanca James'in yaşam öyküsünü anlattığı 16. Bölüm'de geçiyor. Ayrıca, spordaki başarılarının böyle bir göreve seçilmesi için yeterli olduğunu düşünen Kanca'nın, bu törende konuşma yapmaya duyduğu özlemi dile getirmesi dolayısıyla 23. Bölüm'de de geçiyor.

Horatius Efsaneye göre, eski Roma'da Tiber ırmağı üzerindeki bir köprüyü Etrüsklere karşı tek başına koruyan kahraman. 11. Bölüm'de Tüysıklet'in klarnet çalarak arkadaşlarının kaçıp kurtulmasına ilişkin bölümde örnek olarak sözü geçiyor.

İlahi Komedy İtalyan ozan Dante'nin On Dördüncü Yüzyıl'da yazdığı ve Cehennem, Araf ve Cennet'i anlattığı kitap. 18. Bölüm'de, Kanca James'in bu kitabın adını kullanarak, kendi perişan durumunu cehenneme benzettiği konuşması nedeniyle geçiyor.

iskele Gemilerin sol tarafı; iskeleye bu kenarlarını vererek yavaşlarlar.

kabasorta Yelkenli, direkli, ahşap gövdeli eski korsan gemilerinin genel adı. Kitapta sadece 7. Bölüm'de kendiliğinden beliren eski *Kara Bayrak* gemisi için kullanılıyor.

kaleydoskop İçinde saydam değişik renkli küçük kağıt parçacıklarının bulunduğu ve çalkaladıkça bu kağıt parçacıklarının değişik şekiller aldığı ve çoklu ayna düzeneği ile simetrik görüntülerin seyredilebildiği oyuncak dürbün.

karina Geminin su içinde kalan omurgası. 7. Bölüm'de çıkıp gelen *Kara Bayrak* yelkenlisinin kıyıya vurma-sıyla altının çakıllara sürtünmesini anlatırken kullanılıyor.

kasara Gemilerin güvertesinden de yukarda olan ve baş ve kış kısımlarındaki yükseltilmiş güverteleri.

Kensington Bahçeleri Londra'nın merkezinde, içinde konuşma yapanların kullandıkları kürsünün de bulunduğu meşhur Hyde Park'ı ve King James Park'ı içine alan, büyük yeşil alan. Burada, büyük, yuvarlak bir havuz ve bir de "yılan" gibi kıvrılan daha büyük bir gölet (Serpentine) vardır. Bu ikincisinin yakınındaki lokantanın adı 2. Bölüm'de peri avına çıkıldığında geçiyor. J.M. Barrie, Peter Pan'ı yazmaya, burada rastladığı Davies kardeşlere anlattığı öykülerle başlıyor. İlk kitabın ilk sürümlerinden birinin adı da zaten *Peter Pan Kensington Bahçeleri*ndedir. Büyük göletin yanında bir Peter Pan heykeli

bulunmaktadır. (Yazarımızın önünde fotoğraf çektiirdiği heykel.)

Kirriemuir Peter Pan'in yazarı J.M. Barrie, On Doku-zuncu Yüzyıl'da, Doğu İskoçya'daki, dokumacılıkla geçinen bu kasabada doğmuştı. 25. Bölüm'de, dönüş yolculuğu yolu üzerindeki bir uğrak noktası olarak sözü ediliyor.

kurtbağrı otu 12. Bölüm'de hayal yiyecekleri anlatılır-ken sözü edilen ve zeytingillerden, yaprakları mız-ırağa benzer, çiçekleri beyaz, kokulu ve salkım du-rumunda olan bir bitki.

lomboz Gemilerin kamaralarındaki küçük ve genellikle yuvarlak pencereler.

Londra sisi Yirminci Yüzyıl ortalarına kadar Londra'da ciddi bir sağlık ve kirlilik sorunu oluştıran ve daha çok kış aylarında ortalığın göz gözü görmez bir hal almasına neden olan kirli hava durumu; kullanılan çevre kirletici yakıtların, basık hava koştullarıyla sa-bahları oluşan sisle birleşerek yarattıkları hava kir-liliği.

lostromo Ticaret gemilerinde tayfa başı; korsan gemi-leri de "ticaret" gemileri oldukları için onların da lostromosu olur.

mangrov Denizin gelgiti sonucu ortaya çıkan haliçler-de, tuzlu bataklıklarda ve çamurlu kıyılarda sık or-manlar oluştıran, bazı ağaç ve çalı türleri ve or-manlar. Kitapta 7. Bölüm'de yelkenliyle giderken gördükleri bazı adaların anlatımı için kullanılıyor.

MD MRCS Tıp doktoru ve Kraliyet Cerrahları Topluluğu Üyesi anlamında İngilizce sözcüklerin başharflerinden oluşan kısaltmalar. Kitapta, 21. ve 24. bölümlerde Kıvırcık'ın kartvizit tanımları olarak geçiyor.

Oppidan 19. Bölüm'de Kanca James'in kendisini ve Peter'ı Eton Koleji* burssuz öğrencisi olarak tanıttığı yerde geçen bu sözcük aslında köken olarak kentli, yerleşke dışında yaşayan kişileri, okul söz konusu olunca da öğrencileri anlatır. Ancak, Eton Koleji'nden söz edildiğinde, burssuz öğrencileri nitelemek üzere kullanılmıştır.

Ovid İki bin yıl önce yaşamış Romalı bir şair; aşk ve terkedilmiş kadınlar konusunda yazılmış çok sevilen şiirleri İngilizce'ye çevrilmiştir, diğer okullar gibi Eton'da da ezberlenmesi gerektiğini 16. Bölüm'de okulunu anlatan Kanca James'ten öğreniyoruz.

papya Mürekkep üreticisi firma Parker* tarafından geliştirilen hızlı kuruyan Quink mürekkebinin kullanılmasının yaygınlaşmasından önce, mürekkeple yazılan yazıları kurutmak üzere yazıların üstüne bastırılan özel kurutma kağıdı. Kitapta 20. Bölüm'de sönmüş ateş içinden çıkan peri Ateşböceği'nin isten aldığı görünümü tanımlamak için kullanılıyor.

parakete Üzerinde belli aralıklarla düğüm atılmış olan ve genellikle geminin hızını ölçmek amacıyla kullanılan halat. Ancak, kitapta 10. Bölüm'de denize düşen

Kıvırcık'ı kurtarmak için böyle bir araçtan yararlanıldığı için geçiyor.

Parker mürekkebi Hızlı kurumasıyla ünlenen bir mürekkep; kitapta 18. Bölüm'de Kanca James'ın gölgesininin koyuluğunu anlatmak için yaptığı bir benzetme. Mürekkep kadar koyu gölgesi kendisini takip ettiğine göre, çok hızlı kuruyabilen bir mürekkebe benzetiliyor.

pruva Gemi ya da sandalın ön bölümü, burnu.

redingot Geçen yüzyıldan önce giyilen ve resmi işleri olan kişilerin bu konumlarını belirtmek üzere kullandıkları uzun etekli, sırmalı süslemeleri ve yaldızlı düğmeleri olan genellikle kırmızı ya da siyah renkli ceket.

revent Büyük yapraklı sapları yenen ve sağlık amacıyla kullanılan bir bitki. 10. Bölüm'de işlerin yapılması için söylenen küçük sözcüğü, lütfen sözcüğünü, henüz bilmeyen Peter'in kızgınlıkla önerdiği bir almaşık.

Roncevalles 11. Bölüm'de Roland'ın* boru çaldığı söylenen ve adını aynı adlı savaşa veren geçit.

Roland Sekizinci Yüzyıl'daki Roncevalles Savaşı'nda çarpışarak düşmanı geciktiren ve en son anda yardım çağırmak için, yüreklere korku salan ünlü borusunu öttüren destan kahramanı. Öyküsü On İkinci Yüzyıl kahramanlık şarkılarında anlatılır. Tüysıklık let'in klarnet çalarak arkadaşlarının kaçıp kurtulma-

sını sağladığı 11. Bölüm'de, örnek olarak sözü geçiyor.

sancak Gemilerin sağ tarafı; geceleri, karşıdakilerin geminin ne tarafı olduğunu anlayabilmeleri için, işaret fenerlerinin (sancakların) asıldığı taraf.

semafor Birbirine uzak gemilerde kolları değişik konumlara getirerek özel bir alfabeye göre haberleşme yöntemi.

seren cundası Yelkenli gemilerde yatay direklerin her iki ucu.

stetoskop Doktorların, hastalarının göğsünü, sırtını dinlemek için, kulaklarına takarak kullandıkları bir muayene gereci.

şarapnel Genellikle el bombalarının patlamasıyla etrafa saçılan ufak parçaları; bombalar böyle parçalanıp dağılsınlar diye üzerleri özellikle ananas meyvesi gibi derin oyuklarla çizilmiş olur.

tapyoka Yalpaze gibi yaprakları olan ve sıcak bölgelerde yetişen bir ağacın kökünden elde edilen nişasta; 10. Bölüm'de işlerin yapılması için söylenen küçük sözcüğü, lütfen sözcüğünü, henüz bilmeyen Peter'in kızgınlıkla önerdiği bir almaşık.

tecrit Ayrı ve tek başına bulunulan bir yere konma; kitapta 13. Bölüm'de Peter'in Düşler Ülkesi yasasını çiğneyenleri gönderdiği sürgün yeri olarak kullanılıyor.

termofor İçine sıcak su konarak yatakta yorgan altından ısı vermesi için kullanılan plastik torba.

tınaz Dövlerek savrulmaya hazırlanan ekin yığıını. 13.

Bölüm'de peri saldırısına uğrayan kaşiflerin üstüne serpiyen periler, tınaza benzetiliyor.

vigla Gemilerin direklerinde, gözcülerin ufku ve gelen geçen gemileri uzaktan görebilmeleri için nöbet tuttıkları parmalıklı "balkon".

vitray Renkli cam parçalarıyla yapılmış pencere süslemesi resim.

Zenzibar Doğu Afrika'da Tanzanya açıklarında baharatlarıyla ünlü bir ada. Kitapta, 7. Bölüm'de gemiyle yola çıkan Eski Çocuklar'ın hayal yemeklerle doymama olasılığına karşı bu ekzotik ada yiyeceklerine duydukları özlemi ve yollarını oradan geçirme planlarını anlatan bir şarkıda geçiyor.

